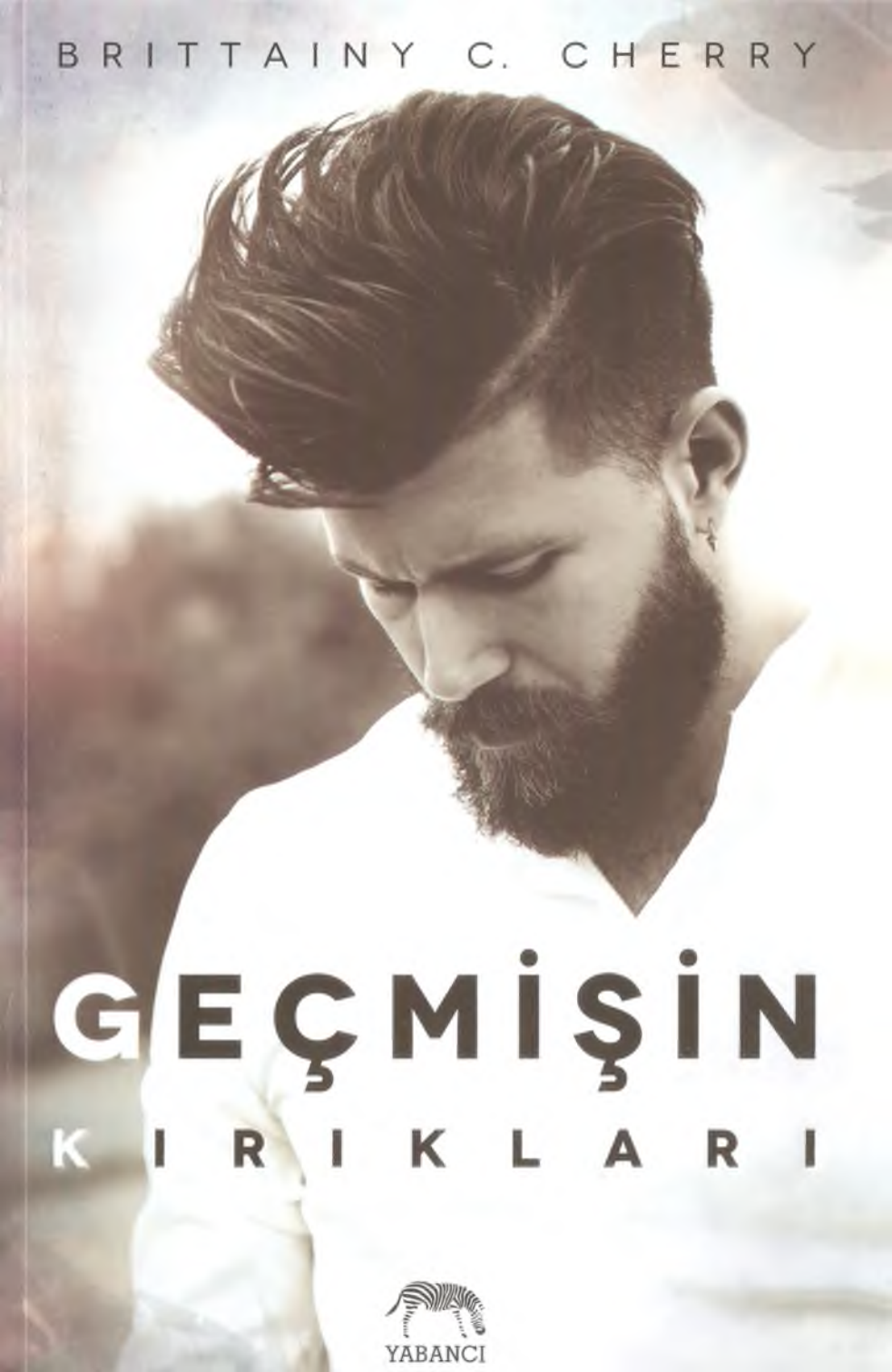
BRITTAINY C. CHERRY

GEÇMİŞİN KIRIKLARI

YABANCI

GEÇMİŞİN

KIRIKLARI

Geçmişin Kırıkları
Özgün Adı | *The Air He Breathes*
Brittainy C. Cherry

Yayın Yönetmeni | Tuğçe Nida Sevin
Yayına Hazırlayan | Burcu Karatepe
Kapak Uygulama ve Sayfa Tasarımı | Aslıhan Kopuz
Kapak Tasarımı | Quirky Bird
Kapak Fotoğrafı | Ellie of Love & Books

1. Baskı, Ağustos 2016, İstanbul
ISBN: 978-605-5016-99-9

Türkçe Çeviri © Pınar Polat, 2016
© Yabancı Yayınları, 2016
© Brittainy C. Cherry, 2015

Sertifika No: 11407

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.
Bu eser Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanciyayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

BRITTAINY C. CHERRY

GEÇMİŞİN KIRIKLARI

Çeviren
Pınar Polat

Bütün beyaz kuş tüylerine,

Hatırlattığınız için teşekkürler.

giriş

TRISTAN

2 Nisan 2014

JAMIE, ANNEMLE BABAMIN EVİNDEKİ antrede durmuş, tırnaklarını kemirerek, "Her şeyi aldın mı?" diye sordu. O güzel, mavi ceylan gözleriyle bana gülümseyerek kendisinden bahsederken "benim" diyebildiğim için ne kadar şanslı olduğumu hatırlamamı sağladı.

Yanına gidip kollarımı beline dolayarak küçücük bedenini kendime çektim. "Hı hı. Sanırım hepsi bu kadar bebeğim. Sanırım artık şeytanın bacağını kırmamızın zamanı geldi."

Kollarını boynuma doladı ve beni öptü. "Seninle gurur duyuyorum."

"Bizimle gurur duyuyorsun," diye onu düzelttim. Birkaç yıl boyunca bir şeyler dileyip hayaller kurduktan sonra, el yapımı mobilyalarımı yapıp satma hedefim gerçekleşiyordu. Babam en yakın arkadaşım ve iş ortağımdı; ikimiz de, bizimle ortaklık kurmak konusunda çok ilgili olduklarını gösteren birkaç iş adamıyla buluşmak üzere

New York'a gitmek üzereydik. "Sen beni desteklemeseydin bir hiç olurdum. Bu, hayalini kurduğumuz her şeye sahip olma şansımız."

Beni tekrar öptü.

Birini bu kadar çok sevebileceğimi asla tahmin etmezdim.

"Gitmeden önce Charlie'nin öğretmeninin bana telefon ettiğini bilmen gerek sanırım. Okulda başını yine ufak bir belaya sokmuş. Babasına bu kadar çektiğine bakılırsa bu hiç şaşırtıcı değil."

Ukala bir ifadeyle gülümsedim. "Bu kez ne yapmış?"

"Bayan Harper'ın dediğine göre, gözlükleriyle dalga geçen biz kıza, kurbağaya benzediği için boğazına bir kurbağa kaçıp boğulmasını umduğunu söylemiş. Boğazına kurbağa kaçıp boğulmasını... Buna inanabiliyor musun?"

"Charlie!" diye salona doğru seslendim. Ellerinde bir kitapla geldi. Gözlüğünü takmamıştı. Gözlük takmamasının nedeninin onunla dalga geçmeleri olduğunu anladım.

"Efendim babacığım."

"Bir kıza boğazına kurbağa kaçıp boğulmasını umduğunu mu söyledin?"

Kendinden emin bir tavırla, "Evet," dedi. Sekiz yaşındaki bir çocuğa göre, annesi ve babasının kendisine kızacak olmasından şaşırtıcı derece az endişe duyuyor gibiydi.

"Dostum, öyle şeyler söyleyemezsin."

"Ama lanet bir kurbağaya benziyor babacığım," diye cevap verdi.

Gülmek için arkamı dönmek zorunda kaldım. "Gel de bana bir sarıl dostum," dedim. Bana sıkıca sarıldı. Gelecekte yaşlı babasına sarılmakla ilgilenmeyeceği zamanları düşündüğümde ödüm patlıyordu. "Ben yokken annenle babaannenin yanında uslu duracaksın. Tamam mı?"

"Hı hı."

"Ayrıca okurken gözlüklerini gözüne tak."

"Neden? Gözlüğüm çok aptal."

Eğilip parmağımla burnuna dokundum. "Gerçek erkekler gözlük takarlar."

"Sen gözlük takmıyorsun ama," diye mızmızlandı.

"Evet. Gerçek erkekler, ihtiyaçları yoksa gözlük takmayabilirler de ama sen gözlüğünü tak işte dostum."

Homurdandıktan sonra koşarak gidip kitabını yeniden eline aldı. Okumaya bilgisayar oyunlarından daha düşkün olması beni inanılmaz mutlu ediyordu. Okumayı sevmesinin kütüphaneci olan annesinden geldiğini biliyordum ama yine de Charlie doğmadan önce Jamie'nin karnına kitap okumasının, onun kitapları sevmesiyle bir bağlantısı olduğunu düşünmek hoşuma gidiyordu.

Jamie'ye, "Bugünkü planınız ne?" diye sordum

"Bu öğleden sonra pazara gideceğiz. Annen taze çiçekler almak istiyor. Muhtemelen Charlie'ye de ihtiyacı olmayan bir şey alacak. Aa! Bir de Zeus en sevdiğin *Nike* ayakkabılarını kemirmiş. O yüzden sana yeni bir çift alacağım."

"Tanrım! Bir köpek almak kimin fikriydi ki ya?"

Jamie kahkaha attı. "Bence senin suçun. Ben köpek istememiştim bile ama sen Charlie'ye nasıl hayır diyeceğini bilememiştin. Annenle çok benziyorsunuz." Beni tekrar öptükten sonra valizimi tutacağından çekti. "İyi yolculuklar. Git de hayallerini gerçekleştir."

Dudaklarımı dudaklarına değdirip gülümsedim. "Eve geldiğimde sana hayalindeki kütüphaneyi yapacağım. Uzun merdivenleri falan olan bir kütüphane. Sonra da *Odysseia* ile *Bülbülü Öldürmek* arasında bir yerde seninle sevişeceğim."

Altdudağını ısırdı. "Söz mü?"

"Söz."

"Uçağın indiğinde beni ara. Tamam mı?"

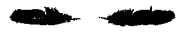
Çoktan taksiye binmiştim, beni bekleyen babamla buluşmak üzere evden çıkarken olur anlamında kafamı salladım.

Valizi arabanın bagajına yerleştirirken Jamie, "Baksana Tristan!" diye seslendi. Charlie de yanında duruyordu.

"Efendim?"

İkisi de ellerini ağızlarının iki kenarına koyup, "Seni seviyoruz!" diye bağırdılar.

Onlara gülümseyerek karşılık verdim ve ben de bağırarak onları sevdiğimi söyledim.

Uçak yolculuğumuz boyunca babam bunun bizim için ne kadar büyük bir fırsat olduğundan bahsedip durdu. Aktarmamız için Detroit'e indiğimizde ikimiz de e-postalarımızı kontrol edip Jamie ve anneme iyi olduğumuza dair mesaj atmak için telefonlarımızı açtık.

Telefonlarımız açıldığında ikimize de annemden binlerce mesaj gelince bir şeylerin yolunda gitmediğini anladım. Mesajlar mideme bir yumruk gibi indi. Okurken telefonu elimden düşürecek gibi oldum.

Annem: Bir kaza oldu. Jamie ve Charlie'nin durumları kötü.

Annem: Eve gelin.

Annem: Acele edin!

İşte öylece, birdenbire hayatımda bildiğim her şey değişti.

Birinci Bölüm

ELIZABETH

3 Temmuz 2015, Jamesville, Wisconsin

HER SABAH BAŞKA BİR KADINA yazılmış aşk mektuplarını okuyordum. O kadınla, çikolata kahvesi gözlerimizden, saçlarımızın sarısına kadar birçok ortak noktamız vardı. Sessiz gülüşümüz aynıydı ama sevdiklerimizin yanındayken daha gürültücü oluyorduk. Onun da aynı benim gibi gülümserken dudağının sağ tarafı yukarı, somurturken sol tarafı aşağı doğru bükülüyordu.

Mektupları, çöp kutusuna atılmış kalp şeklindeki bir metal kutunun içinde buldum. Bazıları uzun, bazıları kısa, bazıları mutlu, diğerleriyse iç burkacak kadar üzücü yüzlerce not... Tarihleri yıllar öncesine kadar uzanıyor, bazıları benim bu dünyadaki varlığımdan bile daha eski. Bazı mektuplar KB, bazıları da HB harfleriyle imzalanmış.

Annemin bunları attığını bilseydi babamın nasıl hissedeceğini merak ediyorum.

Ama son zamanlarda annemin o mektuplardaki gibi, yani ruhsal ve fiziksel olarak çok iyi, kusursuz ve muhte-

şem bir şeyin bir parçası gibi hissettiğine inanmam oldukça zorlaştı.

Son zamanlarda bunların tam tersi gibi.

Kanadı kırık, bir yanı eksik, her zaman yalnız...

Annem, babam öldükten sonra tam bir sürtüğe dönüşmüştü. Bunu başka şekilde ifade etmenin imkânı yok. Bu hemen olan bir şey değildi ama mahallenin aşağısında oturan Bayan Jackson, kendisini dinleyen herkese annemin babam hayattayken bile, her zaman herkesi koynuna aldığını söyleyerek gevezelik edip dururdu. Ama ben bunun doğru olmadığını biliyorum çünkü ben çocukken onun babama nasıl baktığını asla unutamam. Annemin bakışları, gözleri sadece tek bir erkeği gören bir kadının bakışlarıydı. Babam sabahın köründe işe giderken, annem onun kahvaltısını ve öğle yemeğini, yanında aralarda atıştırması için yiyeceklerle birlikte hazırlardı. Babam her zaman karnı doyduktan hemen sonra yine acıktığından şikâyet ettiği için annem hep fazla fazla yemek koyardı.

Babam şairdi ve bir saat uzaktaki bir üniversitede ders veriyordu. İkisinin birbirlerine aşk mesajları bırakmaları şaşırtıcı değildi. Kelimeler babam için sabah içtiği kahve, akşam içtiği viski kadar doğaldı. Annemin sözcüklerle arası kocası kadar iyi olmasa da, yazdığı her mektupta kendisini nasıl ifade edeceğini biliyordu.

Sabahları babam kapıdan çıkar çıkmaz annem gülümseyip kendi kendine şarkılar mırıldanarak evi temizler ve beni güne hazırlardı. Babamdan, onu ne kadar çok özlediğinden bahsederdi ve o, akşam eve gelene kadar ona aşk mektupları yazardı. Babam eve geldiğinde, annem hep en sevdiği şarkıyı mırıldanarak ikisine de şarap doldururdu ve ne zaman ona yaklaşsa babam bileğinden tutup öperdi. İlk kez âşık olan çocuklar gibi, birlikte gülüşüp neşeyle kıkırdarlardı.

Annem dudaklarını babamın dudaklarına değdirerek,

"Sen benim sonsuz aşkımsın Kevin Bailey," derdi.

Babam da onu kollarında döndürerek, "Sen benim sonsuz aşkımsın Hanna Bailey," diye cevap verirdi.

Birbirlerini, masalları kıskandıracak bir aşkla severlerdi.

Dolayısıyla babamın öldüğü, yıllar önceki o kavurucu ağustos gününde, annemin de bir yanı kaybolup gitti. Bir romanda yazarın şu sözlerini okumuştum: "Hiçbir ruh eşi dünyadan yalnız ayrılmaz; diğer yarısından bir parçayı da beraberinde götürür hep." Bu konuda haklı olması hiç hoşuma gitmemişti. Annem aylar boyunca yataktan çıkmamıştı. Üzüntüden solup gitmemesini umarak her gün ona bir şeyler yedirip içirmek zorunda kalmıştım. Kocasını kaybedene kadar onun ağladığını hiç görmemiştim. Onun yanında çok duygusal davranmazdım çünkü bunun onu daha da çok üzeceğini bilirdim.

Ama yalnızken çok ağladım.

Annem sonunda yataktan çıktığında, birkaç hafta boyunca kiliseye gitti, beni de yanında götürdü. On iki yaşında olduğumu ve kilisede otururken nasıl da her şeyden tamamen habersizmişim gibi hissettiğimi hatırlıyorum. Biz, kötü şeyler olana kadar dua eden bir aile sayılmazdık pek. Kilise ziyaretlerimiz çok uzun sürmedi çünkü annem, Tanrı'nın yalancı olduğunu, böyle bir aldatmaca ve cennete dair boş vaatlerle zamanlarını harcadıklarını söyleyerek mahalledekileri aşağıladı.

Papaz Reece, olayların biraz durulması için bizden bir süre kiliseye gitmememizi rica etti.

Ben, insanların kutsal bir tapınaktan sürülebileceklerini o âna kadar hiç bilmezdim. Papaz Reece, "Bir kişi de olsanız gelin, herkes gelsin!" dediğinde, karşısına beklenmedik bir "bir" ve başka bir "herkes" çıktığını tahmin etmiştim.

Annem şimdilerde yeni bir hobiye geçti. O da düzenli olarak farklı erkeklerle görüşmek. Bazılarıyla yatıyor, bazı-

larını faturaları ödemesine yardımcı olsunlar diye kullanıyor, bazılarını da yalnız olduğu ve kısmen babama benzedikleri için yanında tutuyordu. Bazılarına onun adıyla bile hitap ediyordu. Bu akşam annemin küçük evinin önünde park halinde bir araba vardı. Metalik gri çizgileri olan koyu lacivert bir araba. İçinde elma kırmızısı deri koltuklar ve dudaklarının arasında bir puro olan bir adam vardı. Annem de kucağındaydı. Adam 1960'lardan çıkıp gelmiş gibi görünüyordu. Adam kulağına bir şey fısıldayınca annem kıkırdadı ama bu, babama hep güldüğü türden bir gülüş değildi.

Biraz boş, biraz sığ, biraz da üzücü.

Sokağın aşağısına baktım ve etrafında diğer dedikoducu kadınlarla birlikte Bayan Jackson'ı parmağıyla annemi ve bu haftaki yeni erkeğini işaret ederken gördüm. Keşke onları duyacak kadar yakınlarında olsaydım. Böylece onlara çenelerini kapatmalarını söyleyebilirdim ama rahat iki yüz metre ötedeydiler. Sokakta top oynayan, kırık birkaç sopayla topa vuran çocuklar bile durmuş, gözlerini kocaman açarak anneme ve yanındaki yabancıya bakıyorlardı.

Bu adamınki kadar pahalı olan arabalar asla bizimki gibi görünen sokaklardan geçmezdi. Annemi daha iyi bir mahalleye taşınması gerektiğine ikna etmeye çalışmıştım ama o reddetti. Bunun en büyük nedeninin bu evi babamla birlikte almış olmaları olduğunu düşünüyordum.

Belki de onu hâlâ tamamen unutamamıştı.

Adam annemin suratına bir duman bulutu üfledi ve birlikte güldüler. Annemin üstünde en güzel elbisesi vardı. Omuzları düşük, ince beline oturan ve eteği dışa doğru genişleyen sarı bir elbise... Öyle çok makyaj yapmıştı ki elli yaşındaki suratını daha ziyade otuz yaşındaymış gibi gösteriyordu. Yanaklarındaki onca boya yığını olmadan da çok güzel bir kadındı ama hafif bir allığın, bir genç kızı bir kadına dönüştürdüğünü söylerdi hep. Boynundaki inci

kolye büyükannem Betty'dendi. Bu geceden önce o kolyeyi hiçbir yabancı için takmamıştı ve şimdi neden taktığını merak ediyordum.

İkisi bana doğru baktılar. Onları gizlice gözetlediğim veranda kapısının arkasına saklandım.

Annem, "Liz, saklanmayı planlıyorsan en azından bundan daha başarılı ol. Hadi, gel de yeni arkadaşımla tanış," diye bağırdı.

Kapının arkasından çıkarak ikisinin yanına doğru gittim. Adam bir kez daha duman üfledi ve beyazlayan saçlarını ve koyu mavi gözlerini incelerken koku burnumda kaldı.

"Richard, bu benim kızım Elizabeth. Ama tanıdığımız herkes ona Liz, der."

Richard, kendimi aşağılık biriymişim gibi hissettirecek bir şekilde beni süzdü; sanki paramparça oluşunu izlemek istediği porselen bir bebekmişim gibi inceledi. Rahatsızlığımı belli etmemeye çalıştım ama gözlerim yere kaydığında, hissettiklerim bedenimden dalga dalga yayıldı. "Merhaba Liz."

"Elizabeth," diye düzelttim. Sesim, âdeta gözlerimi dikip baktığım beton zemine çarptı. "Sadece tanıdığım insanlar bana Liz, derler."

Annem, "Liz, onunla böyle konuşamazsın," diyerek bana kızdı. Alnındaki hafif kırışıklıklar daha da derinleşti. Kırışıklıklarının gözlerine kadar ulaştığını bilseydi aklını kaçırırdı. Ne zaman yeni bir adam gelse beni savunmak yerine onları desteklemekte hiç zaman kaybetmeyişinden nefret ediyordum.

"Önemli değil Hannah. Ayrıca o haklı. Birini tanımak zaman alır. Takma adların kazanılması gerekir. Öyle rasgele dağıtılmaz." Richard'ın purosunu içerken bana attığı bakışlarda itici bir şey vardı. Üstümde bol bir kot panto-

lonla düz, geniş bir tişört vardı ama gözleri, bana kendimi çıplakmışım gibi hissettiriyordu. "Sen de katılmak istersen eğer, şehir merkezinde bir şeyler yemeye gitmek üzereydik biz de," diye teklif etti.

Reddettim. "Emma hâlâ uyuyor." Bebeğimin üstünde yattığı, annemin yanına taşındığımızdan beri paylaştığımız çekyatın olduğu eve doğru baktım.

Hayatının aşkını kaybeden tek kişi annem değildi.

Umarım ben de onun gibi olmazdım.

Umarım sadece bu üzüntü döneminde kalırdım.

Steven öleli bir yıl olmuştu ve hâlâ aldığım her nefesle yutkunmak zordu. Emma'yla benim gerçek evimiz Meadows Creek, Wisconsin'deydi. Orası Steven, Emma ve benim bir ev olarak alıp yuvaya dönüştürdüğümüz, ilk başta tadilat gerektiren bir yerdi. Birbirimize gittikçe daha çok âşık olduk, yeri geldi kavga ettik ve tekrar tekrar birbirimize âşık olduk.

Orası, sadece duvarları arasında olmamızla bile sıcacık olan bir yere dönüşmüştü ama Steven öldükten sonra evi bir soğukluk kaplamıştı.

Onunla en son birlikte olduğumuz anda, evin antresinde eli belimdeydi ve sonsuza kadar süreceğini sandığımız anılar yaratıyorduk.

Sonsuz, herkesin inanmak istediğinden çok daha kısa bir süreydi.

Uzunca bir süre hayat alışıldık düzeniyle akıp gidiyordu ve bir gün şoke edici bir sona geldi.

Anıların, üzüntünün beni boğduğunu hissediyordum. O yüzden de kaçıp annemle kalmaya geldim.

Tekrar eve dönmek, onun gerçekten artık bu dünyada olmadığı gerçeğiyle eninde sonunda yüzleşmem demek olacaktı. Bir yıldan uzun bir süredir, onun süt almaya çıktığını ve her an kapıdan geleceğini düşünerek sahte bir

düzende yaşıyordum. Her akşam uyumak için yattığımda, sol tarafta kalıyor ve Steven sağ taraftaymış gibi yaparak gözlerimi kapatıyordum.

Ama artık Emma'mın daha fazlasına ihtiyacı vardı. Zavallı Emma'mın çekyatlardan, tuhaf adamlardan ve beş yaşındaki bir çocuğun kulaklarına asla çalınmaması gereken laflar eden dedikoducu komşulardan kurtulmaya ihtiyacı vardı. Bana da ihtiyacı vardı. Şimdiye kadar onun hak ettiği annenin sadece yarısı olarak karanlıkta ilerleyip durdum. O yüzden evimizin anılarıyla yüzleşmek, belki de daha çok huzur bulmama yardım edecekti.

Tekrar evin içine girip göğsü mükemmel bir ritimle inip kalkarak uyuyan meleğime baktım. Gamzeli yanaklarımızdan saçlarımızın sarısına kadar onunla birçok ortak yanımız vardı. Sessiz gülüşlerimiz bile aynıydı ve ikimiz de sevdiklerimizin yanında daha gürültücü oluyorduk. Onun da aynı benim gibi gülümserken dudağının sağ tarafı yukarı, somurturken sol tarafı aşağı doğru bükülüyordu.

Ama aramızda büyük bir fark vardı.

Onun gözleri maviydi.

Emma'nın yanına uzanıp burnunu hafifçe öptükten sonra kalp şeklindeki metal kutuya uzanıp bir aşk mektubu daha okudum. Bu, daha önce okuduğum bir mektuptu. Yine de ruhuma dokundu.

Bazen bu mektuplar Steven'danmış gibi yapıyordum.

Her zaman da biraz ağlıyordum.

İkinci Bölüm

ELIZABETH

EMMA, SABAHIN İLK IŞIKLARI O TATLI yüzüne vururken uykulu uykulu, "Gerçekten eve mi gidiyoruz?" diye sordu. Onu yataktan aldım, oyuncak ayısı ve en sevdiği arkadaşı Bubba'yla birlikte en yakındaki sandalyeye oturttum. Bubba sadece bir oyuncak ayı değildi. Mumyalanmış bir oyuncak ayıydı. İşte böyle tuhaf bir kızım vardı ve içinde zombiler, vampirler ve mumyalar olan *Otel Transilvanya* filmini izledikten sonra biraz korkutucu ve biraz da tuhaf şeylerin muhteşem olduğuna karar vermişti.

"Evet, gidiyoruz." Çekyatı kaldırırken ona gülümsedim. Önceki gece gözümü bile kırpmadım ve bütün eşyalarımızı toplamak için uyanık kaldım.

Emma'nın suratına babasınınkiyle aynı şapşal gülümseme hakimdi. "Oleeey!" diye bağırdı ve Bubba'ya gerçekten eve gideceğimizi söyledi.

Ev...

Bu sözcük kalbimi birazcık sızlattı ama gülümsemeye devam ettim. Emma'nın önünde her zaman gülümsemeyi öğrenmiştim çünkü ne zaman benim üzgün olduğumu düşünse o da üzülüyordu. Ne zaman moralim bozuk olsa bana en güzel Eskimo öpücüklerinden veriyor olsa da, böyle bir sorumluluğu taşımaya ihtiyacı yoktu.

Ona, "Terastan havai fişekleri izlemeye yetişmeliyiz. Eskiden babayla terastan havai fişekleri nasıl izlediğimizi hatırlıyor musun? Hatırlıyor musun bebeğim?" diye sordum.

Sanki zihninin derinliklerine inip de arıyormuş gibi gözlerini kıstı. Keşke zihinlerimiz dosya dolapları gibi olsaydı ve en sevdiğimiz anılarımızı istediğimiz zaman titizlikle düzenli bir sistemin arasından çekip alabilseydik. Bubba'ya sarılarak "Hatırlamıyorum," dedi.

Bu dediği içimi burktu.

Yine de gülümsedim.

"Peki, yolda markete uğrayıp terasta yemek için meyveli dondurma almaya ne dersin?"

"Bir de Bubba için peynirli Cheetos."

"Tabii ki de olur."

Gülümseyip bir kez daha çığlık attı. Bu kez ona bakarken sırıtışım tamamen gerçekti.

Onu asla bilemeyeceği kadar çok seviyorum. Eğer o olmasaydı, kesinlikle ıstırabımda boğulup giderdim. Emma benim ruhumu kurtarmıştı.

Anneme veda etmedim çünkü Kazanova'yla akşam yemeği randevusundan eve geri gelmedi. Onun yanına ilk taşındığımda, eve gelmediği zaman nerede olduğunu merak ederek arayıp dururdum ama o, yetişkinlere göre şeyler

yapan yetişkin bir kadın olduğunu söyleyerek bana sık sık bağırırdı.

O yüzden ona bir not bıraktım.

Eve gidiyoruz.
Seni seviyoruz.
Yakında görüşürüz.
–E&E

Külüstür arabamda, *Karlar Ülkesi* filminin müziklerini bir aşamada saçlarımı yolmayı gözden geçirmeme yetecek kadar çok kez dinleyerek saatlerce yol gittik. Emma nasıl oluyorsa her şarkıyı milyonlarca kez dinlemişti ama yine de her cümleye kendi uydurduğu sözcüklerden eklemeyi başarıyordu. Dürüst olmak gerekirse, şarkının onun değiştirdiği halini daha çok seviyordum.

O uyuyakaldığında, *Karlar Ülkesi* de onunla birlikte uyuyarak beni sessiz bir arabayla baş başa bıraktı. Elimi avucum yukarı bakacak şekilde şoför koltuğunun yanındaki koltuğa uzattım ve bir elin uzanıp parmaklarını parmaklarımla kenetlemesini bekledim ama o dokunuş asla gelmedi.

İyiyim, dedim kendi kendime. *Çok iyiyim.*

Bir gün bu gerçek olacak.

Bir gün iyi olacağım.

I-64 yoluna çıktığımızda, midem kasılmaya başladı. Meadows Creek'e gitmek için ara yollardan gidebilmeyi dilerdim ama kasabaya bir tek bu yoldan gidiliyordu. Tatil yüzünden yol çok kalabalıktı ama bir zamanlar altüst olan taşıt yolunun yeni pürüzsüz kaldırımı, ilerlemeyi kolaylaştırdı. Haberleri izlediğim anı hatırlayınca gözlerim doldu.

I-64 yolu tıkalı!
Ortama tam bir kaos havası hakim.
Büyük bir karmaşa.
Yaralılar ve ölüler var.

Steven.
Tek bir nefes.

Arabayı sürmeye devam ettim; akmak için hazır bekleyen gözyaşlarım akmadı. Bedenimi hissizleşmeye zorladım çünkü eğer hissizleşmezsem, her şeyi hissederdim. Her şeyi hissedersem de mahvolurdum ve mahvolmamam gerekiyordu. Dikiz aynamdan bebeğime bakınca sahip olduğum azıcık gücü de gördüm. Otobanı geçtik ve bir nefes daha aldım. Her gün bir nefes alıyordum. Bundan daha ötesini düşünemezdim yoksa boğulmam işten bile değildi.

Üzerinde *"Meadows Creek'e Hoş Geldiniz"* yazan beyaz renkli parlak bir ahşap tabela göründü.

Emma uyanmış, camdan dışarı bakıyordu. "Anneciğim?"

"Efendim bebeğim,"

"Sence babam taşındığımızı anlayacak mı? Sence kuş tüylerini nereye bırakacağını bilebilecek mi?"

Steven öldüğünde ve kalmak için anneme taşındığımızda, ön bahçeye yayılmış beyaz kuş tüyleri vardı. Emma sorduğunda annem onların, hep yakınlarda olduklarını ve bizi izlediklerini anlamamızı sağlamak için meleklerden küçük işaretler olduğunu söylemişti.

Emma bu fikirden çok hoşlandı ve ne zaman bir kuş tüyü bulsa, gökyüzüne bakıp, "Ben de seni seviyorum babacığım," diye fısıldamaya başladı. Sonra da kuş tüyüyle birlikte bir fotoğraf çektirip "Babacığımla Ben" isimli fotoğraf koleksiyonuna ekledi.

"Eminim baban bizi nerede bulacağını bilir tatlım."

"Evet. Tabii, bizi nerede bulacağını bilir."

Ağaçlar hatırladığımdan daha yeşildi ve Meadows Creek'in meydanındaki küçük mağazalar eğlenceler nedeniyle kırmızılar, beyazlar ve mavilerle donatılmıştı. Aynı anda her şey çok tanıdıktı ama bir o kadar da yabancıydı ki. Bayan Frederick, saksısındaki renkli yapay gülleri vatansever bir tavırla düzenlerken, Amerikan bayrağı rüzgârda dalgalanıyordu. Geri çekilip evine hayranlıkla bakarken ne kadar çok gurur duyduğu bütün benliğinden okunuyordu.

On dakika boyunca kasaba merkezindeki bir trafik ışığına takılıp kaldık. Beklemek hiç mantıklı gelmedi ama bana, Steven'ı hatırlatan her şeyi, bizi hazmetmem için fırsat vermiş oldu. Işık değiştiğinde, ayağımı gaz pedalının üstüne yerleştirdim. O anda geçmişin gölgelerini görmezden gelip eve gitmekten daha çok istediğim bir şey yoktu. Arabayla yoldan aşağı inerken, göz ucuyla bir köpeğin bana doğru koştuğunu gördüm. Ayağım hemen frene gitti ama eski, külüstür arabam sarsıldı ve durmak konusunda tereddüt etti. Sonunda durduğunda da, acı bir havlama sesi duydum.

Yüreğim ağzıma geldi ve orada kalarak bir sonraki nefesimi almama engel oldu. Arabayı hemen parka aldım. Emma ne olduğunu sordu ama cevap verecek zamanım yoktu. Aceleyle arabanın kapısını açtım ve zavallı köpeğe uzanırken bir adam bana doğru koştu. Kocaman açılmış gözlerini bana dikmişti ve neredeyse beni o gri-mavi asi gözlerinin yoğunluğuna çekmeye zorluyor gibiydi. Mavi gözler genelde sıcak, davetkâr bir his verirler ama onunkiler öyle değildi. Duruşu gibi keskindi. Buz gibi ve mahremdi. İrislerinin etrafı kopkoyu bir maviydi ama içinde ara ara metalik gri ve siyah çizgiler vardı. Bu da onun gi-

zemli görüntüsünü tamamlıyordu. Gözleri, bir fırtına çıkmadan önceki gökyüzündeki gölgelere benziyordu.

Bu gözler bana öyle tanıdık geliyordu ki. Onu tanıyor muydum acaba? Onun bakışlarını daha önce bir yerde gördüğüme yemin edebilirdim. Bakışları, ona ait olduğunu tahmin ettiğim, hareketsiz yatan köpeğe kaydığında hem dehşete kapılmış hem de öfkeden deliye dönmüş gibiydi. Bu yabancı adamın boynunda arka cebindeki bir şeye bağlı kocaman kulaklıklar da vardı.

Üstünde spor kıyafetleri vardı. Uzun kollu üstü kaslı kollarına oturmuş, siyah şortu yapılı bacaklarını ortaya çıkarmıştı ve alnı terliydi. Onun köpeğini koşuya çıkardığını ve tasmasını elinden kaçırdığını düşünürdüm ama ayağında ayakkabı yoktu.

Neden ayakkabısı yoktu ki?

Bunun bir önemi yoktu. Acaba köpeği iyi miydi?

Daha dikkatli olmalıydım.

"Çok özür dilerim. Ben görmedim..." diye konuşmaya başlamıştım ki adam, sanki kendisine hakaret etmişim gibi söylediklerim karşısında öfkeyle homurdandı.

"Yok daha neler ya? Şaka mı yapıyorsun sen bana?" diye bağırdı. Sesi korkudan biraz irkilmeme neden oldu. Köpeğini kollarına aldı ve onu, sanki kendi çocuğuymuş gibi okşadı. O ayağa kalkınca ben de kalktım. O etrafa bakınınca, ben de bakındım.

Köpeğin bu yabancı adamın kollarında titrediğini görünce bedenim ürperdi, "İzin verin de sizi veterinere götüreyim," dedim. Bana karşı kullandığı ses tonu yüzünden kızgın olmam gerektiğinin farkındaydım ama insan paniğe kapılınca, davranışlarının kontrolü elinde olmuyor. Bana cevap vermedi ama gözlerindeki tereddüdü gördüm. Yüzü çok gür, koyu renkli ve hiç makas değmemiş gibi görünen bir sakalla kaplıydı. Dudakları, yüzündeki o yabani

görünüşün arasında bir yerlerde saklı gibiydi. O yüzden bana gözleriyle anlattıklarıyla yetinmek zorunda kaldım. "Lütfen," diye yalvardım. "Yürünemeyecek kadar uzakta."

Kafasını bir kez, sadece bir kez salladı. Arabanın kapısını açıp köpeğiyle birlikte içine bindi ve kapıyı arkalarından kapattı.

Ben de hemen arabaya atlayarak sürmeye başladım.

Emma, "Neler oluyor?" diye sordu.

"Sadece köpekçiği kontrol ettirmeye gidiyoruz canım. Her şey yolunda." Gerçekten ona yalan söylemiyor olmayı umdum.

En yakındaki 24 saat açık veteriner kliniği yirmi dakika uzaktaydı ve araba yolculuğu pek de tahmin ettiğim gibi geçmedi.

Adam bana, "Cobbler Sokağı'ndan sola dön," diye direktif verdi.

"Harper Bulvarı'ndan geçmek daha çok zaman kazandırır," diye karşı çıktım.

Homurdandı. Siniri dalga dalga yayılıyordu. "Ne dediğinden haberin yok senin. Cobbler'dan dön."

Derin bir nefes aldım. "Nasıl araba kullanacağımı biliyorum ben."

"Öyle mi? Çünkü bence burada oturmamızın nedeni senin araba kullanışın."

Bu kaba herifi arabamdan atmaktan bir adım uzaklıktaydım ama inleyen köpeği bunu yapmamamın tek nedeniydi. "Özür diledim ya."

"Bunun köpeğime bir faydası yok."

Adi herif!

"Cobbler bir sonraki sağ," dedi.

"Harper iki sonraki sağ."

"Harper'a dönme."

Ooo! Sırf bu herifi sinirden kudurtmak için Harper'a döneceğim. Kim olduğunu sanıyor bu ya!

Doğruca Harper'a döndüm.

"Harper'a döndüğüne inanamıyorum," diye çıkıştı. Onun bu kızgınlığı biraz gülümsememe neden oldu; ta ki yol çalışması ve yol kapalı levhalarına gelip kalana kadar. "Hep böyle cahil misin?"

"Sen hep... hep... hep..." Kekelemeye başladım çünkü bazılarının aksine insanlarla tartışmak konusunda pek başarılı değildim. Aslında bu konuda oldukça başarısızdım ve sonunda bir çocuk gibi ağlamaya başladım çünkü sözcükler kafamda, kavgalar kadar büyük bir hızda oluşmuyordu. Ben, verilecek en iyi cevabı tartışma bittikten üç gün sonra bulan o beceriksiz insanlardandım. "Sen hep... hep..."

"Hep ne? Çıkar ağzından baklayı. Bir şeyler söyle," diye emretti.

Direksiyonu çevirip U dönüşü yaptım ve Cobbler Sokağı'na doğru gittim. "Sen hep böyle bir..."

Alay ederek, "Hadi ama *Sherlock*, yapabilirsin," dedi.

Cobbler'a dönerken, "Hödük!" diye bağırdım.

Araba sessizleşti. Yanaklarım ısındı ve parmaklarımla direksiyonu daha sıkı kavradım.

Kliniğin önüne çektiğimde kapıyı açtı ve bana tek kelime etmeden köpeğini de alıp acile doğru koşturdu. Burada yollarımız ayrılmalı mı diye tereddüt ettim ama köpeğin durumunun iyi olduğunu bilene kadar kafamın rahat etmeyeceğini biliyordum.

Emma, "Anneciğim," dedi.

"Efendim bebeğim?"

"Hödük ne?"

Al işte, bir ebeveyn olarak bugünkü beş yüz seksen ikinci başarısızlığım. "Önemli bir şey değil bebeğim. Sadece düdük dedim. Düdük bir tür flüt."

"Yani sen o adama flüt mü demek istedin?"

"Evet. Koca bir düdük."

Sonra da "Köpekçik ölecek mi?" diye sordu.

Umarım ölmez.

Emma'nın kemerini çözdükten sonra acile gittik. Yabancı ellerini danışma masasına vuruyordu. Dudakları kıpırdıyordu ama ne dediğini duyamıyordum.

Danışmadaki görevli gittikçe daha huzursuzlandı. "Beyefendi, ben sadece sizin şu formları doldurup bize güvenilir bir kredi kartı vermeniz gerektiğini, yoksa evcil hayvanınızın yaralarına bakamayacağımızı söylüyorum. Ayrıca, buraya böyle ayakkabılarınız olmadan giremezsiniz. Bu tutumunuz da çok gereksiz."

Adam yumruklarını bir kez daha danışma masasını vurduktan sonra ellerini siyah uzun saçlarında gezdirip ensesine doğru götürerek bir o yana bir bu yana yürümeye başladı. Nefes alıp verişi telaşlı ve düzensizdi. Göğsü inip inip kalkıyordu. "Şu an üstümde kredi kartları varmış gibi mi duruyorum? Koşuya çıkmıştım seni aptal. Ayrıca sen hiçbir şey yapmayacaksan, git bana konuşacağım başka birini getir."

Kadın onun bu söyledikleri ve öfkesi karşısında irkildi. Ben de öyle.

Kadının yanına giderek, "Benimle birlikteler," dedim. Emma kolumdan tuttu. Bubba da onun kolundan tutuyordu. Çantama uzanıp cüzdanımı çıkardım ve kadına kartımı uzattım.

Kadın emin olamayarak gözlerini kıstı. Sanki yabancı, yalnız olmayı hak eden biriymiş gibi neredeyse hakaret edercesine, "Siz birlikte misiniz?" diye sordu.

Kimse yalnız olmayı hak etmez.

Ona baktım ve gözlerindeki hâlâ geçmeyen öfkeyle karışık şaşkınlığı gördüm. Göz temasımızı kesmek istedim ama göz bebeklerindeki yoğun mutsuzluk kendimi ala-

mayacağım kadar tanıdık geldi. "Evet," diyerek kafa salladım. "Birlikteyiz." Kadın biraz daha tereddüt etti. İyice doğruldum. "Bir sorun mu var?"

"Hayır, hayır. Sadece bu formu doldurmanız gerek."

Elindeki dosyayı aldım ve bekleme alanına geçtim.

Tepedeki televizyonda *Animal Planet* kanalı açıktı ve köşede Emma ve Bubba'nın hemen ilgisini çeken bir tren seti vardı. Yabancı, bana bakıp durdu. Duruşu sert ve mesafeliydi. "Bazı bilgilere ihtiyacım var," dedim. Yavaşça yaklaşıp yanıma oturdu ve ellerini kucağına koydu.

"Adı ne? Köpeğinizin."

Dudakları aralandı. Bir an durakladıktan sonra, "Zeus," dedi.

İsmine gülümsedim. Bu, böylesine büyük bir *Golden Retriever* cinsi köpek için mükemmel bir isimdi.

"Peki ya sizin adınız?"

"Tristan Cole."

Belgeyi doldurduktan sonra tekrar danışmadaki görevliye verdim. "Zeus'un ihtiyacı olan her şeyin masrafını kartımdan çekin."

"Emin misiniz?"

"Kesinlikle."

"Çok fazla tutabilir," diye uyardı.

"O zaman siz de çok fazla çekin."

Tekrar Tristan'ın yanına oturdum. Ellerini şortuna vurmaya başladı ve çok gergin olduğunu fark ettim. Ona baktığımda, yollarımız kesiştiğinden beri yüzünde olan o şaşkınlık ifadesiyle bana bakıyordu.

Dudakları aralandı ve bir şeyler gevelerken parmaklarını hızla birbirine sürttü. Sonra kulaklıklarını taktı ve kasetçalarının oynat tuşuna bastı.

Emma bir ara yanıma gelip ne zaman eve gidebileceğimizi sordu. Ben de ona gitmemize biraz daha zaman

olduğunu söyledim. Tekrar tren setinin yanına giderken Tristan'a bakıp yüz hatlarını iyice inceledi. "Bakar mısınız beyefendi?" Adam onu görmezden geldi. Emma ellerini beline koydu. Sesini yükselterek, "Beyefendiiii!" dedi. Annemle bir yıl yaşamak benim minik kopyamı tam bir cadıya dönüştürmüştü. "Beyefendiii! Sizinle konuşuyorum," derken ayaklarını yere vurdu. Yabancı kafasını eğip ona doğru baktı. "Sen kocaman, büsbüyük bir düdüksün!"

Aman Tanrım!

Benim ebeveynlik yapmama izin verilmemeli. Bu konuda gerçekten berbatım.

Ona kızmak için yanına gittim ama bir anlığına Tristan'ın gür sakallarının ardında ufacık bir gülümseme belirdiğini gördüm. Neredeyse yok gibiydi ama yemin ederim ki altdudağının seğirdiğini gördüm. Emma'nın en mutsuz insanları bile gülümsetmek gibi bir yeteneği vardı. Ben de bunun canlı örneğiydim.

Bir otuz dakika daha geçtikten sonra veteriner gelip Zeus'un iyi olacağına, sadece birkaç ezik ve kırık bir ön bacağı olduğuna dair bizi bilgilendirdi. Veterinere teşekkür ettim. O uzaklaşırken Tristan'ın elleri boşaldı ve bedeni donup kaldı. Baştan ayağa titremeye başladı. Derin bir nefes aldı ve o öfke dolu pislik herif yok oldu ve yerini bir çaresizlik yığınına bıraktı. Duygularına yenik düştü ve nefes verdiğinde kontrol edilemez bir şekilde hıçkırarak ağlamaya başladı. Yağmur gibi dökülen saf, acı dolu gözyaşlarını akıtarak ağladı. Benim de gözlerim yaşardı ve yemin ederim ki kalbimin bir parçası onunkiyle birlikte kırıldı.

Emma, Tristan'ın üstünü çekiştirerek, "Düdük! Düdüük! Ağlama düdük. Her şey geçti," dedi.

Ben de tatlı kızımın dediklerini tekrarlayarak, "Her şey geçti," dedim. Onu rahatlatmak için elimi omzuna koydum. "Zeus iyi. O iyi. Sen de iyisin."

Kafasını bana doğru eğdi ve sanki bana inanmış gibi kafasını salladı. Birkaç derin nefes aldı ve parmaklarını göz pınarlarına bastırıp kafasını öne arkaya doğru salladı. Mahcubiyetini, utancını gizlemek için elinden geleni yapıyordu.

Boğazını temizledi ve benden uzaklaştı. Veteriner Zeus'u gitmek üzere getirene kadar birbirimizden uzakta bekledik. Tristan, yorgun olan ama yine de kuyruğunu sallayıp sahibine köpeklere has öpücükler kondurmayı başaran köpeğini elleriyle kavradı. Gülümsedi ve bu kez, bunu gözden kaçırmak neredeyse imkânsızdı. Rahatladığını belli eden kocaman bir gülümsemeydi bu. Eğer sevgi, bir an olsaydı işte tam da bu an olurdu.

Ben onların özeline girmek istemedim. Emma elimden tuttu ve onlar hastaneden çıkarlarken Tristan'la Zeus'un birkaç adım gerisinden yürüdük.

Tristan kasaba merkezine geri dönmek için arabama binmeye niyetli görünmüyordu. Kucağında Zeus'la yürüyerek uzaklaşmaya başladı. Onu durdurmak istedim ama ondan geri dönmesini istemek için hiçbir geçerli nedenim yoktu. Emma'yı koltuğuna oturtup kemerini taktım ve kapısını kapattım. Tristan'ın benden sadece birkaç santim ötede durduğunu fark edince ödüm patladı. Göz göze geldik. Gözlerimi ondan alamadım. Nefesim kesik kesik çıkmaya başladı ve bir erkeğe en son ne zaman bu kadar yakın olduğumu hatırlamaya çalıştım.

Tristan bana daha da yaklaştı.

Ben hiç kıpırdamadım.

Bir nefes aldı.

Ben de bir nefes aldım.

Bir nefes.

Tek yapabildiğim bu.

Yakınlığımız içimin bir tuhaf olmasına neden oldu.

Bana söyleyeceğinden emin olduğum "Teşekkürler"e karşılık olarak "Bir şey değil" demeye hazırlanmıştım bile.

Bir hışımla, "Lanet bir araba nasıl sürülür öğren!" diye çıkışıp yürüyüp gitti.

Ne bir *Faturayı ödediğin için teşekkürler* ne bir *Beni getirdiğin için teşekkürler*, dedi. Onun yerine, "Lanet bir araba nasıl sürülür öğren!" dedi.

Peki o zaman.

Hafifçe fısıldayarak, tenimin ürpermesine neden olan rüzgâra doğru, "Bir şey değil düdük," dedim.

üçüncü bölüm

ELIZABETH

"BURAYA GELMENİZ AMMA UZUN sürdü." Kathy evin giriş kapısından çıkarken gülümsüyordu. Lincoln'la ikisinin bizimle evde buluşacaklarına dair hiçbir fikrim yoktu ama bizi uzun zamandır görmedikleri ve buraya sadece beş dakika mesafede yaşadıkları göz önünde bulundurulursa gelmeleri mantıklıydı.

Ben, arabada koltuğundaki Emma'nın kemerini çözerken, "Babaanne!" diye bağırdı. Zıplayarak arabadan inip, daha önce hiç olmadığı kadar mutlu bir şekilde babaannesine doğru koştu. Kathy kollarını ona dolayıp iyice sarılmak için onu kucağına aldı. "Biz eve geri döndük babaanne."

Kathy, "Biliyorum. Biz de bunu duyduğumuza çok memnun olduk," deyip Emma'nın suratının her yanına öpücükler kondurdu.

Dedesi Lincoln'ü kastederek, "Dedecim nerede?" diye sordu.

Lincoln evden çıkarak, "Beni mi arıyorsun?" dedi. Altmış beş yaşındaki birine göre çok genç duruyordu. Kathy ve Lincoln muhtemelen hiç yaşlanmayacaklardı. Dünyadaki en genç kalpler onlardaydı ve benim yaşımdaki birçok kişiden daha aktiftiler. Bir kere Kathy'yle koşuya çıkmış ve daha aradan otuz dakika geçmeden mahvolmuştum. Kathy o anda koşu güzergâhımızın daha sadece dörtte birini bitirdiğimizi söylemişti.

Lincoln, Emma'yı karısından alıp havaya attı. "Bak, bak, baaak! Burada kim varmış bakalım?"

Emma, "Benim, dedecim. Emma!" diyerek güldü.

"Emma mı? Olamaz! Sen benim küçük Emma'm olamayacak kadar büyüksün."

Emma kafasını öne arkaya doğru salladı. "Benim, dedecim."

"Hmm... Öyleyse kanıtla. Benim küçük Emma'm bana hep özel öpücükler verirdi. Sen onları biliyor musun?" Emma eğilip burnunu Lincoln'ün yanaklarına sürttükten sonra ona bir Eskimo öpücüğü verdi. "Aman Tanrım! Sensin. Eee? Ne bekliyorsun? Senin için kırmızı, beyaz ve mavi lolipoplar aldım. Hadi içeri girelim." Lincoln bana doğru baktı ve hoş geldin dercesine göz kırptı. İkisi de eve doğru koşuşturdular. Bir an durup etrafa bakındım.

Çimler uzamıştı. Aralarında yabani otlar ve Emma'nın tabiriyle dilek çiçekleri vardı. Yapmaya başladığımız çitlerin sadece yarısı tamamlanmıştı. Bu, Steven'ın asla bitirme fırsatı bulamadığı bir işti. Emma'nın yola ya da arka bahçemizdeki kocaman ormana fazla yaklaşmasına engel olmak için arazimin etrafına çit örmek istemiştik.

Beyaz ahşap parçaları, birinin bu işi bitirmesi için hazır halde evin yanına istiflenmiş duruyordu. Bir anlığına arka bahçeye gözüm kaydı. Yarısı bitmiş çitin gerisinde kilometrelerce uzanan ormanlık bir alan vardı. Bir yanım koşmak, o ormanda kaybolup saatlerce orada kalmak istedi.

Kathy yanıma gelip kollarını bana dolayıp sıkıca sarıldı. Ben de kendimi ona bırakarak sıkıca sarıldım. "Nasılsın?" diye sordu.

"Hâlâ ayaktayım."

"Emma için mi?"

"Emma için."

Kathy bana sıkıca sarıldıktan sonra ayrıldı. "Bahçe berbat bir halde. Buraya kimse ayak basmadı. Şeyden beri..." Söyledikleri de gülümsemesi de yarıda kaldı. "Lincoln hepsini halledeceğini söyledi."

"Olmaz. Yapmayın. Gerçekten. Ben hepsini halledebilirim."

"Liz..."

"Gerçekten Kathy. Ben yapmak istiyorum. Yeniden inşa etmek istiyorum."

"Şey... eğer eminsen öyle olsun. En azından bu sıradaki en berbat durumdaki bahçe seninki değil," diye şaka yaparak kafasıyla komşumun evini işaret etti.

"Orada biri yaşıyor mu?" diye sordum. "Perili olduğuna dair onca dedikodudan sonra Bay Rakes'in evinin satılacağını düşünmezdim hiç."

"Evet. Birisi gerçekten orayı satın aldı. Şimdi ben pek dedikodu yapmam ama orada yaşayan adam biraz tuhaf. Söylentilere göre geçmişte yaptığı bir şeyden kaçıyormuş."

"Ne? Yani bir suçlu falan gibi mi?"

Kathy omuz silkti. "Marybeth onun birini bıçakladığına dair bir şeyler duymuş. Gary de tuhaf miyavladığı için bir kediyi öldürdüğünü söyledi."

"Olamaz. Daha neler! Bir psikopatın yanında mı yaşıyorum yani?"

"Eminim senin için bir sorun yaratmaz. Bilirsin işte. Bunlar sadece böyle küçük kasabalarda dolaşan söylentiler. Dedikoduların aslı olduğundan şüpheliyim. Ama

kaçık Henson'ın dükkânında çalışıyor. O yüzden aklının pek başında olduğu söylenemez. Yani özetle geceleri kapını kilitle."

Bay Henson'ın Meadows Creek'te *Gerekli Şeyler* isimli bir dükkânı vardı ve hayatımda karşılaştığım en tuhaf insanlardan biriydi. Tuhaf olduğunu insanların onunla ilgili dediği şeylere dayanarak biliyordum.

Kasaba halkının en başarılı olduğu şey, dedikodu yapmak ve küçük kasabalara özgü bir yaşam sürmekti. İnsanlar her zaman hareket halindelerdi ama aslında kimse bir yere varmıyordu.

Yolun karşısına baktım ve posta kutularındakileri almaya giderken bir evin önünde durmuş dedikodu yapan üç kişi gördüm. İki kadın evimin önünden hızla geçtiler. Kasabaya geri dönüşümle ilgili konuştuklarını duydum. Bana selam falan vermediler ama benimle ilgili konuşuyorlardı. O sırada köşeden, küçük kızına bisiklet sürmeyi öğreten bir baba göründü; ilk denemesi olduğu belli oluyordu.

Yüzümde bir gülümseme belirdi. Her şey öyle klişeydi ki. Tipik bir küçük kasaba. Herkes herkesin ne yaptığını biliyor ve her şey çok çabuk yayılıyordu.

"Her neyse," Kathy gülümseyerek beni şu âna döndürdü. "Akşam yemeği için size barbekü yapacak bir şeyler getirdik. Bir-iki hafta market alışverişine gitmekle uğraşmak zorunda kalmayasın diye de dolabı doldurduk. Ayrıca havai fişekler için terasa battaniyeler serdik. Hatta her an başla..." Gökyüzü bir anda mavilerle ve kırmızılarla aydınlandı. "...dı bile."

Kafamı kaldırıp terasa bakınca Lincoln'ün Emma'yı kucağına aldığını ve yerlerine bir güzel yerleştiklerini gördüm. Gökyüzü her aydınlandığında, "Oooo! Aaaa!" diye bağırıyorlardı.

Emma gözlerini renk gösterisinden ayırmadan, "Gelsene anne!" diye bağırdı.

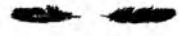
Kathy elini belime doladı ve eve doğru yürüdük. "Emma yattıktan sonra senin için birkaç şişe şarabım var."

"Benim için mi?" diye sordum.

Gülümsedi. "Senin için. Eve hoş geldin Liz."

Ev.

İçimdeki acının ne zaman geçeceğini merak ettim.

Emma'yı Lincoln yatırmak istedi. Normalden uzun sürdüğünü fark edince onları kontrol etmeye gittim. Emma her gece onu yatırdığımda beni çok uğraştırıyordu. Dedesine de aynı sorunu yaşattığından emindim. Parmak uçlarımda koridorda ilerledim ve çığlık sesleri duymadım. Bu iyiye işaretti. Göz ucuyla odaya baktım ve ikisini çift kişilik yatağa yayılmış uyurken buldum. Lincoln'ün bacakları yatağın kenarından sarkıyordu.

Kathy gülerek arkamdan geldi. "Yeniden kavuştuklarına Lincoln'ün mu yoksa Emma'nın mı daha çok sevindiğini bilmiyorum." Beni salona götürdü ve hayatımda gördüğüm en büyük iki şarap şişesinin önüne oturttu.

"Beni sarhoş etmeye mi çalışıyorsun?"

Kathy alaylı bir ifadeyle güldü. "Sana kendini daha iyi hissettirecekse, öyle de yapabilirim." Kathy'yle ben hep çok yakın olmuştuk. Pek de istikrarlı sayılmayan bir anneyle büyüdükten sonra Steven'la çıkmaya başladığımda Kathy'yle tanışmak, tertemiz bir havayı solumak gibiydi. Bana kollarını açmış ve beni bir daha asla bırakmamıştı. Emma'ya hamile olduğumu öğrendiğinde benden daha çok ağlamıştı.

Şarap kadehimden bir yudum alıp koridora, Emma'nın odasına doğru bakarak, "Onları bu kadar uzun zamandır ayrı tuttuğum için kendimi berbat hissediyorum," dedim.

"Tatlım, hayatın altüst oldu. Facialar yaşandığında ve olaya çocuklar da dahil olduğunda, insanlar düşünmeden hareket eder. En iyi olduğunu düşündükleri şeyi yaparlar. Hayatta kalma moduna girerler. Sen de bunun için kendini suçlayamazsın."

"Evet. Ama kendim için kaçmışım gibi hissediyorum, Emma için değil. Her şey idare edemeyeceğim kadar üstüme geldi. Emma muhtemelen burada kalsa daha iyi olurdu. Burayı özledi." Gözlerim yaşardı. "Ayrıca Lincoln'le seni ziyaret etmeliydim. Daha çok aramalıydım. Çok özür dilerim Kathy."

Dirseklerini dizlerine dayayarak bana doğru eğildi. "Şimdi beni dinle canım. Şu an saat 10:42 ve şu anda, saat 10:42'de kendini suçlamaya bir son ver. Şu an, kendini affedeceğin an. Lincoln'la ben seni anladık. Biraz mesafeye ihtiyacın olduğunu biliyorduk. Bize bir özür borcun varmış gibi hissetme çünkü yok."

Gözlerimden süzülen birkaç damla yaşı sildim. "Aptal gözyaşları," deyip mahcup olarak güldüm.

"Gözyaşlarını ne durdurur biliyor musun?"

"Neymiş?"

Bana koca bir kadeh şarap daha doldurdu. *Akıllı kadın.*

Saatlerce uyanık kalıp sohbet ettik ve içtikçe daha da çok güldük. Gülmenin ne kadar iç ısıtıcı bir his olduğunu unutmuştum. Kathy bana annemi sordu ve elimde olmadan yüzümü buruşturdum. "Hâlâ ne yapacağını bilemiyor ve aynı tarz insanlarla aynı hataları yaparak bir şekilde daireler çizip duruyor. İnsanların artık özlerine dönemeyeceği bir aşama var mı, diye merak ediyorum. Bence annem hep böyle olacak."

"Onu seviyor musun?"

"Her zaman. Ona gıcık olduğumda bile."

"O zaman ondan vazgeçme. Bir süre mesafeye ihtiyacın olsa bile. Onu sev ve onun çok fazla yol kat ederek özüne döneceğine inan."

"Sen ne zaman bu kadar bilgeleştin?" diye sordum. Neşeyle güldü ve şarap kadehini bana doğru eğdi. Sonra kendine bir kadeh daha doldurdu. *Çok akıllı kadın.* "Yarın Emma'ya bakabilir misin acaba? Çarşıya inip iş arayacağım. Belki Matty'nin kafede birilerine ihtiyacı vardır."

"Emma'nın hafta sonu boyunca bizde kalmasına ne dersin? Kendine ayıracak birkaç günün olması harika olur. Hatta yatılı cuma gecelerimize tekrar başlayabiliriz. Zaten Lincoln'ün onu yakın zamanda bırakacağını pek sanmıyorum."

"Benim için bunu yapar mısınız gerçekten?"

"Senin için her şeyi yaparız. Ayrıca ne zaman kafeye gitsem Faye, 'En yakın arkadaşım nasıl? En yakın arkadaşım döndü mü?' diye soruyor. O yüzden seninle birebir zaman geçirmek isteyeceğini tahmin ediyorum."

Faye'i Steven öldüğünden beri görmemiştim. Neredeyse her gün konuşsak da, biraz mesafeye ihtiyacım olduğunu anlıyordu. Şimdi de bu yeni başlangıçtan geçebilmek için en yakın arkadaşıma ihtiyacım olduğunu anlayacağını umuyordum.

Kathy, "Bunu sormak için biraz kötü bir zaman olabileceğinin farkındayım ama iş yerini tekrar açıp işletmeyi düşündün mü?" diye sordu.

Steven ve ben üç yıl önce "İç & Dış Dizayn"ı kurmuştuk. O evlerin dış cepheleriyle ilgilenirken ben de bireysel ve kurumsal müşteriler için iç mekân tasarımları üzerinde çalışıyordum. Meadows Creek'in merkezinde bir dükkânımız vardı ve o zamanlar hayatımın en güzel

zamanlarıydı ama bize en çok iş kazandıran şey Steven'ın işletme diplomasının yanı sıra çim işlerindeki yeteneğiydi. Şimdi her şeyi tek başıma yönetmemin imkânı yoktu. Meadows Creek'te bir iç mimarlık diplomasına sahip olmak, bana insanlara aşırı pahalı televizyon koltukları satan bir mobilya mağazasında çalışma fırsatı vermekle sınırlıydı ya da üniversitedeki asıl bölümüme dönüp yemek sektöründe çalışabilirdim.

"Bilmiyorum. Muhtemelen olmaz. Steven olmadan hiç mümkün gibi görünmüyor. Sadece düzenli bir iş bulup o hayalden vazgeçmem gerek."

"Anlıyorum. Ama yeni hayaller kurmaktan korkma. İşinde gerçekten iyiydin Liz ve her zaman seni en mutlu eden şeylere tutunmalısın."

Kathy ve Lincoln eve gitmeye karar verdikten sonra Steven'la aylar önce değiştirmemiz gereken giriş kapısının kilidiyle uğraştım. Esneyerek yatak odama doğru gittim ve kapının girişinde durdum. Yatak jilet gibi yapılmıştı ama henüz odaya girecek gücü kendimde bulamıyordum. O yanımda olmadan yatağa girip gözlerimi kapatmak neredeyse ihanet gibi geliyordu.

Bir nefes.

Bir adım.

İçeri girip gardıroba gittim ve kapağını iyice açtım. Steven'ın bütün kıyafetleri askılarda duruyordu. Parmaklarımı kıyafetlerde gezdirdikten sonra titremeye başladım. Bütün hepsini askılardan alıp yere attım. Gözyaşlarım gözlerimin içini yakıyordu. Onun çekmecelerini açıp kalan eşyalarını da çıkardım. Kot pantolonlar, tişörtler, spor kıyafetleri, iç çamaşırları. Steven'ın sahip olduğu her bir kıyafet yerdeydi.

Kıyafet yığının içine uzanıp hâlâ orada olduğunu farz ettiğim belli belirsiz kokusunda yuvarlandım. Sanki beni

duyabilirmiş gibi adını fısıldadım. Onun beni öpmesi ve kollarına alması fikrine tutundum. Acılı kalbimin gözyaşları, onun en sevdiği uzun kollu tişörtünün koluna aktı ve ıstırabıma gittikçe daha da gömüldüm. Hıçkırıklarım tarif edilemez bir acı çeken bir yaratığınki gibi kontrolsüz ve sızı doluydu. Her yerim acıyordu. Her yanım hasarlıydı. Dakikalar geçtikçe, kendi hislerim beni daha da çok yordu. Bu korkunç içime kapanma merasiminin beraberinde getirdiği yoğun sakinlik, derin bir uykuya dalmamı sağladı.

Gözlerimi açtığımda, dışarısı hâlâ karanlıktı. Güzel, küçük bir kız ve Bubba'sı yanımda yatıyordu. Battaniyesinin küçük bir kısmı kendi üstünde, geriye kalanı da benim üstüme örtülüydü. Ne zaman böyle bir an gelse, kendimi bir parça annem gibi hissediyordum. Henüz bir çocukken onunla ilgilendiğimi hatırlıyordum. Bu Emma için hiç de adil değildi. Onun bana ihtiyacı vardı. Ona iyice sokuldum, alnından öptüm ve bir daha kendimi tamamen bırakmayacağıma dair kendi kendime söz verdim.

Dördüncü Bölüm

ELIZABETH

ERTESİ SABAH, KATHY VE LINCOLN sabahın erken saatlerinde hafta sonu maceraları için Emma'yı almaya geldiler. Tam evimden çıkmak üzereydim ki kapının güm güm çalındığını duydum. Açtığımda en yapmacık gülümsememi takınarak benimle aynı sırada oturan, azıcık bile özlemediğim üç kadına baktım. "Marybeth, Susan, Erica, merhaba."

Kasabadaki en entrikacı ve dedikoducu üç kadının kapımda belirmesinin fazla uzun zaman almayacağını bilmeliydim. Marybeth nefesi kesilerek beni kendine çekti ve sarıldı. "Nasılsın şekerim? Tekrar kasabaya döndüğüne dair söylentiler duyduk ama dedikodudan nefret ettiğimiz için kendi gözlerimizle görmek istedik."

Erica heyecanla, "Sana köfte yaptım," dedi. "Steven öldükten sonra öyle çabuk gittin ki sana kendini iyi hissettirecek yiyecekler yapamadım. O yüzden şimdi, yas tutmana yardımcı olmak için bu köfteyi yapabildim sonunda."

"Teşekkürler hanımlar. Ben de aslında şeye gidiyordu..."

Susan, "Emma bu durumla nasıl başa çıkıyor?" diye araya girdi. "Başa çıkabiliyor mu? Rachel'ım onu sorup duruyor ve yine birlikte oynamak için buluşup buluşamayacaklarını merak ediyor." Durdu ve bana doğru eğildi. "Ama bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Emma depresyonda değil, değil mi? Bu durumun çocuklar arasında oldukça bulaşıcı olduğunu duydum."

Senden nefret ediyorum. Senden nefret ediyorum. Senden nefret ediyorum. Gülümsedim. "Yok, hayır. Emma iyi. Biz iyiyiz. Her şey yolunda."

"O halde kitap kulübü buluşmalarımıza gelirsin yine? Her çarşamba Marybeth'lerde toplanıyoruz. Çocuklar bodrum katında oynarlarken biz de romanla ilgili sohbet ediyoruz. Bu hafta *Aşk ve Gurur*'u okuyacağız."

"Ben..." *...gerçekten gelmek istemiyorum.* Gözlerini bana diktiler ve eğer hayır dersem, başıma boş yere dert almış olacağımı biliyordum. Ayrıca Emma'nın kendi yaşıtı kız çocuklarıyla bir arada olması güzel olurdu. "Geleceğim," dedim.

"Harika!" Marybeth bahçeye şöyle bir baktı. "Bahçen de gerçekten çok özgün." Bunu sırıtarak söyledi ama aslında, *Çimlerini ne zaman biçeceksin? Hepimizi utandırıyorsun,* demek istemişti.

"İlgileneceğim," dedim. Erica'dan köfteyi alıp içeri koyduktan sonra aceleyle dışarı çıkıp onlara çıkmak üzere olduğum mesajını vermek için elimden geleni yaparak kapımı kilitledim. "Şey, uğradığınız teşekkürler hanımlar. Şimdi çarşıya insem iyi olacak."

Marybeth "Aaa? Çarşıda ne yapacaksın?" diye sordu.

"Aslında Matty'nin Tuzlu & Tatlı'da çalışacak birilerine daha ihtiyacı var mı diye bakacağım."

Erica, "Ama kısa zaman önce birini aldılar zaten. Seni de alacak durumları olduğundan şüpheliyim," dedi.

Marybeth, "Aa, yani dükkânını tekrar açmayacağın söylentileri doğru mu? Açmaman mantıklı, Steven olmadan," diye ekledi.

Susan da onaylayarak kafa salladı. "O, tam bir iş adamıydı. Hem senin sadece iç mimarlık diploman olduğunu biliyorum. Öylesine muhteşem bir şeyden, garsonluk gibi çok... sıradan bir şeye geçmek üzücü olmalı. Ben yapamazdım. Biliyorum. Tam anlamıyla geri basmak bu."

Canın cehenneme! Canın cehenneme! Canın cehenneme! Gülümsedim. "Şey... Bakacağız işte. Sizinle karşılaşmak çok güzeldi. Eminim yakında yine görüşürüz."

Susan ukala bir ifadeyle gülümsedi. "Çarşamba yedide."

Aralarından geçtim ve birkaç kilo almış gibi göründüğüme ve göz altı torbalarımın ne kadar büyük olduğuna dair fısıltılarını dinlerken gözlerimi devirmeden edemedim.

Tuzlu & Tatlı Kafe'ye doğru yürüdüm ve gerginliğimi atmak için elimden geleni yaptım. *Ya kafede yardıma ihtiyaçları yoksa? Para kazanmak için ne yapacağım?* Steven'ın annesiyle babası bana öyle şeyleri endişe etmememi söylemişlerdi ama engel olamıyordum. Kendi ayaklarım üstünde durmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu. Kafenin kapısını itip açtım ve tezgâhın arkasından birinin bağırdığını duyunca gülümsedim.

Faye, "Lütfen bana hayal görmediğimi ve en yakın arkadaşımın geri döndüğünü söyleyin," diye çığlık atarak tezgâhın üstünden atladı ve kollarını kocaman açarak bana sarıldı. Beni bırakmadan kafenin sahibi Matty'ye döndü. "Matty, bana senin de bunu gördüğünü ve işe gelmeden önce aldığım bir dolu hap yüzünden aklımı kaçırmadığımı söyle."

Matty ukala bir ifadeyle gülümseyerek, "Gerçekten bu-

rada," dedi. Matty yaşça büyük bir adamdı ve Faye'in gürültücü ve hareketli kişiliğiyle başa çıkma yöntemi genelde gözlerini devirmek ve alaylı alaylı gülmekti. Kahverengi gözleriyle bana baktı ve kafasını bir kez salladı. "Seni gördüğüme sevindim Liz."

Faye kafasını sanki yastığıymış gibi göğüslerime yasladı. "Artık burada olduğuna göre bir daha asla, asla, asla gidemezsin." Faye'in kusursuz ve eşsiz bir güzelliği vardı. Saçları, yirmi yedi yaşındaki birine göre benzersiz, aralarında pembelerin ve morların olduğu açık gri bir renge sahipti. Tırnakları her zaman canlı renklerle süslüydü ve elbiseleri de hatlarını en doğru şekilde ortaya çıkaracak türdendi. Faye göz kamaştırıcı olduğunun farkındaydı ama bunun dış görünüşüyle bir alakası olmadığını da biliyordu. Kendisiyle gurur duyması içten gelen bir histi ve hiçbir şekilde kimsenin onayına ihtiyaç duymuyordu.

Onun bu özelliğine imreniyordum.

"Şey, aslında şu an eleman alıyor musunuz diye sormak için geldim. Üniversiteden beri burada çalışmadığımı biliyorum ama iş bulmam gerek."

"Tabii ki de eleman alıyoruz! Baksana Sam!" deyip tanımadığım bir garsona işaret etti. "Kovuldun."

"Faye!" diye bağırdım.

"Ne?"

Sam'in gözlerindeki korkuyu görerek, "İnsanları öylece kovamazsın," diye çıkıştım. Zavallı çocuk. Ona dönüp, "Kovulmadın aslında," dedim.

"Tabii ki de kovuldun."

"Kapa çeneni Faye. Hayır, kovulmadın. Hem sen insanları nasıl kovabilirsin ki?"

Faye doğruldu ve üstünde "Müdür" yazan isim etiketine dokundu. "Birisinin yönetim sorumluluğunu üstlenmesi gerekiyordu kızım."

Bakışlarımda bir parça şaşkınlıkla Matty'ye döndüm. "Faye'i müdür mü yaptın?"

Matty güldü. "Sanırım beni ilaçla uyuşturdu. Ama işe ihtiyacın varsa senin için her zaman yerimiz var. Yarı zamanlı olabilir. Orası ayrı."

"Yarı zamanlı harika olur. Gerçekten. Ne olursa," deyip Matty'ye teşekkür ederek gülümsedim.

Faye, "Ya da Sam'i kovabiliriz," diye bir öneride bulundu. "Onun yarı zamanlı bir işi daha var. Hem biraz ürkütücü bir tip."

Sam utanarak, "Seni duyabiliyorum," dedi.

"Beni duyabilmenin bir önemi yok. Kovuldun."

Matty, "Sam'i kovmuyoruz," diye araya girdi.

"Hiç eğlenceli değilsin. Ama ne eğlenceli olur biliyor musun?" Önlüğünü çıkararak, "Öğle arası!" diye bağırdı.

Matty kızdı. "Saat daha dokuz buçuk!"

Faye beni kolumdan çekiştirerek, "Kahvaltı arası!" diye düzeltti. "Bir saate kadar geri dönmüş oluruz."

"Aralar yarım saat."

"Eminim Sam benim masalarıma bakacaktır. Sam, tekrar işe alındın."

Matty gülümsedi. "Zaten hiç kovulmamıştın. Bir saat Faye. Liz, lütfen zamanında geri dönmesini sağla, yoksa kovulan o olur."

Faye ellerini beline koyup neredeyse... flört eder gibi bir tavırla, "Öyle mi?" diye sordu. Matty ona alaylı bir ifadeyle güldü ve bedenini neredeyse... şehvetle süzdü.

Yok daha ne...

Binadan çıktık. Faye koluma girmişti. Matty ile aralarındaki tuhaf etkileşimin verdiği kafa karışıklığı hâlâ zihnimi meşgul ediyordu. Faye'e kaşımı kaldırarak, "Az önceki de neydi?" diye sordum.

"Ne neydi?"

Geride kalan Matty'yi işaret ederek, "Az önceki," dedim. "Az önce sergilediğiniz o şehvetli tangodan bahsediyorum." Faye cevap vermedi ama altdudağını ısırmaya başladı. "Aman Tanrım! Sen Matty'yle mi yattın?"

"Kapa çeneni! Bütün kasabanın bilmesini mi istiyorsun?" Etrafına bakınarak kızardı. "Bir kazaydı."

"Hmm. Öyle miydi? Bir kaza mıydı? Ana caddeden öylesine yürüyordun ve birdenbire Matty sana doğru yürümeye başladı ve penisi kazara pantolonundan mı çıktı? Sonra da çok kuvvetli bir rüzgâr esti ve söz konusu penisi senin vajinana mı girdi? Böyle bir kaza mıydı?" diye alay ettim.

"Pek sayılmaz," deyip dilini yanağının içine doğru itti. "Rüzgâr o penisi önce ağzıma soktu sayılır."

"AMAN TANRIM FAYE!"

"Biliyorum. Biliyorum. İnsanlar işte bu yüzden rüzgârlı günlerde dışarı çıkmamalılar. Penisler rüzgârlı günlerde yoldan çıkıyorlar."

"Şu an sana inanamıyorum. Yaşı resmen seninkinin iki katı."

"Ne diyebilirim ki? Babasal sorunlardan mustaribim."

"Neden bahsediyorsun ya? Senin baban muhteşem."

"Aynen. Bizim yaşımızda hiçbir erkek o seviyeye çıkamaz. Ama Matty..." İç geçirdi. "Sanırım ondan hoşlanıyorum."

Bu çok şaşırtıcı bir durumdu. Faye, daha önce bir erkek söz konusu olduğunda "hoşlanmak" sözcüğünü asla kullanmazdı. O hayatımda tanıdığım en erkek düşkünü kadındı. Arkadaşımın sonunda durulmayı planlamasına dair umut dolu bir ses tonuyla, "Ondan hoşlanıyorum da ne demek?" diye sordum.

"Hoop! Yavaş ol bakalım. Hemen roman yazma. Demek istediğim, aletinden hoşlanıyorum. Ona takma bir ad bile verdim. Duymak ister misin?"

"Dünyadaki bütün güzel şeylerin hatırına, hayır."

"Kesinlikle söyleyeceğim."

Oflayarak, "Faye," dedim.

"Şişman Matty." Neşeli sırıtışı gittikçe büyüdü.

"Biliyor musun? Böyle şeyleri benimle paylaşmana gerek yok. Hiç. Yani asla."

"Yani iki tane Alman sosisinin birleşimi kadar şişman bir sosisten bahsediyorum. Sanki sosis tanrısı sonunda benim dualarımı dinliyormuş gibi. Serçe Parmak Peter'ı ve Sünnetsiz Nick'i hatırlıyor musun? İşte, bu çok daha iyi. Matty, şişman sosisler vaat eden bir cennet."

"Gerçekten midem ağzıma geliyor şu an. O yüzden mümkünse konuşmayı kes lütfen."

Faye kahkaha atıp beni iyice kendine çekti. "Off! Özlemişim seni. Eee? Ne diyorsun? Her zamanki takıldığımız yere gidelim mi?"

"Kesinlikle."

Yol boyunca Faye beni sürekli güldürdü ve neden bu kadar uzun süre uzakta kaldığımı merak ettim. Belki de burada kalsaydım yavaş yavaş iyi hissetmeye başlayacağımı ve bundan dolayı suçluluk duyacağımı düşünmüştüm. İyi hissetme fikri, benim için çok korkutucuydu. Ama o an, gülmek tam da ihtiyacım olan şeydi. Güldüğümde, ağlamak için fazla zamanım olmuyordu ve gözyaşlarından çok bıkmıştım.

Faye çocuk parkındaki tahterevalliye oturarak, "Emma olmadan burada olmak biraz tuhaf," dedi. Biz tahterevallide yukarı çıkıp aşağı inerken etrafımız anneleri, babaları ve dadılarıyla etrafta koşuşturan ve oynayan çocuklarla doluydu. İçlerinden biri, çocuk parkında takıldığımız için bize deliymişiz gibi baktı ama Faye ona hemen, "Asla büyüme çocuk! Bu lanet bir tuzak!" diye bağırdı.

Her zaman öyle gülünç şeyler yapıyordu ki...

"Eee? Matty'yle bu şey ne kadar zamandır devam ediyor?" diye sordum.

Faye kızardı. "Bilmiyorum. Bir ay kadar sanırım. Ya da iki."

"İki ay mı?"

"Belki de yedi... ya da sekiz."

"Sekiz mi? Ne? Her gün konuşuyorduk. Bunun lafı nasıl açılmadı?"

"Bilmiyorum." Omuz silkti. "Biliyorsun. Kafan Steven'la fazlasıyla meşguldü ve sana cinsel ilişkimden sana bahsetmek kalpsizlik gibi geldi." Faye'in hiçbir zaman ilişkisi olmazdı ama cinsel ilişkiler konusunda tam bir uzmandı. "Benim yaşadıklarım basit şeylerdi. Seninkiyse..." Suratını astı ve tahterevalliye bastırarak beni havada asılı tuttu. Faye'in ciddi olduğu çok fazla an yoktu ama Steven onun için bir erkek kardeş gibiydi. Hayatımda tanıdığım bütün kardeşlerden daha çok kavga edip ağız dalaşı yaparlardı ve birbirlerine çok değer verirlerdi. Aslında bizi üniversitede Faye tanıştırmıştı. Onlar birbirlerini beşinci sınıftan beri tanıyorlardı ve çok yakın arkadaşlardı. Steven öldüğünden beri Faye'in gözlerinin dolduğunu pek görmemiştim ama çok sık dolduğuna oldukça emindim. Ben muhtemelen, en yakın arkadaşımın da kan bağı olmayan, en sevdiği erkek kardeşini kaybettiği gerçeğini gözden kaçırarak, kendi umutsuzluk dolu dünyamda yaşıyordum. "Benim yaşadıklarım küçük ve önemsizdi Liz. Seninki değildi."

Bu sefer kendisi havaya kalktı. "Ben, bana her zaman, her şeyi anlatabileceğini hissetmeni istiyorum. Yaşlı erkeklerle yaşadığın çılgınca seks kaçamaklarınla ilgili her şeyi bilmek istiyorum. Ayrıca senin hayatında küçük ve önemsiz hiçbir şey yok. Yani, Tanrı aşkına, şu memelerine bir bak."

Faye kafasını geriye atarak deli gibi kahkaha attı. Faye güldüğünde, bütün evren onun mutluluğunu hissederdi.

"Biliyorum ya! Bu memeler şaka değil."

"Sen işten kovulmadan önce geri dönmemiz gerek muhtemelen," diye önerdim.

"Eğer beni kovarsa, hayatına morarmış testisler gibi bir kavramı sokmuş olur."

"Faye!" Bize doğru dönen kafalara bakarken kızardığımı hissettim. "Ağzından çıkanları bir filtreden geçirmen gerek."

"Filtreler sigaralar içindir Liz, insanlar için değil," diye şaka yaptı. Kolunu koluma geçirdi ve tekrar kafeye doğru yürümeye başladık. Adımlarımız birbirleriyle uyumluydu. Faye elini omzuma koyarak, "Kısmen dönmüş olmana çok sevindim Liz," diye fısıldadı.

"Kısmen dönmüş olmak mı? Ne demek istiyorsun? Buradayım. Geri döndüm."

Bana işin aslını bildiğini gösteren bir ifadeyle gülümseyerek, "Henüz değil. Ama yakında. Elbet o aşamaya geleceksin Bebek Kek." dedi.

Yüzeyin hemen altında yatan acımı görebilmesi takdire şayandı. Yakın zamanda bırakmayacağımdan emin bir halde onu kendime çektim.

Beşinci Bölüm

ELIZABETH

ANNEM, "LIZ, BENİ ARAMADAN Emma'yı alıp nasıl öylece gidersin?" diyerek beni telefonda azarladı. Emma'yla eve döneli iki gün olmuştu. Annemse beni daha yeni arıyordu. Ya ona sadece bir not bırakmama üzüldüğü için ya da yabancı bir herifle gezip tozduğu ve onca zamandan sonra eve daha yeni döndüğü için.

Kendimi ikinci tercihe daha yakın hissediyordum.

"Özür dilerim ama oradan ayrılmayı planladığımızı biliyordun. Yeni bir başlangıca ihtiyacımız vardı," diyerek açıklamaya çalıştım.

"Eski evinde yeni bir başlangıç mı? Bu hiç de mantıklı değil."

Onun anlamasını beklemiyordum. O yüzden konuyu değiştirdim. "Roger'la akşam yemeği nasıldı?"

Kızarak, "Richard," dedi. "Adını hatırlamıyormuşsun gibi yapma. Yemek harikaydı. Bence o hayatımın aşkı olabilir."

Gözlerimi devirdim. Görüştüğü her adam, artık olmayana kadar hayatının aşkı oluyordu.

"Bana gözlerini mi deviriyorsun?" diye sordu.

"Hayır."

"Deviriyorsun, değil mi? Bazen çok saygısız oluyorsun."

"Anne, işe dönmem gerek," diye yalan söyledim. "Seni sonra arasam olur mu?"

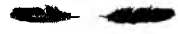
Belki yarın.

Belki de gelecek hafta.

Biraz mesafeye ihtiyacım vardı.

"Peki. Ama kimsen yokken kimin yanında olduğunu unutma bebeğim. Eminim Steven'ın annesi ve babası sana şu an yardımcı oluyordur ama gerçek ailenin kim olduğu ve kim olmadığını anlayacağın bir zaman gelecek."

Hayatımda bir telefon görüşmesini bitirdiğime hiç bu kadar minnettar olduğumu hatırlamıyordum.

Bazen arka bahçede durup yabani otlara ve uzun çimlere bakarak, eskiden nasıl göründüğünü hatırlamaya çalışıyorum. Steven burayı güzelleştirmişti. Söz konusu peyzaj olduğunda her zaman detaylara yönelik bir eğilimi vardı. Onun ektiği ve şu an hepsi solmuş olan çiçeklerin kokusunu neredeyse alabiliyor gibiydim.

Steven elleri arkasında bana doğru yaklaşarak, "Gözlerini kapat," diye fısıldadı. Dediğini yaptım. "Bu çiçeğin adını söyle," dedi. Koku burnuma geldi ve gülümsedim.

"Sümbül."

Dudaklarının dudaklarımı öptüğünü hissedince daha da çok gülümsedim. "Sümbül," diye tekrar etti. Gözlerim açıldı. Çiçeği kulağımın arkasına yerleştirdi. "Arka bahçedeki göletin kenarına birkaç tane dikmeyi düşünüyordum."

"En sevdiğim çiçek."

"Sen de benim en sevdiğim kızsın," diye cevap verdi.

Gözlerimi kırpıştırdım ve geçmişin kokularını özleyerek şu âna geri döndüm.

Gözlerim, çimleri benimkinden de beter bir halde olan komşumun evine kaydı. Ev kahverengimsi kırmızı tuğlalarla örülmüş ve her yanını kalın sarmaşık dalları sarmıştı. Çimleri benimkinden on kat daha uzundu ve arka verandada paramparça olmuş bir bahçe cücesi biblosu vardı. Uzamaya devam eden çimlerin arasında plastik, sarı bir çocuk beyzbol sopasıyla oyuncak bir dinozor gizliydi.

Odunluğun yanında kırmızı boyası soyulan küçük bir odun kesme masası vardı. Destelerce odun, odunluğun duvarına istiflenmişti. Bu evde gerçekten birinin yaşayıp yaşamadığını merak ettim.

Daha önce hiç olmadığı kadar terk edilmiş duruyordu ve elimde olmadan komşumun nasıl bir ruh hali içinde olduğunu düşündüm.

Bizim sıradaki evlerin arkasında Meadows Creek ormanı başlıyordu. Bütün alan ağaçlarla çevriliydi. O ağaçların derinliklerinde ormanın karanlığında kilometreler boyunca uzanan dar bir nehir olduğunu biliyordum. Çoğu insan onun varlığından haberdar değildi ama ben üniversitedeyken Steven'la birlikte keşfetmiştik. O dar nehrin içinde küçük bir kaya vardı. O küçük kayanın üstünde isimlerimizin baş harfleri yazıyordu: ST ve EB. O baş harfleri, o karanlık ormanın derinliklerinde uzanan o küçük nehrin içindeki o küçük kayaya Steven bana evlenme teklif ettiğinde kazımıştı. Çok fazla düşünmeden kendimi ormana doğru yürürken buldum ve çok geçmeden ağaçların arasında oturmuş, sudaki yansımama bakıyordum.

Bir nefes.

Küçük bir balık, huzur içinde akıntı yönünde yüzüyordu; ta ki bir su sıçraması sesi duyulup da su dalgalanmaya başlayana kadar. Gürültünün nereden geldiğine bakmak için kafamı soluma çevirdim ve Tristan'ı üstünde tişört olmadan, sadece bir koşu şortuyla nehrin suları içinde ayakta dururken görünce yanaklarım kızardı. Suya doğru eğilip parmaklarını gür ve dağınık sakallarına sürterek yüzünü yıkamaya başladı. Gözlerim tüyle kaplı bronzlaşmış göğsüne kaydı. Sonra vücuduna su çarparak yıkanmaya başladı. Sol kolu ve sol göğsü dövmelerle kaplıydı. Gözlerimi alamadan bedenindeki şekillere baktım. Sayamayacağım kadar çok dövme vardı. Yine de gözlerim her birini iyice incelemeye çalışıyordu. Bu dövmeleri biliyordum. Her biri klasik çocuk romanlarından farklı bir şaheserdi: *Narnia*'dan Aslan, *Vahşi Şeyler Ülkesinde*'den bir canavar, *The Boxcar Children*'dan* bir yarış arabası... Göğsünde de *Alice Harikalar Diyarında*'dan "Hepimiz deliyiz burada" sözü yazıyordu.

Dövmelerinin muhteşemliği karşısında içimde bir fırtına koptu. Bir erkeğin, tüm zamanların en klasik çocuk kitaplarını sadece bilmekle kalmayıp bedenini kendi kişisel kitaplığı haline getirmenin bir yolunu da bulması kadar göz kamaştırıcı bir şey daha yoktu.

Islak saçlarındaki sular alnına, oradan da göğsüne damladı. Birdenbire olduğum yerde donup kaldım. Ne kadar yakışıklı ama korkutucu olduğunun farkında olup olmadığını merak ettim. Vücuduna bakarken neredeyse ağzımın suları akıyordu. *Tuhaf bir hal almadan daha ne kadar bu adama bakabilirim acaba?* diye düşündüm. İçimden bir ses, *Bilmiyorum Liz. Hadi öğrenelim bakalım,* dedi. *Bir... İki... Üç...*

Tristan beni fark etmedi ve görünmemeyi umarak ne-

---

* Gertrude Chandler Warner'ın yazdığı, 100'den fazla kitaptan oluşan çocuk kitapları serisi. *–yhn*

hirden geriye bir adım atarken kalbim neredeyse göğüs kafesime çarpacak gibi atıyordu.

Zeus bir ağaca bağlıydı ve beni görünce hemen benden tarafa havlamaya başladı.

Kahretsin!

Tristan kafasını kaldırıp daha önceki gibi vahşi gözlerle bana baktı. Öylece donup kalmıştı. Göğsünden şortunun beline doğru sular damlıyordu. Biraz daha bakmaya devam ettim. Sonra tam da aletine baktığımı fark ettim. Gözlerimi hemen o vahşi bakan gözlerine götürdüm. Bir milim bile kıpırdamamıştı. Zeus, ağaçtan kurtulmaya çalışarak, havlamaya ve kuyruğunu sallamaya devam etti.

Tristan, "Beni mi takip ediyorsun?" diye sordu. Söyledikleri kısa ve özdü. Sohbete hiç yer bırakmadan doğrudan konunun özüne inmişti.

"Ne? Hayır."

Tek kaşını kaldırdı.

Dövmelerine bakmaya devam ettim. *Ah, dövmelerinin arasında Dr. Seuss'un yazdığı* Green Eggs and Ham *de var.* Tristan baktığımı fark etti.

Lanet olsun! Kes şunu Liz.

"Özür dilerim," diye geveledim. Yüzüm gerginlikten kızardı. Onun burada ne işi vardı ki?

Tristan diğer kaşını da kaldırdı ve bana doğru bakarken gözlerini bir kez bile kırpmadı. Konuşabilecek olmasına rağmen, beni rahatsız ve huzursuz etmek görünüşe göre ona daha eğlenceli geliyordu. Ona bakmak zordu çünkü öylesine yaralı görünüyordu ki... ama varlığının her bir yaralı kısmı beni ona çekiyor gibiydi.

Zeus'ın tasmasının kayışını ağaçtan çözüp az önce geldiğim yöne doğru ilerlerken, her hareketini izledim. Ben de evime geri dönmek için arkasından yürümeye başladım.

Tristan duraksadı.

Yavaşça bana doğru döndü.

"Beni takip etmeyi kes," diye çıkıştı.

"Seni takip etmiyorum."

"Ediyorsun."

"Etmiyorum."

"Ediyorsun."

"Etmiyorum. Etmiyorum. Etmiyorum."

Yine tek kaşını kaldırdı. "Aynı beş yaşındaki bir çocuk gibisin." Tekrar arkasını döndü ve yürümeye devam etti. Ben de yürümeye başladım. Arada sırada arkasına bakıp homurdandı ama tek kelime daha etmedik. Ormanın bitimine vardığımızda, Zeus'la birlikte evimin yanındaki darmadağınık bahçeye doğru yürüdüler.

Neşeyle gülerek, "Sanırım komşuyuz," dedim.

Bana öylesine öfke dolu bir ifadeyle baktı ki içim burkuldu. Göğsümde yoğun bir rahatsızlık hissi oluştu. Yine de bu hissin ardında, gözlerime baktığında oluşan o tanıdık titreşimi hissedebiliyordum.

İkimiz de veda etmeden evlerimize doğru gittik.

Yemek masasına oturup yalnız başıma akşam yemeği yedim. Yemek odamın diğer ucundaki pencereden dışarı baktığımda, Tristan'ın da masasında oturmuş yemek yediğini gördüm. Evi öyle karanlık ve boş görünüyordu ki... ve yalnız. Tam o sırada kafasını çevirip pencereden bana bakınca doğruldum. Ona hafifçe gülümseyip el salladım. Sandalyesinden kalkıp pencereye doğru geldi ve perdelerini kapattı.

Yatak odası pencerelerimizin de karşılıklı olduğunu fark etmem uzun zaman almadı. O perdeleri de kapatmakta hiç gecikmedi.

Emma'yı kontrol etmek için telefon ettim. Sesine bakılırsa şeker ve babaannesiyle dedesi sayesinde enerji doluydu. Saat sekizde Faye bana mesaj attığında, salondaki koltukta oturmuş boşluğa bakıp ağlamamaya çalışıyordum.

Faye: İyi misin?

Ben: İyiyim.

Faye: Yanına bir arkadaş ister misin?

Ben: Bu gece olmaz. Yorgunum.

Faye: Yanına bir arkadaş ister misin?

Ben: Uyuyorum...

Faye: Yanına bir arkadaş ister misin?

Ben: Yarın.

Faye: Seni seviyorum memişler.

Ben: Seni seviyorum göğüsler.

Son mesajımızdan sonra çalan kapı şaşırtıcı değildi. Faye'in gelmemesinin imkânı olmadığını da tahmin etmiştim zaten çünkü iyiyim dediğimde, normal olarak iyi olmaktan çok uzak olduğumu biliyordu. Şaşırtıcı olan, kapıyı açtığımda bir sürü insanı, arkadaşlarımı görmek olmuştu. Grubun başında elinde insanlığın gördüğü en büyük tekila şişesiyle Faye geliyordu.

"Yanına arkadaş ister misin?" derken alaylı bir ifadeyle güldü.

Pijamalarıma baktım. Sonra tekilaya bir kez daha baktım. "Kesinlikle."

Mutfakta durmuş dört tane shot bardağını doldururken arkamdan tanıdık bir ses, "Gerçekten kapıyı yüzümüze çarpacağını sandım," dedi. Arkamı dönünce Tanner'ın, her zaman elinde olan bozuk parayı havaya atıp bana baktığını gördüm ve kollarına koşup ona sıkıca sarıldım. Bana daha da sıkıca sarılarak, "Selam Liz," diye fısıldadı.

Tanner, Steven'ın en yakın arkadaşıydı ve aralarında o kadar uzun zamandır kardeşçe bir sevgi vardı ki, bana zaman zaman kocamın beni bir erkek için terk edebileceğini düşündürürdü. Tanner kopkoyu gözleri ve sarı saçları olan yapılı bir adamdı. Babası hastalanınca devraldığı araba tamirhanesinde çalışıyordu. Steven'la üniversite birinci sınıfta oda arkadaşı olarak eşleştirildiklerinde yakın arkadaş olmuşlardı. Tanner babası için çalışmak üzere birinci sınıftan sonra okulu bıraksa da Steven'la bağlarını hep sıkı tutmuştu.

Bana o arkadaş canlısı, bilmiş gülümsemesiyle baktı ve beni bıraktı. Doldurduğum iki shot bardağını kaldırdı. Birini bana verdi ve birlikte kafamıza diktik. Sonra diğer ikisini de aldı. Onları da içtik. Gülümsedim. "Biliyor musun, bunların dördü de benim içindi."

"Biliyorum. Sadece karaciğerine bir iyilik yapmak istedim." Elini cebine sokup bir çeyreklik çıkarışını izledim. Parmakları arasında hiç durmadan çevirdiği o aynı çeyreklik... Bu, biz daha tanışmadan öncesinden beri sahip olduğu tuhaf bir alışkanlıktı.

"Görüyorum ki bu çeyreklik hâlâ sende," deyip güldüm.

Tanner da karşılık olarak sırıttı. "Yanıma almadan asla evden çıkmam," diye cevap verip güldükten sonra tekrar cebine koydu.

Yüzünü inceleyince içimi bir endişe kapladı. O muhte-

melen farkında değildi ama bazen gözleri çok mutsuz bakıyordu. "Nasılsın?" diye sordum.

Omuzları kalkıp indi. "Sadece yüzünü görmek çok güzel. Uzun zaman oldu dostum. Ayrıca resmen gözden kayboldun, şeyden sonra..." Sözleri yarım kaldı. Steven'ın ölümünden bahsetmek üzerelerken herkesin sözü yarım kalıyordu. Bunun iyi bir şey olduğunu düşünüyordum.

"Geri döndüm." Kafamı salladım ve bize dört shot bardağı daha içki doldurdum. "Emma'yla burada kalacağız. Sadece biraz hava değişikliğine ihtiyacımız vardı. O kadar."

"Hâlâ o külüstürü mü kullanıyorsun?" diye sordu.

"Kesinlikle." Altdudağımı ısırdım. "Geçen gün bir köpeğe çarptım."

Ağzı açık kaldı. "Hayıır!"

"Evet. Köpek iyi ama külüstür arabam sarsıldı ve hayvancağıza çarptı."

"Senin için arabaya bir bakarım," diye teklif etti.

Omuz silktim. "Gerek yok. Artık kasabada olduğuma göre her yere yürüyebilirim. Büyütülecek bir şey yok."

"Kış geldiğinde büyütülecek bir şey olacak."

"Endişelenme Tanner Michael Chase. Bir sorun çıkmayacak."

Dudaklarında yine ukala bir gülümseme belirdi. "Tam adımı söylemenden nefret ettiğimi biliyorsun."

Güldüm. "Tam olarak da o yüzden söylüyorum."

Tanner, "O zaman kadeh kaldırmalıyız," diye önerdi. Faye aniden mutfağa geldi ve bardaklardan birini kafasına dikti.

"İşin içinde tekila varsa kadeh kaldırmaya ben de varım," deyip kıkırdadı. "Ya da votka, viski, rom, ispirto..."

Kahkaha attım. Üçümüz de bardakları havaya kaldırdık. Tanner boğazını temizledi. "Eski arkadaşların yeni başlangıçlar yapmasına. Sizi özledik Emma ve Liz; tekrar

aramıza döndüğünüz için inanılmaz mutluyuz. Gelecek birkaç ay umarım sizin için kolay olur ve asla yalnız olmadığınızı hiç unutmazsınız."

Tek bir hamlede içkileri kafamıza diktik.

"Peki... Alakasız bir soru. Yeni bir başlangıç için buradaki tüm anahtarları değiştirmek istiyorum. Bunu yapabilecek birini tanıyor musunuz?"

"Kesinlikle. Sam yapabilir."

"Sam mi?"

"Hani seni işe alabilmek için kovduğum çocuk var ya? Kafedeki insan ilişkilerinde beceriksiz çocuk... Babasının bir dükkânı var. Sam o tür işler için orada yarı zamanlı çalışıyor."

"Gerçekten mi? Sence bana yardım eder mi?"

Faye, "Tabii ki de. Ona yardım etmek zorunda olduğunu yoksa onu kovacağımı söylerim," deyip göz kırptı. "Çok tuhaf ama işinde gerçekten iyi ve eli çabuk."

"Sen ne zamandan beri elini çabuk tutan erkekleri seviyorsun?" diye ona takıldım.

"Bazen bir kızın, yarım saat içinde bir penise, bir biraya ve televizyon programları izlemeye ihtiyacı oluyor. Çabuk seksin gücünü asla hafife alma." Faye kendine bir bardak içki daha doldurdu ve sallana sallana yürüyerek uzaklaştı.

Tanner, "En yakın arkadaşın hayatımda gördüğüm, bir erkek gibi düşünen ilk kadın olabilir sanırım," diye takıldı.

"Onunla Matty'nin şey..."

"Yattıklarını mı? Tabii ki de biliyorum. Sen gittikten sonra yüz yüze dert yanacağı bir kız arkadaşa ihtiyacı vardı ve nasıl olduysa benim bir vajinam varmış gibi davranmaya karar verdi. Her gün Şişman Matty ile ilgili yeni bir hikâyeyle tamirhaneye geldi ve bunun beni inanılmaz rahatsız ettiğini söylemeliyim."

Kıkırdadım. "Cinsel ilişkileri için bulduğu takma adlarla ilgilenmediğini mi söylüyorsun yani?"

Tanner bana doğru eğildi. "Yaprak Frankie var ya? O gerçek mi?"

"Faye'in yalancılıkla uzaktan yakından alakası yok."

"Şey, o zaman zavallı Frankie'ye yazık." Belki alkol yüzünden belki de Tanner bana güzel anıları hatırlattığı için gülümsedim. Tezgâhın üstüne oturdu ve yanındaki yeri işaret etti. Ben de kabul ettim. "Eee? Emma nasıl?"

"Her zamanki gibi cadı." Tatlı meleğimi düşünerek iç geçirdim.

Tanner, "Aynı annesi gibi," deyip güldü.

Hafifçe omzundan ittim. "Ben hâlâ gürültücülüğünü ve şımarıklığını babasından aldığını düşünüyorum."

"Doğru. O da az değildi. Cadılar Bayramı için dışarı çıktığımızı ve Steven'ın Ninja kostümü giydiği için herkesle dövüşebileceğini düşündüğünü hatırlıyor musun? Karşısına çıkan herkese bağırıp durmuştu ama gerçekten harika bir ninja olmak yerine sonunda gözü morarmıştı ve üç bardan atılmamıza neden olmuştu." İkimiz de kocamın ne kadar berbat bir sarhoş olduğunu hatırlayınca kahkaha attık.

"Doğru hatırlıyorsam, senin de onun üzerinde çok iyi bir etkin yoktu. Her zaman biraz fazla içip sonunda kocamı döven insanları gaza getiren bir pisliğe dönüşüyordun."

"Doğru. Çok içki içtiğimde pek de iyi bir insan sayılmam ama Steven bunu anlıyordu. Kahretsin. Özlüyorum o herifi." İç geçirdi. Gülmeyi kestik. Göz kapaklarım ağırlaşmıştı. Görünüşe göre o da aynı durumdaydı ve sessizce oturup birlikte Steven'ı özledik.

Tanner konuyu değiştirerek, "Şey, evin etrafı berbat görünüyor. Bir ara uğrayıp senin için çimleri biçebilirim istersen. Belki de mahremiyeti korumak için çitleri dikerim."

"Hayır. Sanırım hepsini ben kendim halledeceğim. Sadece yarı zamanlı çalışıyorum. O yüzden düzenli bir iş bulana kadar benim için bir uğraş olur."

"İç mimarlığa dönmeyi düşündün mü hiç?"

Haftanın sorusu. Omuz silktim. "Geçen yıl boyunca pek bir şey düşünmedim gerçekten."

"Bu tamamen anlaşılabilir bir durum. Buraya bir çekidüzen verilmesi için yardım istemediğine emin misin? Sana yardım etmek benim için hiç sorun olmaz."

"Evet, eminim. Artık kendim için bir şeyler yapmaya başlamamın zamanı geldi. Anlatabiliyor muyum?"

"Anladım. Ama bence pazar günü benim dükkâna uğramalısın. Sana vermek istediğim bir şey var."

Gülümsedim. "Hediye mi?"

"Öyle bir şey."

Onu omzundan iterek Emma da bize katılabilirse perşembe akşamı buluşabileceğimizi söyledim.

Kafasını salladı. Sonra sesini alçaltarak bana doğru baktı. "En zor yanı ne?"

Bu cevap vermesi çok kolay bir soruydu. "Emma çok komik bir şey yaptığında Steven'a sesleniyorum gelip görmesi için. Sonra durup hatırlıyorum." Sevdiğiniz birini kaybetmenin en zor yanı kendinizi de kaybetmenizdi. Başparmağımı dişlerimin arasına alıp tırnağımı kemirdim. "Bu kadar iç karartıcı konuşma yeter. Senden n'aber? Hâlâ Patty'yle çıkıyor musun?"

Suratını ekşitti. "Artık pek konuşmuyoruz."

Şaşırmamıştım. Tanner da Faye gibi bağlılık konusunda pek hevesli değildi.

"Eh, ikimiz de kukumav kuşu gibiyiz, değil mi?"

Tanner kahkaha atarak tekila şişesini kaldırdı ve bize birer içki daha doldurdu. "Bize!"

Gecenin geri kalanı belli belirsiz geçti. Muhtemelen komik olmayan şeylere güldüğümü, hiç üzücü olmayan şeylere ağladığımı ve çok uzun zamandır geçirdiğim en iyi geceyi geçirdiğimi hatırlıyorum. Ertesi sabah uyandığımda, oraya nasıl geldiğimden pek emin olmasam da yatağımda yatıyordum. Kazadan beri yatağımda yatmamıştım. Steven'ın yastığına uzanıp kendime çektim ve sarıldım. Pamuklu yastık kılıfının kokusunu iyice içime çektim ve gözlerim yavaşça kapandı. Henüz hissetmesem de burasının evim olduğu inkâr edilemezdi. Yeni normallik anlayışım buydu.

altıncı bölüm

ELIZABETH

HAFTANIN SONUNA DOĞRU SAM, kilitleri değiştirmek için uğradı. Faye onun ürkütücü olduğunu söylese de, rahat ve arkadaş canlısı biriydi aslında. Havaya diktiği sarı saçları ve bir şekilde tatlı, kahverengi gözlerini gizleyen dikdörtgen çerçeveli gözlükleri vardı. Beni gücendirdiğini düşündüğünde ki hiç öyle bir şey yapmadı, her zaman geri adım atıp hafifçe dili dolanarak özür diledi.

"Bu kilitlerden bazıları çok kötü ama bazıları da aslında oldukça iyi Elizabeth. Hepsini değiştirmek istediğine emin misin?" diye sordu. "Affedersin. Bu aptalca bir soruydu. Değiştirmeme ihtiyacın olmasa beni çağırmazdın. Çok özür dilerim," diyerek özür diledi.

"Hayır. Hiç sorun değil," deyip gülümsedim. "Sadece yepyeni bir başlangıç istiyorum. Hepsi bu."

Sam gözlüğünü burnundan yukarı doğru itti ve kafasını salladı. "Tabii ki de. O zaman, birkaç saate kadar işim biter."

"Mükemmel."

"Aaa! Ayrıca dur, sana bir şey göstereyim." Arabasına koştu ve elinde küçük bir şeyle geri geldi. "İlgilenirsen babam toptan yeni güvenlik kameraları da aldı. Kameralar bu kadar küçük ve kolayca görünmeyecek şekilde gizlenebilir. Buranın etrafına güvenlik amacıyla birkaç kamera takılabilir. Kızımla tek başına yaşayan güzel bir kadın olsaydım, fazladan güvenlik isterdim."

Bu kez biraz ürkerek gülümsedim. "Sanırım bunu bir süre erteleyeceğim. Yine de teşekkürler Sam."

"Hiç sorun değil," deyip güldü. "Bunlardan şu âna kadar alan tek insan Tanner. O yüzden babamın umduğu kadar çok satacaklarından şüpheliyim."

Sam çok hızlı çalışıyordu ve yaptığı işte oldukça iyiydi. Ne olduğunu anlamadan, evdeki kilitlerin hepsi yepyeni olmuştu. "Sana yardım edebileceğim başka bir konu var mı?" diye sordu.

"Hayır. Bu kadar. Aslında ben gitsem iyi olur. On dakika içinde kafede olmak zorundayım ve arabam resmen ruhunu teslim etti. O yüzden oraya yürümem gerek."

"Daha neler. Ben seni bırakırım."

"Hayır, hayır. Yürüyebilirim."

"Yağmur atıştırmaya başladı bile. Yağmura yakalanmayı istemezsin. Gerçekten hiç sorun değil."

Yüzümü ekşittim. "Emin misin?" diye sordum.

"Tabii ki de." Kamyonetinin yolcu kapısını açtı. "Hiç sorun değil."

Kasaba merkezine giderken, Sam neden Faye'in ondan pek hoşlanmadığını sordu ama Faye'in ilk başta kimseden pek hoşlanmadığını açıklamak için elimden geleni yaptım. "Ona biraz zaman ver. Sana alışacaktır."

Şakayla, "Bir psikopatın bütün özelliklerini taşıdığımı söyledi," dedi.

"Evet. Öyle cadıdır biraz."

"Ve senin en yakın arkadaşın."

Sam yolun geri kalanı boyunca herkesi göstererek bana onlarla ilgili bildiği bütün her şeyi anlattı. İnsanların çoğunun tuhaf olduğunu düşündüğü için onu görmezden geldiklerini ama böylece kasabadaki bütün dedikodulara kulak misafiri olmasının kolaylaştığını söyledi. "Şu da Lucy," deyip cep telefonuyla konuşan bir kızı işaret etti. "Kasabadaki en iyi kelime heceleyebilen kız. Son beş yıldır düzenlenen bütün yıllık heceleme yarışmalarını kazandı. Şu da Monica. Babası iyileşme sürecindeki bir alkolik. Aramızda kalsın ama cuma akşamı Bonnie Deen'in evinin önünde içtiğini biliyorum. Şuradaki de Jason. Ona demediğim bir şeyi dediğimi sandığı için birkaç ay önce beni patakladı. Ama bazı kötü haplar aldığı için öyle olduğunu söyleyerek özür diledi."

"Vay be! Gerçekten de herkesle ilgili her şeyi biliyorsun."

Sam kafa salladı. "Bir ara seni kasaba toplantısına falan götürmeliyim. O zaman sana burada dönen çılgınlıkları gösterebilirim."

Gülümsedim. "Harika olur." Kafenin önüne park ettiğimizde, yolun karşısına bakınca içim burkuldu. Tristan'ı kulaklıklarıyla yol boyunca koşarken görünce, "Ya o?" diye sordum. Bay Henson'ın dükkânına geldiğinde kulaklıklarını çıkarıp içeri girdi. "Onun hikâyesi ne?"

"Tristan'ı mı diyorsun? O tam bir pislik. Bir parça da deli."

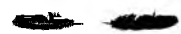
"Deli mi?"

"Bay Henson'ın yanında çalışıyor. Onunla birlikte çalışmak için biraz kaçık olman gerekir zaten. Bay Henson arkadaki odasında vudu büyüleriyle falan uğraşıyor. Tanner'ın o dükkânı kapattırmaya çalışmasına seviniyorum."

"Ne?"

"Duymadın mı? Tanner tamirhanesini büyütmek istiyor ve bunu yapmasına engel olan tek şey Bay Henson'ın dükkânı. Bay Henson'm dükkânından vazgeçmesi için protesto gösterileri başlatmaya çalışıyor. Kimse oraya gitmediği için boş yere yer işgal ettiğini söylüyor."

Bay Henson'ın dükkânıyla ilgili hikâyenin aslını merak etmeden yapamadım. Tristan'ın kendini nasıl orada çalışırken bulduğunu da merak ettim.

Mesaim boyunca, arada sırada yolun karşısındaki Bay Henson'ın dükkânına baktım. Tristan bir şeyler yerleştiriyordu. Dükkân büyülere dair her türlü şeyle tıka basa doluydu: kristal küreler, tarot kartları, sihir asaları...

"Vibratörün var mı?"

En yakın arkadaşımın ağzından bu sözcükler çıktığı anda, dalıp gittiğim yerden geri geldim. Dengede tutmaya çalıştığım hamburger ve patates kızartması dolu üç tabağı neredeyse düşürecektim. Yarı fısıltı yarı bağrış tonunda bir sesle, "Faye!" dedim. Yanaklarım anında kızardı.

Faye hiç de usturuplu olmayan sorusuna verdiğim tepkiye şaşırarak kafede etrafa bakındı. "Ne? Sanki sana genital bölgende zona var demişim gibi davranıyorsun. Vibratörler günümüzde normal şeyler Liz ve daha geçen gün senin zavallı, kupkuru, anneanne vajinanı düşünüyordum."

Yüzüm resmen alev aldı. "Amma düşüncelisin." Tabakları, bana hoşnutsuzluklarını belli eden kaba bakışlar atan üç yaşlı kadının önüne koydum. "Size getirebileceğim başka bir şey var mı?"

"Belki arkadaşınız çenesine biraz hâkim olabilir."

"İnanın bana, denedim," deyip gülümsedim ve Faye'in yanına giderek ona vajinalarla ilgili konuşmalarını sessizce yapması için yalvardım.

"Dinle beni Liz. Söylemek istediğim, sen bir aksiyon görmeyeli uzun zaman oldu. Aşağıda durumlar nasıl? Orman Kaçkını'yla Altın Kızlar'ın buluşması gibi mi? Orada buradan daha çok mu kıl var?" deyip kafama dokundu.

"Buna cevap vermeyeceğim," dedim. Önlüğünün cebine uzandı ve geçmişte, ne zaman ortaya çıksa sorunları da beraberinde getiren küçük siyah defterini çıkardı. Korkarak, "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Bu akşam sana yardımcı olacak bir penis buluyorum."

"Faye, ben birisiyle o tür duygusal bir bağa hazır olduğumu sanmıyorum."

Tamamen ciddi bir ifadeyle, "Seksin duygularla ne alakası var ki?" diyerek merakını dile getirdi. Bu soruyu nasıl ele alabileceğimi bilemedim bile. "Neyse, yabani otlarla kaplı bahçeni temizleyebilecek birini tanıyorum. Adı Edward. Öyle şeylere gelince yaratıcı bir dahi. Bir kere Sevgililer Günü'nde benim için oraya kalpler çizmişti."

"Sen cidden rahatsızsın."

Faye gülümsedi. "Biliyorum. Sana Edward Makas Eller'le bir randevu ayarlayabilirim. Sonra da güzel, basit, tek gecelik bir ilişki yaşamak için defterimdeki herhangi bir erkeği seçebilirsin."

"Ben tek gecelik ilişkiler yaşayamam."

"Peki. İstersen tek gecelik biriyle yatarsın," deyip ukala bir ifadeyle gülümsedi. "Ama gerçekten Liz. Birileriyle çıkmayı düşündün mü? Sadece birkaç kişiyle dışarı çıkmayı... Ciddi bir şey olmak zorunda değil ama bence senin için iyi olabilir bu. Bu hissiz halinde takılıp kalmanı istemiyorum."

Biraz bozularak, "Hissiz bir halde takılıp kaldığım

yok," diye karşı çıktım. "Bu sadece... Benim bir kızım var ve Steven öleli sadece bir yıl oldu."

Vay be!

Hiçbir duygusal engele takılmadan bunun ağzımdan öylece çıkabilmesine şaşırmıştım.

"Bunu kötü bir anlamda söylemedim. Seni sevdiğimi biliyorsun. Steven'ın benim için ne kadar değerli olduğunu da biliyorsun."

"Biliyorum..."

"Bak. Ben erkek düşkünü bir kadınım ama erkek düşkünü kadınların bile bazen kalpleri kırılır ve bir şeyleri atlatmak güçleştiğinde, seksin bana her zaman faydası olur."

Güldüm. "Henüz buna hazır olduğumu sanmıyorum ama aklımda bulundururum."

"Anlıyorum tatlım. Ama bu küçük defterime ihtiyaç duyduğunu hissedersen haber vermen yeter."

Gülümsedim. "Defterin şimdi çok küçük görünüyor. Sanki eskiden daha büyüktü."

Elini tekrar önlüğünün cebine daldırıp iki defter daha çıkardı. "Saçmalama. Sadece tek seferde bir tane göstererek bir hanımefendi gibi görünmeye çalışıyordum."

Öğle aramda merakıma hâkim olamayıp kendimi Bay Henson'ın dükkânına girerken buldum. Dükkânda geçirdiğim birkaç saniye içinde Bay Henson'ın büyülerle ilgili hemen her şeyi sattığını anlamıştım. Dükkânın yarısı kafe olarak kullanılıyordu ve diğer yarısı da birçok doğaüstü hikâyede gördüğüm şeylerle doluydu.

Ben dükkâna girerken kapının üstündeki zil çaldı ve Bay Henson ile Tristan'ın gözlerinde şaşkın ifadelerle birbirine bakmasına neden oldu. Ardından bana doğru

döndüklerini görünce elimden geldiğince normal davranmaya çalıştım ama gözlerinin hâlâ üstümde olduğunu hissedebiliyordum.

Bir an duraksadım ve kitaplıkların birinin en üst rafındaki bir kitaba uzandım. Sihirler kitabı mı? *Peki o zaman.* Kitabın kapağı bir iple tutturulmuştu ve tozla kaplıydı. Başka bir kitap daha aldım. İkisi de çok eski duruyordu ama yine de bir şekilde güzeldi. Babam vintage dükkânlarda eski hazineler bulmayı hep çok severdi. Çalışma odasında farklı dillerde ya da hiçbir fikrinin olmadığı konularda kocaman bir eski kitap koleksiyonu vardı ama sadece kapaklarının verdiği hissi ve görünüşünü seviyordu.

Bay Henson'a, "Bu ikisi ne kadar?" diye sordum. Sessiz kaldı. Tek kaşımı kaldırdım. "Özür dilerim. Kapalı mısınız?" Tristan'la göz göze geldiğimde kitapları göğsüme yasladım ve yanaklarım kızardı. "Merhaba."

Bay Henson araya girdi ki bu muhtemelen çok iyi oldu.

Tezgâhın kenarına oturarak, "Aa! Hayır. Hayır. Açığız. Pek fazla ziyaretçimiz olmuyor. Özellikle de senin gibi göze hoş görünen ziyaretçiler," dedi. "Adın ne senin canım?" Bay Henson'ın yorumu, Tristan'a bakışlarımı yarıda kesti ve dikkatimi dağıttığına bir derece memnun olarak boğazımı temizledim.

"Elizabeth. Sizinki?"

"Ben Bay Henson; senden dört yüz yaş büyük ve erkek anatomisine aşırı düşkün olmasaydım, seni eski ambardaki dansa götürmeyi gözden geçirebilirdim."

"Dansa mı? Size, benim gibi bir kızın dans etmekle ilgileneceğini düşündüren şey nedir?"

Yüzündeki memnuniyet ifadesini hiç bozmadı ve cevap vermedi.

Ona doğru gidip yanına oturdum. "Burası sizin dükkânınız mı?"

"Evet. Her bir milimi. Tabii sen istemiyorsan," deyip güldü. "Çünkü eğer istersen, senindir. Her bir milimi."

"Bu çok cezbedici bir teklif ama Stephen King'in basılan her romanını beş yüz kez okumuş olsam da *Gerekli Şeyler* adındaki bir dükkânı üstlenmek bir parça korkutucu."

"Aramızda kalsın ama adını 'Kabul Olan Dualar' koymayı düşündüm ama pek dindar bir herif değilim."

Kıs kıs güldüm. Tristan da güldü.

Aynı anda güldüğümüze memnun olarak ona baktım. O yüzden gülmeyi kesti.

Gözlerim kitaplara kaydı. "Bunları sizden alsam sorun olur mu?"

"Senindir. Ücretsiz."

"Aaa! Olmaz. Ödemek istiyorum."

Karşılıklı konuşarak kitapları bedava almam konusunda inatlaştık ama ikna olmadım. Sonunda Bay Henson razı oldu.

"İşte bu yüzden erkeklerde karar kıldım. Kadınlar bana fazla benziyorlar. Başka bir gün gel de sana bedava tarot falı bakayım."

Gülümsedim. "Kulağa eğlenceli geliyor."

Ayağa kalkıp depoya doğru gitti. "Tristan onu ara, olur mu?" Bana bakıp başıyla selam verdi ve arka tarafa geçerek gözden kayboldu.

Tristan kasaya giderken ben de onu takip ettim.

Kitapları yavaşça tezgâhın üstüne koydum. Gözlerim arkamdaki duvarda asılı, çerçeveli kahverengi-siyah orman fotoğraflarına gitti. Fotoğraflara bakarak, "Çok güzeller," dedim.

Tristan kitaplar için üstünkörü bir fiyat girdi. "Teşekkürler."

"Bunları sen mi çektin?"

"Hayır," deyip fotoğraflara baktı. "Ahşaptan oydum. Sonra da siyah mürekkeple boyadım."

İnanamadım ve ağzım açık kaldı. Daha da yaklaştım. Yakından bakınca, "fotoğrafların" aslında ahşaptan oyulduğunu anlamıştım.

Tekrar, *"Çok güzeller,"* diye geveledim. Onunla göz göze gelince, midem heyecanla kasıldı. Bu kez iç geçirerek, "Merhaba. Nasılsın?" dedim.

Tristan sorumu duymazdan gelerek aldıklarımı kasaya girdi. "Ödeyecek misin? Ödemeyecek misin?"

Suratımı astım ama umurunda gibi durmuyordu. "Özür dilerim. Evet. Buyur," deyip ona parayı uzattım, teşekkür ettim ve dükkândan çıkmadan önce bir kez daha baktım. "Her zaman tam bir pislik gibi davranıyorsun ve kasabadakiler senin kaba bir herif olduğunu düşünüyor ama ben seni bekleme odasında, Zeus'un iyi olacağını öğrendiğinde gördüm. Cani biri olmadığını biliyorum Tristan. Sadece neden öyleymişsin gibi davrandığını anlamıyorum."

"Bu yaptığın en büyük hata olur."

"Ne?" diye sordum.

"Bir an bile benimle ilgili herhangi bir şey biliyormuş gibi davranman."

yedinci bölüm

TRISTAN

2 Nisan 2014

Son Yolculuğa Uğurlamadan Beş Gün Önce

TAKSİ, BABAMLA BENİ HASTANEYE bıraktığında, acile kadar bütün yol boyunca koştum. Gözlerim etrafı tarıyor, tanıdık bir şey, birini arıyordu. Ben, "Anne!" diye bağırınca annem bekleme odasında kafasını kaldırdı. Spor şapkamı çıkarıp aceleyle ona doğru gittim.

Ağlayarak, "Ah! Canım," dedi ve hemen bana sarıldı.

"Nasıllar? Nasıl..."

Annem daha çok hıçkırmaya başladı. Bedeni titriyordu. "Jamie... Jamie'yi kaybettik Tristan. Çok uzun süre dayandı ama durumu dayanamayacağı kadar kötüydü."

Geri çekilip parmaklarımı gözpınarlarıma bastırdım. "Ne demek kaybettik? Kaybetmedik. O iyi." Şoke olmuş gibi görünen babamla göz göze geldim. Şaşkın ve üzgündü. "Baba, söyle ona. Jamie'nin iyi olduğunu söyle ona."

Babam kafasını eğdi.

İçim yanıyordu.

Bir yandan devamı duymak istemesem de, "Ya Charlie?" diye

sordum.

"Yoğun bakımda. Durumu çok iyi değil ama..."

"Yaşıyor. O yaşıyor." Parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. Charlie iyiydi. "Onu görebilir miyim?" diye sordum. Kafalarıyla onayladılar. Hemşirelerin olduğu masaya gittim ve beni Charlie'nin odasına götürdüler. Mümkün olduğunu sandığımdan daha çok makinaya bağlı küçücük oğluma bakarken elimi ağzıma kapattım. Boğazında bir tüp vardı. Kollarından serum kabloları uzanıyordu. Yüzü ezik ve yara bere içindeydi. "Tanrım..." diye geveledim.

Hemşire bana temkinli bir ifadeyle gülümsedi. "Elini tutabilirsiniz."

"Tüpü neden taktınız? Ne-ne-neden boğazında bir tüp var?" diye kekeledim. Zihnim Charlie'yle kalmaya çalışıyordu ama aslında Jamie'yle ilgili gerçeği yavaş yavaş idrak etmeye başlıyordum. Annem Jamie'yi kaybettik demişti. Jamie yoktu. Ama nasıl? Nasıl gitmiş olabilirdi ki?

"Trafik kazası sırasında sol akciğeri iflas etmiş ve nefes alıp vermekte güçlük çekiyor. Tüp, nefes almasına yardımcı olmak için."

"Kendi kendine nefes alamıyor mu?"

Hemşire olumsuz anlamda kafasını salladı.

Hemşirenin gözlerine bakıp suçluluk ifadesini görerek, "İyileşecek mi?" diye sordum.

"Ben doktoru değilim. Sadece onlar..."

"Ama siz bana söyleyebilirsiniz, değil mi? Eğer benim yerimde olsaydınız ve daha yeni eşinizi kaybetmiş olsaydınız..." Bu sözcükler duygularımın dışa vurmasına neden oldu. Onları bastırdım. "Eğer şu küçük çocuk sahip olduğunuz tek şey olsaydı, siz de onun geriye kalan tek şeyi olsaydınız, ne kadar umut olduğunu bilmek isterdiniz. Değil mi? Birinin size ne yapacağınızı, nasıl davranacağınızı söylemesi için yalvarırdınız. Ne yapardınız?"

"Beyefendi..."

"Lütfen," diye yalvardım. "Lütfen."

Gözleri yere kaydı. Sonra gözlerimin içine bakarak, "Ben olsam elini tutardım," dedi.

Bana az önce duymaya hazır olduğumdan daha öte bir gerçeği söylediğini anlayarak bir kez kafamı salladım. Charlie'nin yatağının yanındaki sandalyeye gittim ve elini elime aldım. "Merhaba dostum. Ben baban. Ben buradayım, tamam mı? Olmam gerektiği kadar yanında olamadığımı biliyorum ama şimdi buradayım. Baban burada ve benim için mücadele etmene ihtiyacım var. Yapabilir misin bunu dostum?" Dudaklarım alnındayken gözlerimden süzülen yaşlar yanaklarına döküldü. "Babanın nefes almaya çalışmana ihtiyacı var. Seni iyileştirmemiz gerek çünkü sana ihtiyacım var. İnsanlar bir çocuğun anne ya da babaya ihtiyacı olduğunu söylerler, biliyorum ama bu bir yalan.

"Devam etmek için sana ihtiyacım var. Bu dünyaya inanmaya devam etmek için sana ihtiyacım var. Dostum, uyanmana ihtiyacım var. Seni de kaybedemem, tamam mı? Bana geri dönmene ihtiyacım var... Lütfen Charlie... Babana geri dön."

Göğsü kalktı ve nefes vermeye çalıştığında makinalar hızlı hızlı ötmeye başladı. Doktorlar aceleyle içeri geldiler ve elimi, bedeni şiddetlice sarsılan Charlie'nin elinden çektiler. Hepsi anlamadığım sözcükler söyleyerek, algılayamadığım şeyler yaparak birbirlerine bağırmaya başladılar.

"Neler oluyor?" diye bağırdım ama hiç kimse beni duymadı. "Neler oluyor? Charlie!" Beni odadan çıkarmaya çalışan iki hemşireye bağırdım. "Ne yapıyorlar? Ne... Charlie!" Beni odadan dışarı iterlerken gittikçe daha yüksek sesle bağırdım. "CHARLIE!"

Geçen cuma akşamı, yemek masasında otururken bana daha önce çok tanıdık gelen ama son zamanlarda pek kullanmadığım bir numarayı aradım. Telefon çaldığında,

telefonu kulağıma tuttum. Pürüzsüz ve yumuşak bir ses, "Alo?" dedi. "Tristan, sen misin?" Sesindeki temkinli tavır içimin burkulmasına neden oldu. "Oğlum, lütfen bir şey söyle..." diye fısıldadı.

Telefonu kapattım. Hep kapatıyordum. Gecenin geri kalanı boyunca, karanlığın beni öylece içine almasına izin vererek tek başıma oturdum.

sekizinci bölüm

ELIZABETH

CUMARTESİ SABAHI, BİRKAÇ SANİYEDE bir geri tepen çim biçme makinasıyla boğuşurken bütün mahalleyi uyandırmak üzere olduğumdan emindim. Steven çimleri biçerken hep çok kolay bir şeymiş gibi gösterirdi ama ben onun kadar şanslı değildim anlaşılan.

"Hadi ama." Motoru bir kez daha çalıştırmak için zinciri çektim ve birkaç kez sarsıldıktan sonra öne doğru gidip durdu. "Yüce Tanrım!" Tekrar tekrar denedim. Yolun karşısındaki birkaç komşu evlerinden bana bakmaya başladığında yanaklarımın kızarmaya başladığını hissettim.

Ben tam zinciri tekrar çekmek üzereyken, elimin üstüne bir el kapanınca korkudan sıçradım.

Tristan, "Kes şunu," diye bana çıkıştı. Kaşları çatık, gözleri kızgındı. "Ne yapıyorsun Tanrı aşkına?"

Ciddi duran dudaklarına bakarak suratımı astım. "Çimlerimi biçiyorum."

"Çimlerini biçmiyorsun sen."

"Evet, biçiyorum."

"Hayır, biçmiyorsun."

"O zaman ne yapıyorum?" diye sordum.

Homurdanarak, "Bütün lanet dünyayı uyandırmaya çalışıyorsun," dedi.

"Eminim İngiltere'deki insanlar bile çoktan uyanmışlardır."

"Konuşmayı kes." *Hmmm.* Görünüşe göre Tristan ne sabahları ne öğlenleri ne de geceleri sevecen bir insandı. Çim biçme makinasını benden uzağa itti.

"Ne yapıyorsun sen?" diye sordum.

"İngiltere hariç, bütün lanet dünyayı uyandırmaya bir son vermen için çimlerini biçiyorum."

Gülsem mi, ağlasam mı bilemedim. "Çimleri biçemezsin. Ayrıca sanırım bu bozuldu." Tristan zinciri çektikten birkaç saniye sonra çim biçme makinası çalıştı. *Hmm, bu utanç verici bir durum.* "Ama gerçekten. Benim çimlerimi biçemezsin."

Bir kez bile arkasına dönüp bana bakmadı. Sadece işini bitirmeye koyuldu. Ondan yapmasını hiçbir zaman istemediğim işi... Onunla tartışmaya devam etmek üzereydim ama sonra onun, hoşuna gitmediği bir şekilde miyavladığı için bir kediyi öldürdüğünü hatırladım. Kendi zavallı canımı, ölmeyi göze alamayacak kadar çok seviyordum.

Tristan'ın çim biçme makinasını kapatışını izleyerek, "Çimlerde harika bir iş çıkardın," dedim. "Eşim..." Duraksadım ve bir nefes aldım. "Rahmetli eşim çimleri köşeli keserdi hep ve 'Bebeğim, biçtiğim çimleri yarın toplayacağım. Şimdi çok yoruldum,' derdi." Kendi kendime gülmeye başladım ve Tristan'a baktım ama artık hiçbir şey göremiyor-

dum. "Biçilmiş çimler en az bir ya da belki iki hafta öylece dururdu. Bu tuhaf bir durumdu çünkü o, başkalarının çimleriyle her zaman daha çok ilgilenirdi. Ama yine de biçilmiş çimleri severdim." Boğazım sıkıştı. Gözlerim doldu ve acıdı. Tristan'a arkamı döndüm ve dökülen birkaç damla yaşı sildim. "Neyse, senin de köşeli çizgiler yapman hoşuma gitti." *Aptal anılar.* Beyaz metal kapı kolunu tutup sürgülü kapıyı açtım ama onun sesini duyunca kalakaldım.

Sevdiklerine elveda öpücüğü veren terk edilmiş biri gibi fısıldayarak, "Böyle sinsice gelip seni sırtüstü yere yapıştırıyorlar işte," dedi. Sesi daha öncekine göre daha pürüzsüz, hafif boğuk ve toktu ama bu kez çıkardığı seslerde birazcık masumiyet belirtisi vardı. "Böyle ufak anılar."

Ona dönüp baktım ve çim biçme makinasına yaslandığını gördüm. Bakışları daha önce hiç şahit olmadığım kadar hayat doluydu ama gördüğüm şey mutsuz bir hayattı. Yaralı, fırtınalı gözler... Sırf düşmemek için nefes aldım. "Bazen bu ufak anıların, büyüklerden daha beter olduğunu düşünüyorum. Onun doğum gününü ya da öldüğü günü hatırlamakla başa çıkabilirim ama çimleri nasıl biçtiği, gazetede nasıl sadece karikatürleri okuduğu ya da Noel arifesinde nasıl sadece bir sigara içtiği gibi ufak şeyleri hatırlamak..."

"Ya da ayakkabılarını bağlayışı, su birikintilerinin üstünden atlayışı, avucumun içine başparmağıyla dokunup her zaman bir kalp çizişi..."

"Sen de mi birini kaybettin?"

"Karımı..."

Off!

Biraz öncekinden daha alçak bir sesle fısıldayarak, "Ve oğlumu," dedi.

Onun için kalbim parçalandı. "Çok üzgünüm. Tahmin bile edemiyorum..." Tristan yeni biçtiği çimlerime bakarken

söylemek istediklerim bir türlü ağzımdan çıkmadı. Hem hayatımın aşkını hem de bebeğimi, kızımı kaybetme fikri çok fazlaydı. O zaman hayattan vazgeçerdim.

"Oğlumun dua edişi, R'leri ters yazışı, tamir edebilmek için oyuncak arabalarını parçalara ayırışı..." Tristan'ın sesi de bedeniyle birlikte titriyordu. Artık benimle konuşmuyordu. Ufak anılarımızdan oluşan kendi dünyalarımızda yaşıyorduk ve ikimiz de ayrı olsak da, bir şekilde birbirimizin ne hissettiğini anlıyorduk. Yalnızlar genelde yalnızları tanırdı. Bugün, o sakalın ardındaki adamı ilk kez görmeye başlamış gibiydim.

Kasabadaki insanların ona neden pislik dediğini şimdi anlayabiliyordum. Tristan iyi biri değildi, dengeli değildi ve mümkün olabileceğini düşündüğümden daha yaralıydı ama soğukluğu için onu suçlayamazdım. Açıkçası Tristan'ın gerçekten kaçabilme, kendini etrafındaki dünyaya kapatabilme yeteneğine imrendiğim bile söylenebilirdi. Arada sırada bomboş hissetmek güzel olabilirdi. Tanrı biliyor ya, ben her gün kendimi kaybetmeyi düşünüyordum ama Emma aklımın başımda kalmasını sağlıyordu.

Onu da kaybetseydim, ben de bütün duygularımdan, bütün ıstırabımdan arınırdım.

Tristan işini bitirince yürümeyi kesti ama göğsü şiddetle inip kalkıyordu. Kızarmış gözlerle bana doğru döndü. Muhtemelen kafası karmakarışıktı. Eliyle alnını sildi ve boğazını temizledi. "Bitti."

"Kahvaltı etmek ister misin?" diye sordum. "Sana da yetecek kadar hazırladım."

Birkaç kez gözlerini kırpıştırdıktan sonra çim biçme makinasını verandama doğru itti. "Hayır." Kendi verandasına doğru yürüyerek gözden kayboldu. Orada yalnız başıma dururken gözlerimi kapatıp ellerimi kalbimin üstüne koydum ve kısacık bir an boyunca ben de kendimi kaybettim.

dokuzuncu bölüm

ELIZABETH

ERTESİ SABAH, GEÇEN HAFTA bahsettiği sürpriz için artık Tanner'ın tamirhanesine uğramak zorunda olduğumun farkındaydım. Emma, Bubba ve ben kasaba merkezine indik. Emma yine, *Karlar Ülkesi* filminin şarkısının kendi uydurduğu halini söylüyordu ve ben saçlarımı yolmak istiyordum, Bubba da uslu bir pelüş hayvan gibi sessizce duruyordu.

Emma, kafası bir arabanın kaputunun altından görünen Tanner'a doğru koşarak, "T Amca!" diye bağırdı. Tanner bize doğru döndü. Beyaz tişörtü yağ lekeleriyle doluydu ve yüzüne de bulaşmıştı.

Tanner, Emma'yı kucağına alıp döndürdükten sonra ona sıkıca sarıldı. "Merhaba sincap! Kulağının arkasında ne var?" diye sordu.

"Kulağımın arkasında hiçbir şey yok."

"Ama bence yanılıyorsun." Tanner sadık çeyrekliğini Emma'nın kulağının arkasından çıkararak ona kahkahalar

attırdı. Bu da benim de gülmeme neden oldu. "Nasılsın bakalım?"

Emma gülümsedi ve o gün nasıl kendi kıyafetini kendisinin giymesine izin verdiğime dair derin ve düşündürücü bir hikâye anlatmaya koyuldu. Sonunda giydikleri mor bir bale eteği, gökkuşağı renkli çoraplar ve üzerinde zombi penguenlerin olduğu bir tişört olmuştu.

Gülümsedim. Tanner ona doğru bakarken, onun anlattıklarıyla gerçekten ilgileniyormuş gibi görünüyordu. Birkaç dakikanın ardından, ona birkaç dolar vererek işçilerinden biri olan Gary'yle şeker makinalarına saldırması için Emma'yı gönderdi. Emma'nın, üstündeki kombinin nasıl hayat bulduğuna dair hikâyesini zavallı Gary'ye en baştan anlattığını görebiliyordum.

Tanner gülümseyerek, "Hatırladığımdan daha tatlı. Gülümsemesi seninkine benziyor," dedi.

Her ne kadar Emma'nın gülüşünün Steven'ınkine daha çok benzediğini düşünsem de sırıttım ve ona teşekkür ettim.

"Bu arada sana verecek bir şeyim var. Gelsene." Beni üstü bezle örtülü bir arabanın olduğu arka odaya götürdü. Bezi çekip kaldırdığında neredeyse dizlerimin bağı çözülecekti.

Parmaklarımı üzerinde gezdirerek cipin etrafında yürüyüp, "Nasıl?" diye sordum. Steven'ın cipi her zamankinden daha yeni görünüyordu. "Pert olmuştu."

"Çökükler ve çizikler her zaman tamir edilebilir."

"Bu sana bir servete mal olmuş olmalı."

Tanner omuz silkti. "Steven benim en yakın arkadaşımdı. Sen de benim en yakın arkadaşlarımdan birisin. Sadece sana eve döndüğünde bulacağın tanıdık bir şey vermek istedim."

"Geri geleceğimi biliyor muydun ki?"

"Hepimiz öyle olmasını umuyorduk." Altdudağını ısırıp cipe baktı. "Hâlâ kendimi suçlamadan edemiyorum.

Kazadan önceki hafta arabayı bakıma getirmesi için ona yalvardım. Birkaç ay daha gerek olmayacağını söyledi. Beni görmeye gelseydi belki de arabayla ilgili bir sorun gözüme çarpardı, diye düşünmeden edemiyorum. Eğer kaputun altına bakmama izin verseydi belki de hâlâ..." ellerini gözlerine bastırdı ve konuşmayı kesti.

"Senin hatan değildi Tanner."

Burnunu çekip bana gergin bir ifadeyle gülümsedi. "İşte böyle. Bu düşünce ara sıra aklımdan geçiyor. Neyse, gel hadi, atla bakalım."

Sürücü koltuğuna oturdum. Gözlerim kapandı ve elimi yan koltuğa uzatıp o dokunuşu, başka birinin elimi tuttuğundaki o sıcaklığı beklerken birkaç derin nefes aldım. *Ağlama. Ağlama. Ben iyiyim. Ben iyiyim.* Sonra başka birinin elimi tuttuğunu hissettiğimde gözlerimi açtım ve Emma'nın küçük elinin elimin içinde olduğunu gördüm. Yüzü çikolatayla kaplıydı. O kocaman gülümseyince ben de gülümsedim.

"İyi misin annecim?" diye sordu.

Bir nefes.

"Evet bebeğim. İyiyim."

Tanner yanıma gelip anahtarları elime bıraktı. "Eve hoş geldiniz hanımlar. Çimler ya da başka bir şey için yardımıma ihtiyaç duyarsanız, beni aramayı unutmayın."

Emma bağırarak, "Düdük çimleri çoktan halletti," dedi.

Tanner tek kaşını kaldırdı. "Ne?"

"Aslında o işi yapması için birini tuttum sonunda. Yani sayılır. Sanırım ona ödeme yapmam gerekiyor."

"Ne? Liz, ben ücretsiz yapardım. Kimi tuttun?"

Cevabın hoşuna gitmeyeceğini biliyordum. "Adı Tristan..."

"Tristan Cole mu?" Tanner parmaklarıyla kızaran yüzünü ovuşturdu. "Liz, o tam bir pislik."

"Değil." *Evet, tamam, öyle.*

"Güven bana, öyle. Ayrıca tam bir kaçık. Bay Henson'ın yanında çalıştığını biliyor musun? O adam, delilik üzerine bir vaka çalışması gibi âdeta."

Neden bilmiyordum ama Tanner'ın dedikleri sanki benden bahsediyormuş gibi hissetmeme neden olmuştu. "Çok ağır konuşuyorsun gerçekten Tanner."

"O bir deli. Tristan da tehlikeli. Sadece... bırak da evdeki işlerini ben halledeyim. Tanrım! Senin hemen yanında yaşamasından nefret ediyorum zaten."

"İyi bir iş çıkardı. Gerçekten o kadar büyütülecek bir şey yok."

"Var. Sorun senin insanlara fazla güvenmen. Kalbinden daha çok kafanı kullanman gerek. Düşünmek zorundasın." Dedikleri beni incitiyordu. "Bu, hiç hoşuma gitmiyor. Steven'ın da hoşuna gideceğinden şüpheliyim."

Bir parça utanarak ve çok incinmiş hissederek, "Her neyse. Artık pek ortalıklarda görünmüyor zaten," diye çıkıştım. "Ben aptal değilim Tanner ve bununla başa çıkabilirim. Sadece..." deyip duraksadım ve zoraki bir ifadeyle gülümsedim. "Bunun için teşekkürler. Cip için yani. Benim için ne kadar anlamlı olduğunu tahmin bile edemezsin."

Zoraki gülümsememi fark etmiş olacak ki elini omzuma koydu. "Özür dilerim. Ben tam bir pisliğim. Sadece endişeleniyorum. Eğer sana bir şey olursa..."

"Ben iyiyim. Biz güvendeyiz. Yemin ederim."

"Tamam o zaman, ben pişman olacağım bir şey söylemeden önce buradan git." Yapmacık bir ifadeyle güldü. "Emma, annene iyi bak. Olur mu?"

"Neden? Ben çocuğum, o değil ki," diye bilmiş bilmiş karşılık verdi. Elimde olmadan güldüm çünkü yüzde yüz haklıydı.

onuncu bölüm

ELIZABETH

HER CUMA EMMA'YI BABAANNESİ ve dedesine bıraktıktan sonra kasaba merkezindeki pazara gidiyordum. Kasabadaki insanlar, ürünlerini satmak ve takas etmek için Meadows Creek'in merkezine iniyorlardı. Taze ekmek kokuları, teşhirdeki çiçekler ve küçük kasaba dedikoduları bu macerayı değerli kılıyordu.

Steven'la birlikte taze çiçeklere bakmak için hep pazara gelirdik eskiden. O yüzden cuma günü beraberinde taze güllerle gelince, onların ortasında durup anıları içime çekiyor ve acıları nefesimle dışarı veriyordum.

Pazarı her ziyaret edişimde, Tristan'ı etrafta gezerken görüyordum. Çimlerimi biçtiğinden beri konuşmamıştık ama o üzgün gözlerini düşünmeden edemiyordum. Karısını ve oğlunu düşünmeden edemiyordum. Onları ne zaman kaybetmişti acaba? Ve nasıl? Tristan bu kâbusu ne kadar zamandır yaşıyordu?

Daha fazlasını bilmek istiyordum.

Bazen onu arka bahçesindeki odunluğa giderken görüyordum. Saatlerce orada kalıyordu. Sadece testereli masasında odun kesmek için dışarı çıkıyor, sonra da içeri girip gözden uzakta kalıyordu.

Ne zaman yanımdan geçse yanaklarım kızarıyordu ve onu görmezden gelip başka tarafa dönüyordum. Onu hep görüyordum ve nedeninden tam olarak emin değildim.

Herkes bana onun kaba ve duygusuz biri olduğunu söyleyip duruyordu. Onlara inanıyordum. Çünkü Tristan'ın içinde yaşayan acı gerçekleri görmüştüm. Zeus'un iyi olacağını öğrendiğinde kendini bırakışını görmüştüm. Eşi ve oğlunun kaybıyla ilgili yavaş yavaş açıldığını görmüştüm. Tristan'ın birçok insanın gözden kaçırdığı nazik ve yaralı yanını görmüştüm.

Şimdiyse pazarın ortasında, onun bambaşka bir yanı çok dikkatimi çekiyordu. Her hafta, sanki kimseyi görmüyormuş gibi pazarda yürüyordu. Her zaman poşetler dolusu yiyecek ve taze çiçekler almaya odaklanmış gibi görünüyordu. Sonra yokuş yukarı çıkarak gözden kayboluyordu. Sonra köprüde durup bütün yiyecekleri ve çiçekleri evsiz bir adama veriyordu.

Yine adama elindeki poşetleri verdiği sırada ben de birkaç adım gerisindeydim, eve geri dönüyordum. Ona yaklaşırken, yüzümü kaplayan gülümsemeye engel olamadım. Evine doğru yürümeye başladı.

"Merhaba Tristan."

Boş bir ifadeyle bana doğru baktı.

Ardından yürümeye devam etti.

Sanki ilk güne geri dönmüş gibiydik. Onun uzun adımlarına yetişmek için daha hızlı adımlar attım. "Sadece gerçekten çok güzel bir şey olduğunu düşündüğümü söylemek istedim. O adam için az önce yaptığın şey gerçekten çok tatlıydı. Bence gerçekten..."

Birden arkasına döndü ve üzerime yürüdü. Dişlerini sıkmış, gözlerini kısmıştı. "Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?"

Ses tonu karşısında kafam karıştığı için dilim dolanıverdi. "Ne?"

Bana yaklaştı. "Bana nasıl baktığını görmediğimi mi sanıyorsun?"

"Neden bahsediyorsun?"

Öfkeyle, "Bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum," diye fısıldadı. Bir kez gözlerini kırptıktan sonra fırtınalı gözleri ortaya çıktı. "Seninle hiçbir şekilde, hiçbir bağlantım olsun istemiyorum. Tamam mı? Lanet çimlerini biçtim çünkü sinirlerime dokunuyordu. Seninle bir daha hiçbir alakam olmasını istemiyorum. O yüzden şu lanet bakışlara bir son ver."

Yokuşun tepesine vardığımızda, "Sen... Sen benim sana asıldığımı mı düşünüyorsun?" diye bağırdım. Tek kaşını kaldırdı ve bana, *tabii ki de bana asıldığını düşünüyorum,* der gibi baktı. "Ben sadece yaptığının güzel bir şey olduğunu düşündüm, tamam mı? Bir adama yiyecek veriyorsun seni pislik. Ayrıca sana çıkma teklifi etmeye ya da asılmaya falan çalışmıyordum. Sadece seninle sohbet etmeye çalışıyordum."

"Neden benimle sohbet etmek isteyesin ki?"

"Bilmiyorum," derken âdeta patladım. Her gün, hem bu kadar ateşli hem de bu kadar soğuk biriyle neden sohbet etmek istediğimden gerçekten emin değildim. Bir gün en karanlık sırlarını açarken, başka bir gün selam verdiğim için bana bağırıyordu. *Hiçbir şekilde kazanamam.* "Arkadaş olabileceğimizi düşündüğüm için ne aptalım!"

Kaşlarını çattı. "Ben neden senin arkadaşın olmak isteyeyim ki?"

Bütün bedenim ürperdi. Hafifçe esen rüzgârdan mı yoksa Tristan bana çok yakın durduğu için mi bilemedim.

"Bilmiyorum. Çünkü yalnız görünüyorsun. Ben de yalnızım ve düşündüm ki..."

"Düşünmedin."

"Neden bu kadar kötüsün?"

"Neden hep beni izliyorsun?"

Konuşmak için dudaklarımı araladım ama aklıma verecek bir cevap gelmedi. Birbirimize öylece baktık. Öyle yakın duruyorduk ki bedenlerimiz âdeta birbirine yapışık gibiydi. Öylesine yakındık ki dudaklarımız neredeyse birbirine temas ediyordu.

"Bu kasabadaki herkes benden korkuyor. Seni korkutuyor muyum Elizabeth?" diye fısıldadı. Nefesleri dudaklarıma değdi.

"Hayır."

"Neden hayır?"

"Çünkü ben seni görüyorum."

Bakışlarındaki soğukluk bir saniyeliğine yumuşadı. Sanki bu dört kelime karşısında kafası karışmış gibiydi. Ama gerçekten de onu görüyordum. Bakışlarındaki nefretin ötesini görüyordum ve asık suratındaki ıstırabı fark ediyordum. Bir şekilde benimkilere benzeyen hasarlı yanlarını görüyordum.

Tristan bir anda beni kendine doğru çekti ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Dili dudaklarımın arasına kaymaya başladığında şaşkınlıkla bulanan kafam normale dönmeye başladı ve ben de onu öptüm. Onu öptüm ve belki de onun beni öptüğünden daha çok öptüm. Off! Özlemiştim bunu. Öpüşmeyi özlemiştim. Yere çakılmama engel olarak beni tutan birine kendimi bırakma hissini... Başka bir insanın nefeslerini içime çekerken bedenimi saran sıcaklık hissini...

Birinin bana sarılmasını, dokunmasını, beni istemesini özlemiştim.

Steven'ı özlemiştim.

Tristan'ın öpücükleri kızgın ve üzgün, mahcup ve acı verici, saf ve gerçekti...

Tıpkı benimkiler gibi.

Dilim altdudağına kaydı; parmak uçlarımda yükseldim ve ellerimi göğsüne dayayıp yerinden çıkacakmış gibi atan kalbini hissettim.

Birkaç saniye boyunca, daha önce hissettiğim gibi hissettim.

Eksiksiz, tam, muhteşem bir şeyin bir parçası gibi...

Tristan dudaklarını bir hışımla dudaklarımdan çekti ve arkasını dönerek beni karanlık gerçeğime geri getirdi.

Yaralı, eksik, her zaman yalnız halime...

"Beni tanımıyorsun. O yüzden tanıyormuşsun gibi davranmayı kes," dedi. Beni orada öylece bırakarak uzaklaşmaya başladı.

Bu da neydi?

Arkasından bakarken, "Sen de hissettin, değil mi?" diye sordum. "Sanki... sanki hâlâ hayattalarmış gibi geldi. Sanki Steven buradaydı. Sen de karının..."

Bana dönüp gözlerinden âdeta ateş çıkararak baktı. "Bir daha asla onunla ya da benimle ilgili herhangi bir şey biliyormuşsun gibi konuşma." Yeniden acele acele yürümeye başladı.

O da hissetmişti.

Hissettiğini biliyordum.

"Öylece yürüyüp gidemezsin Tristan. Birbirimizle konuşabiliriz. Onlarla ilgili. Hatırlamak için birbirimize yardım edebiliriz." En büyük korkum unutmaktı.

Tristan yürümeye devam etti.

Bir kez daha aceleyle yanına gittim. "Ayrıca birinin arkadaşı olmanın amacı da bu zaten. Onu tanımak, konuşacağın birinin olması." Konuşmamızın ortasında, dudaklarımın bu güne kadar deneyimlediği en acı verici ve en

tatmin edici öpüşmenin ortasında çekip gittiği için ona gittikçe daha da sinirlendiğim için göğsüm hızla inip kalkıyordu. Mutlu olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamam için bana yardım ediyordu ve çekip gittiği için ondan nefret ettim. Bana benden alınan aşkı biraz hatırlatan şehvet dolu o küçük ânı aldığı için ondan nefret ettim. "Off! Neden böyle... böyle... bir *cani* olmak zorundasın ki?"

Tristan yeniden bana döndü ve gözlerinde anlık bir ıstırap belirdi. Sonra dişlerini sıktı ve yüz ifadesi ciddileşti. "Seni istemiyorum Elizabeth." Ellerini huzursuzlukla havaya kaldırdı ve bana doğru yaklaştı. "Seninle alakalı hiçbir şey yapmak istemiyorum." Daha da yaklaştı. "Lanet olası ölmüş kocandan konuşmak istemiyorum." Bana doğru iki adım attı. Ben de geriye doğru iki adım attım. "Sana dokunmak istemiyorum." Daha da yaklaştı. Ben de yine geriledim. "Seni öpmek istemiyorum." Bir adım attı. "Seni yalamak istemiyorum." Geriye doğru iki adım attım. Bana doğru iki adım daha attı. Tepeme dikilerek, "Ve kesinlikle senin lanet arkadaşın olmak istemiyorum. O yüzden beni yalnız bırak ve *çeneni kapa!*" diye bağırdı. Ağzında âdeta bir şimşek çakmış gibi şiddetli çıkan sesi korkuyla sıçramama neden oldu.

Geriye doğru son bir adım attığımda ayakkabımın topuğu bir taşa takıldı ve yokuş aşağı yuvarlanmama neden oldu. Aşağı yuvarlanırken, bedenim yol boyunca her tümsek ve darbeyi hissetti. Birkaç ezik ve bir ton utanç haricinde iyiydim.

Tristan anında tepemde belirdi. "Kahretsin!" diye geveledi. "İyi misin? Gel," deyip elini bana uzattı.

Teklifini reddettim ve tek başıma ayağa kalktım. Gözleri endişe dolu bakıyordu ama umurumda değildi. Muhtemelen bir dakika içinde nefretle dolardı.

Düşüşümden saniyeler önce bana çenemi kapamamı söylemişti. O nedenle ben de aynen öyle yaptım. Ona tam olarak istediği şeyi verdim. Topallayarak ve zavallı bakışlarını göz ucuyla da olsa görerek, ona bir kez bile bakmadan sessizce eve doğru gittim.

Faye telefonda, "Seni yokuştan aşağı mı itti?" diye bağırdı. Tristan'la aramızda geçenlerden sonra eve döndüğüm gibi onu aramıştım. En yakın arkadaşımın her ne olursa olsun haklı olanın ben, haksız olanınsa Tristan olduğunu söylemesine ihtiyacım vardı.

Ona cani demiş olsam bile.

"Şey, tam öyle sayılmaz. Bana bağırdı. Benim de ayağım kayar gibi oldu."

"O seni öptükten sonra mı?"

"Evet."

"Ahhh... Ondan nefret ediyorum. Ondan çok nefret ediyorum."

Kafamı salladım. "Ben de ondan nefret ediyorum."

Bu bir yalandı ama ona Tristan hakkında düşündüklerimden bahsedemezdim. Onunla ne kadar çok ortak noktamız olduğundan da. Kimseye bahsedemezdim. Kendi kendime bile söyleyemezdim.

"Ama hazır lafı açılmışken, anlat bakalım..." dedi ve telefonun diğer ucundan sırıtışını neredeyse buradan görebiliyordum. "Dilini kullandı mı? Boğazından sesler çıkardı mı? Üstü çıplak mıydı? Üstüne çıktı mı? Karın kaslarına dokundun mu? Keskin hatlı çenesini yaladın mı? Aleti kocaman mı? Sonuna kadar gittiniz mi? Nemo'sunu buldun mu? Frankie'sine Grace oldun mu? Timberlake'ini Justin'inle birleştirdin mi?"

Kıkırdayarak, "Seninle başa çıkamıyorum," dedim ama aklım hâlâ o öpüşmede ve ne anlama geldiğindeydi. Belki de hiçbir şey demek değildi. Belki de her şey.

Faye ofladı. "Hadi ama, bana bir bilgi ver. Şu an burada işi pişirmeye çalışıyorum ve bu telefon konuşması hevesimi kaçırıyor."

"İşi pişirmeye çalışıyorum da ne demek?" Nefesim kesildi. "Faye, şu an seks mi yapıyorsun?"

"Ne demek istiyorsun? Yani seks gibi seks mi?"

"Evet, ses gibi seks."

"Şey, eğer şu an vajinamda duran bir penis var mı diye soruyorsan, o zaman evet. Sanırım buna kısmen seks denebilir."

"Aman Tanrım Faye! O halde neden telefona cevap verdin ki ya?"

"Şey... Çünkü arkadaşlar penislerden önce gelir. Yani gerçekten." O güldü. Ben de öğürdüm.

Matty'nin arkadan, "Selam Liz," diye seslendiğini duydum. Yine öğürdüm. "Gelecek hafta sana otuz saat mesai verdim."

"Telefonu kapatıyorum."

"Ne? Hayır. Artık oldukça çok zamanım var."

"Çok rahatsız edicisin."

"Of, kes şunu Matty. Sana onu ısırmamanı söylemiştim." Yüce Tanrım! En yakın arkadaşım tam bir ucubeydi. "Tamam Bebek Kek. Sanırım bir yerim kanıyor. Ama sana gelince, en azından meditasyon yapıp kafanı boşaltmaya biraz zaman ayır."

"Meditasyon derken?"

"Tekila. En üst rafta. Mideni yakar, kötü kararlar vermende yardımcı olur. O tekila işte."

Kulağa mantıklı geldi.

on birinci bölüm

TRISTAN

3 Nisan 2014
Son Yolculuğa Uğurlamadan Dört Gün Önce

ANNEMLE BABAMIN EVİNİN arkasındaki verandada durup, babamla birlikte Charlie için yaptığımız salıncağa bardaktan boşanırcasına yağan yağmuru izledim. Lastik salıncak, ahşap çerçevesi içinde bir öne bir arkaya doğru gidiyordu.

Babam yanıma gelip, "Nasılsın?" diye sordu. Zeus da onu takip etti ve köşede oturup kuru kalabileceği bir yer buldu. Babama dönüp benimkine neredeyse her yönden benzeyen yüzüne baktım. Tek fark yılların getirdiği yaş ve gözlerindeki bilgelikti.

Sorusuna cevap vermedim ama tekrar yağmura doğru döndüm.

"Annen cenaze töreninde okuyacağın yazıları yazmakta güçlük çektiğini söyledi. Doğru mu?" diye sordu. "İstersen yardım edebilirim."

"Senin yardımına ihtiyacım yok," derken hafifçe hırladım. Parmaklarımı kapatıp yumruk yaptım ve tırnaklarımı avuçlarıma batırdım. Her geçen gün daha da kızgın hissetmekten nefret ediyordum. Kaza konusunda etrafımdaki insanları suçlamaktan

nefret ediyordum. Her geçen an daha da soğuk olmaktan nefret ediyordum. "Kimseye ihtiyacım yok."

Babam elini omzuma koyarak, "Oğlum," dedi.

Geri çekildim. "Sadece yalnız olmak istiyorum."

Kafasını eğdi ve parmaklarını ensesinde gezdirdi. "Peki. Annenle ben içeride olacağız." Bir saniye sonra da arkasını dönüp sürgülü kapıyı açtı. "Ama Tristan, yalnız olmak istemen, yalnız olduğun anlamına gelmez. Bunu unutma. Bize ihtiyacın olduğunda hep buradayız."

Sürgülü kapının hızla kapandığını duydum ve söyledikleri yüzünden sinirlendim.

Bize ihtiyacın olduğunda hep buradayız.

Gerçek şu ki, "hep" sözcüğünün bile bir bitiş tarihi vardı.

Arka cebime uzandım ve son üç saati üzerinde harcadığım kâğıt parçasını çıkardım. Jamie'yle ilgili yapacağım konuşmayı yazmayı sabah bitirmiştim ama Charlie'ninki hâlâ elimde boş duruyordu. Üzerinde sadece adı yazıyordu.

Nasıl yapacaktım ki bunu? Daha başlama fırsatı bulamamışken onun hayat hikâyesini nasıl yazabilirdim ki?

Yağmur kâğıda dökülmeye başladı ve gözlerim yaşlarla doldu. Birkaç kez gözlerimi kırpıştırdıktan sonra kâğıdı tekrar cebime koydum.

Ağlamayacaktım.

Gözyaşlarının canı cehenneme.

Ayaklarım beni verandanın merdivenlerinden aşağı götürdü ve saniyeler içinde, toplanmakta olan karanlık fırtınanın bir parçası olarak baştan ayağa sırılsıklam oldum.

Havaya ihtiyacım vardı. Mesafeye ihtiyacım vardı. Kaçmaya ihtiyacım vardı.

Koşmaya ihtiyacım vardı.

Ayakkabılarım olmadan koşmaya başladım. Hiç düşünmeden, gideceğim belirli bir yer olmadan.

Zeus da arkamdan koşmaya başlamıştı. En az benim kadar

sırılsıklam olan köpeğe, "Eve git Zeus!" diye bağırdım. Yalnız kalmak isteyerek, "Git!" diye haykırdım. Daha hızlı koştum ama bana yetişti. Kendimi o kadar zorladım ki göğsüm yandı ve nefes almak bir mesele haline geldi. Bacaklarımda derman kalmayana ve bedenim yere düşene kadar koştum. Tepemizde şimşek çakarak gökyüzünü yaralarıyla donattı ve ben de kendime daha fazla hakim olamayarak ağlamaya başladım.

Yalnız kalmak istiyordum ama Zeus hemen yanımdaydı. Aklımı kaçırmış halimde bile bana ayak uyduruyordu. Dibe vurduğumda hemen yanımdaydı ve beni bırakmayacaktı. Yüzüme yaklaştı ve öpücükler kondurdu, bana sevgisini verdi; birilerine sarılmaya en çok ihtiyaç duyduğum anda bana kendini verdi.

İç geçirerek, "Geçti," dedim. Ona sıkıca sarılırken gözyaşlarım hâlâ dökülüyordu. Sanki onun da kalbi kırılmış gibi inledi. Tekrar, "Geçti," diyerek kafasından öptüm ve karnını okşadım.

Geçti.

Çıplak ayakla koşmayı seviyorum.

Koşmak her zaman iyi olduğum bir şeydi.

Ayaklarımın hareket halinde olması hoşuma gidiyor.

Beton yollara sertçe çarparken hissettikleri basınçtan yarılıp kanamaları hoşuma gidiyor.

Vücudumun çektiği acıların bana günahlarımı hatırlatması hoşuma gidiyor.

Acı çekmek hoşuma gidiyor.

Ama sadece kendi çektiğim acı. Kendime acı çektirmeyi çok seviyorum. Başka kimsenin benim yüzümden acı çekmesine gerek yok. Onlara acı çektirmemek için insanlardan uzak duruyorum.

Elizabeth'e acı çektirdim ama bunu isteyerek yapmadım.

Özür dilerim.

Nasıl özür dileyebilirdim? Bu durumu nasıl düzeltebilirdim? Tek bir öpücük nasıl hatırlamamı sağlamıştı?

Elizabeth yokuştan aşağı benim yüzümden yuvarlanmıştı. Bir yerlerini kırabilirdi. Kafası yarılabilirdi. Ölebilirdi...

Ölmek...

Jamie.

Charlie.

Çok özür dilerim.

O akşam daha çok koştum. Ormanda koştum. Hızlı. Daha hızlı. Azimle. Daha çok azimle.

Hadi Tris. Koş.

Ayaklarım kanadı.

Kalbim, göğüs kafesime tekrar tekrar çarparak, zihnimi sarsarak, gömülü anılarım tekrar su yüzüne çıkarken düşüncelerimi bulandırarak ağladı. Elizabeth ölebilirdi. Bu benim hatam olabilirdi. Buna ben sebep olmuş olurdum.

Charlie.

Jamie.

Hayır.

Onlara dair düşünceleri bastırdım.

Kendimi göğsümdeki yoğun acıya bıraktım. Acı güzeldi. Acıyı kabul edebilirdim. Ben acı çekmeyi hak ediyordum. Başka kimse değil, sadece ben.

Çok özür dilerim Elizabeth.

Ayaklarım acıdı. Kafam acıdı. Her yerim acıdı.

Acı bana, korkutucu, tehlikeli ve gerçek geliyordu. İyi hissettiriyordu. Çok çirkin bir şekilde öylesine iyi hissettiriyordu ki... Off, bunu çok seviyordum. Çok fazla seviyordum.

Acıyı inanılmaz çok seviyorum.

Gece gittikçe daha da karardı.

Odunluğumda oturdum ve benimle arkadaş olması gerektiğine dair yeni bir sebep daha bulmadan Elizabeth'ten özür dilemenin bir yolunu bulmaya çalıştım. Onun gibi insanların, hayatlarını karıştıracak benim gibi bir insana ihtiyaçları yoktu.

Benim gibi insanlar arkadaşları hak etmiyordu.

Ama Elizabeth'in öpücüğü...

Öpücüğü hatırlamamı sağlamıştı. Hatırlamak bir anlığına da olsa iyi hissetmemi sağlamıştı ama sonra ben o anı da mahvetmiştim çünkü benim huyum buydu. Elizabeth'in düştüğü anı kafamdan çıkaramıyordum. Benim sorunum neydi?

Belki de eninde sonunda insanları incitiyorum.

Belki de bu yüzden değer verdiğim her şeyi kaybetmiştim.

Ama incinmesini önlemek için benimle konuşmasına engel olmaya çalışıyordum sadece.

Onu öpmemeliydim. Ama öpmek istemiştim. Onu öpmeye ihtiyacım vardı. Bencildim.

Ay tepemde belirene kadar odunluğumdan çıkmadım. Dışarı çıktığımda durup gelen bir sesi dinledim. Kıkırtı mıydı bu?

Ses ormandan geliyordu.

Boş vermeliydim. Kendi işime bakmalıydım. Ama öyle yapmak yerine ağaçların arasında Elizabeth'in sesini takip ettim ve onu, parmaklarını bir tekila şişesine dolamış bir halde kendi kendine gülerken buldum.

Elizabeth çok hoştu. Hoş derken, güzel anlamında yani. Hiç çaba ve fazla bakım gerektirmeyen bir hoşluk ve güzellikti bu. Sarı saçları yumuşak dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu. Üstünde resmen sadece onun vücudu için yapılmış gibi görünen sarı bir elbise vardı. Onun güzel

olduğunu düşünmekten nefret ediyordum çünkü benim Jamie'm de aynı türde bir güzelliğe sahipti.

Elizabeth sendelerken dans ediyor gibiydi. Bir tür sarhoş valsi.

"Ne yapıyorsun?" diye sorup dikkatini çektim.

Parmak uçlarında dans ederek bana doğru geldi ve ellerini göğsüme koydu. "Merhaba fırtınalı gözler."

"Merhaba kahverengi gözler."

Yine güldü. Bu kez kıkırdadı. Çok sarhoştu. "Kahverengi gözler. Bu hoşuma gitti," deyip burnuma dokundu. "Nasıl komik olunur biliyor musun? Her zaman komikle hiç alakan yokmuş gibi görünüyorsun ama eminim komik olabilirsin. Komik bir şey desene."

"Komik bir şey."

Elizabeth yüksek sesle kahkaha attı. Hem de neredeyse sinir bozucu derecede yüksek bir sesle. Ama hiç sinir bozucu değildi. "Seni sevdim. Ama neden olduğuna dair hiçbir fikrim yok Bay Varyemez. Beni öptüğünde, o öpücük bana kocamı hatırlattı ki bu aptalca bir şey çünkü sen ona hiç benzemiyorsun. Steven tatlıydı, hem de aşırı derecede tatlı. Bana her zaman göz kulak olurdu ve bana sarılırdı ve beni severdi. Beni öptüğünde de içtenlikle öperdi. Beni öpüp geri çekildiğinde, her zaman bir kez daha öpmeye hazırlanırdı. Sonra sanki bedenimin bedenine hep temas etmesini istermişçesine bir daha öperdi. Ama sen fırtınalı gözler... Sen geri çekildiğinde, bana sanki iğrenç bir şeymişim gibi baktın. Ağlamak istememe neden oldun. Çünkü sen acımasızsın." Geriye doğru sendeledi ve neredeyse yere düşecekti ki kollarımı beline dolayıp onu ayağa kaldırdım. Alaylı bir ifadeyle gülerek, "Hıh. En azından bu kez beni yakaladın," dedi.

Düştüğü için yanağında oluşan morluğu ve kesiği görünce içim burkuldu. "Sen sarhoşsun."

"Hayır. Mutluyum. Mutlu olduğumu anlayamıyor musun? Mutluluğun bütün belirtilerini sergiliyorum. Gülümsüyorum. Kahkaha atıyorum. İçki içiyorum ve neşeyle dans ediyorum. Mu-mutlu insanlar böyle yaparlar Tristan," deyip işaretparmağını göğsüme bastırdı. "Mutlu insanlar dans ederler."

"Öyle mi?"

"Evvet. Senin anlamanı beklemiyorum ama yine de anlatmaya çalışacağım." Dili dolaşıp duruyordu. Geriye çekilip tekiladan bir yudum daha aldı ve tekrar dans etmeye başladı. "Çünkü sarhoş olduğunda ve dans ettiğinde, başka hiçbir şeyin önemi kalmıyor. Dönüyorsun, dönüyorsun, dönüyorsun ve ortam daha da hafifliyor, üzüntü daha da sessizleşiyor ve hissetmenin ne olduğunu bir süreliğine unutuyorsun."

"Durduğunda ne oluyor?"

"Aa, işte bu, dans etmekle ilgili ufak bir problem. Çünkü hareket etmeyi bırakırsan," dediğinde aniden durdu ve elindeki cam şişeyi bırakarak yere çarpıp kırılmasına neden oldu. "...her şey paramparça olur."

"Bahsettiğin kadar mutlu değilsin," dedim.

"Çünkü dans etmeyi bıraktım."

Kendini kırık camların arasına salarken gözlerinden yaşlar dökülüyordu. Yaklaşıp onu durdurdum. "Ben toplarım."

"Ayakların kanıyor. Şişe ayağını mı kesti?"

Koşudan sonra morarmış ve yara bere içinde kalmış ayaklarıma baktım. "Hayır."

"O zaman gerçekten talihsiz ve çirkin ayakların var." Neredeyse gülecektim. Elizabeth kesinlikle suratını asarak, "Kendimi çok iyi hissetmiyorum fırtınalı gözler," dedi.

"Eh yani! Küçük bir orduya yetecek kadar tekila içmişsin. Hadi gel. Sana biraz su içirelim." Kafasını bir kez

salladıktan sonra eğilip ayaklarımın her tarafına kustu. "Ya da boş ver ya, üstüme kusabilirsin."

Elizabeth eliyle ağzını silerken kıkırdadı. "Bence bana kaba davranmanın karşılığını aldın. Şimdi ödeştik."

Bu kulağa oldukça makul geliyordu.

Kusmuk kazasının ardından onu evime taşıdım. Ayaklarımı insanlık tarihinin görüp görebileceği en sıcak suyla yıkadıktan sonra onu salonumdaki koltuğa oturmuş evimi incelerken buldum. Gözlerinden hâlâ çok sarhoş olduğu belliydi. "Evin çok sıkıcı ve pis ve karanlık."

"Buraya kattığım havayı beğenmene sevindim."

"Bahçen için benim çim biçme makinamı kullanabilirsin, biliyorsun değil mi?" diye teklif etti. "Tabii *Çirkin*'in sarayının *Güzel*'le tanışmadan önceki halini korumak istiyorsan o başka."

"Bahçemin nasıl göründüğü zerre kadar umurumda değil."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü bazılarının aksine, komşularımın benimle ilgili ne düşündüğü ancak bu kadar umurumda olabilirdi."

Elizabeth kıkırdadı. "Bu insanların seninle ilgili ne düşündüğünü umursadığın anlamına geliyor. Ne düşündükleri daha az umurumda olamaz demek istedin."

"Ben de öyle dedim."

Elizabeth kıkırdamaya devam etti. "Öyle demedin."

Off! Çok sinir bozucu... ve güzelsin. "O zaman, insanların ne düşündükleri daha az umurumda olamaz."

Alaylı bir ses çıkardı. "Yalancı."

"Bu bir yalan değil."

"Evet, öyle." Kafasını sallayıp altdudağını ısırdı. "Çün-

kü herkes başkasının ne düşündüğünü umursar. Herkes başkalarının fikirlerine önem verir. O yüzden, bir pislik gibi davransa da komşumu çok çekici bulduğumu en yakın arkadaşıma bile söyleyemedim. Çünkü dulların artık hiç kimseye karşı hisler beslememesi gerekir. Dulsan hep üzgün olman gerekir. Ama aşırı üzgün de olamazsın çünkü o da insanları çok rahatsız eder. Yani birisiyle öpüşüp, o öpücüğü bacaklarının arasında hissetmek ve kelebeklerin hâlâ var olduğunu fark etmek... işte bu bir problem. Çünkü insanlar beni yargılarlar ve ben yargılanmak istemiyorum çünkü insanların ne düşündüklerini umursuyorum."

Ona doğru eğildim. "Bence umursama. Eğer komşun Bay Jenson'm seksi olduğunu düşünüyorsan, tutma kendini. Onun yüz yaşında falan olduğunu biliyorum ama daha önce ön bahçesinde yoga yaptığını gördüm. Yani ona karşı duyduğun çekimi çok iyi anlıyorum. Söz konusu o herif olunca ben bile bacaklarımın arasında bir kıpırtı hissediyorum."

Elizabeth kahkahalara boğuldu. "Bahsettiğim komşu o değildi."

Kafamı salladım. Kimden bahsettiğini biliyordum.

Bacak bacak üstüne atıp doğrularak oturdu. "Şarabın var mı?"

"Şarap bulunduracak bir tipe mi benziyorum?"

"Hayır." Hayal kırıklığıyla başını salladı. "Sen göğsünde tüyler çıkaracak en koyu ve sert birayı içecek türden bir tipe benziyorsun."

"Aynen."

"Tamam. Bir tane göğüs tüylendiren biradan istiyorum o zaman."

Odadan çıktım ve bir bardak suyla geri döndüm. "Al, iç."

Bardağa uzandı ama elini koluma koydu ve öylece durarak dövmelerimi inceledi. "Hepsi çocuk kitapları."

Tırnağını *Charlotte'un Sevgi Ağı*'nın üzerinde gezdirdi. "Oğlunun sevdiği kitaplar mı?"

Kafamı salladım.

"Kaç yaşındasın?" diye sordu.

"Otuz üç. Sen?"

"Yirmi sekiz. Peki ya oğlun şey sırasında..."

Ben katı bir ifadeyle, "Sekiz," deyince dudakları büzüldü.

"Bu hiç adil değil. Hayat adil değil."

"Kimse öyle olduğunu söylemedi zaten."

"Evet... ama hepimiz öyle olmasını umuyoruz." Dövmelere göz gezdirmeye devam etti. Yukarı çıkarak Katniss Everdeen'in* okuyla yayına baktı. "Biliyor musun? Bazen seni duyuyorum. Bazen geceleri uykunda bağırdığını duyuyorum."

"Ben de bazen senin ağladığını duyuyorum."

"Sana bir sır verebilir miyim?"

"Evet."

"Bu kasabadaki herkes benim Steven ölmeden önceki kız olmamı bekliyor. Ama artık nasıl o kız olacağımı bilmiyorum. Ölüm bir şeyleri değiştiriyor."

"Her şeyi değiştiriyor."

"Sana cani dediğim için özür dilerim."

"Sorun değil."

"Nasıl? Bu nasıl sorun olmayabilir ki?"

"Çünkü ölüm beni değiştirdi; beni bir caniye dönüştürdü."

Beni kendine çekince önünde dizlerim üzerine çöktüm. Parmaklarını saçlarımda gezdirdi ve gözlerimin derinliklerine baktı. "Muhtemelen yarın bana karşı yine kötü davranacaksın, değil mi?"

---

* Suzanne Collins'in yazdığı *Açlık Oyunları* (Hunger Games) kitaplarındaki ana karakter. *–çn*

"Evet."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Ama öyle yapmak istemeyeceğim aslında."

"Onu da düşünmüştüm." Parmaklarını yanağımda gezdirdi. "Çok güzelsin. Sen güzel, yaralı bir canavarsın."

Parmağımı yüzündeki morluğa değdirdim. "Acıyor mu?"

"Daha kötü acılar çektim."

"Çok özür dilerim Elizabeth."

"Arkadaşlarım bana Liz derler ama sen arkadaş olmadığımızı net bir şekilde belirttin."

"Artık nasıl arkadaş olunur bilmiyorum," diye fısıldadım.

Gözlerini kapattı ve alnını alnıma yasladı. "Ben arkadaş olmak konusunda çok iyiyim. Eğer istersen sana birkaç ipucu verebilirim." İç geçirerek dudaklarını hafifçe yanağıma değdirdi. "Tristan."

"Efendim?"

"Bugün beni öptün."

"Evet, öptüm."

"Ama neden?" diye sordu.

Parmaklarımı ensesine götürdüm ve yavaşça onu kendime doğru çektim. "Çünkü sen güzelsin. Güzel ve yaralı bir kadınsın."

Kocaman gülümsedi ve bedeni hafifçe ürperdi. "Tristan?"

"Efendim?"

"Yine kusacağım."

Elizabeth'in başı bir saatten uzun bir süredir klozetin üstündeydi. Ben de arkasında durmuş saçlarını tutuyordum.

"Biraz su iç," deyip ona banyo tezgâhının üstünde duran bardağı uzattım.

Geri çekilip oturdu ve birkaç yudum aldı. "Normalde içki içmek konusunda bundan daha iyiyimdir."

"Hepimizin böyle geceleri olmuştur."

"Sadece bir süreliğine unutmak istedim. Her şeyi boş vermek..."

"İnan bana," deyip karşısına oturdum. "Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum. Şu an nasıl hissediyorsun?"

"Sersem. Ahmak. Aptal. Şey için... anladın işte... ayak parmaklarına kustuğum için özür dilerim."

Alaylı bir ifadeyle gülümsedim. "Sanırım ettiğimi buldum."

"Bu bir gülümseme miydi? Tristan Cole az önce bana gülümsedi mi?"

Şakayla karışık, "Fazla alışma," dedim.

"Kahretsin. Çok yazık. Oldukça hoştu." Ayağa kalkmaya yeltendi. Ben de onun peşinden kalktım. "Gülümsemen günümün en güzel kısmıydı."

"Bugünün en kötü kısmı neydi?" diye sordum.

"Asık suratın." Nefes verirken gözlerini gözlerime dikti. "Gitsem iyi olur. Ama sarhoşluğumu idare ettiğin için teşekkürler."

Boğazım tıkanarak, "Özür dilerim. Bugün seni düşürdüğüm için özür dilerim," dedim.

Parmaklarını dudaklarına dokundurdu. "Sorun değil. Seni çoktan affettim."

Eve dönerken çok daha ayık bir haldeydi ama hâlâ parmak uçlarına basıyordu. Yatmadan önce onun eve girdiğinden

emin oldum. İkimiz de yatak odalarımıza gittiğimizde, pencerelerimizin önünde birkaç dakika durup birbirimize baktık.

Öpüşmemizi kastederek, karşıdan bana, "Sen de hissettin, değil mi?" diye fısıldadı.

Cevap vermedim ama evet, hissetmiştim.

on ikinci bölüm

ELIZABETH

O GECE, TRISTAN'LA PENCERELERİMİZDEN ayrıldıktan sonra hâlâ biraz kafam iyi bir halde yatağıma uzandım ve onunla karısını hayal ettim. Onun nasıl birisi olduğunu hayal ettim. Güller gibi mi yoksa zambaklar gibi mi koktuğunu, yemek mi yoksa hamur işleri yapmak konusunda mı iyi olduğunu, Tristan'ın onu ne kadar çok sevdiğini merak ettim. Onu Tristan'ın yanında hayal ettim ve bir an için onun, Tristan'ın gür sakallarının arasına onu sevdiğini fısıldadığını duyabiliyormuşum gibi yaptım. Tristan'ın parmaklarının onu kendine doğru çektiğini, bedeni Tristan'ın bedenine yerleşirken sırtındaki o nazik dokunuşu, Tristan'ın adını telaffuz edişini hissettim.

Tristan...

Ellerim ensemde kaydı ve Tristan karısının ensesine dokunuyormuş gibi yaptım. Tristan, tek kelime etmeden onun içinin ısınmasını sağladı; onu sessizce, elleriyle sevdi. Parmaklarını boynundan aşağı indirdi ve göğsünün

kıvrımlarına vardığında inledi. *Tristan...* Tristan'ın onun tenini tadışını, dilinin ağzından kıvrılarak çıkıp yavaşça onun meme ucunu yalayışını ve onu dudaklarının arasına alarak emişini, ısırışını ve okşayışını hissettiğimde nefes alıp verişim gittikçe hızlandı. Kendisini Tristan'a teslim ediyordu. *Tristan...*

Tristan zihnimi doldururken ellerim daha da aşağıya kaydı. O karısının külotunu indirirken, ben de kendiminkini indirdim. Eli onun zonklayan bacak arasına kaydığında ben de yavaşça içime bir parmağımı soktum. Tristan'ın bende uyandırdığı bu hissin şaşkınlığıyla nefesim kesildi. Hayal etmeye devam ederek, başparmağımla klitorisimi okşadım.

Ama artık karısı yoktu.

Sadece Tristan'la ikimiz vardık.

Sert sakalları karnıma değdi. Sonra da dili göbek deliğimin etrafında gezinmeye başladı. İçime bir parmağın daha girdiğini hissederek hafifçe inledim. Parmakları, beni ter içinde bırakarak daha hızlı hareket etti, daha derine inip daha çok baskı uyguladı. O bana sahip olurken, ben onun adını fısıldadım ve dilinin beni tattığını hissettiğimde, kendimi ona teslim etmeme saniyeler kalmıştı. Kasığımı diline doğru ittim. Dudaklarım daha fazlası için yalvardı ve bana daha fazlasını, daha hızlısını, daha sertini verdi. Şefkatle, nazikçe, yoğun bir şekilde. *Ahh, Tristan!*

Dudaklarım aralandı ve parmaklarımı içime daha hızlıca bastırdım ve kendimi uzunca bir süre uçurumun eşiğinde, derinliklerine düşmeme dakikalar kalmış gibi hissettim. Tristan hayal gücümü besledi, bedenimi derinden sarstı, dudaklarına kendimi bırakmam için bana yalvardı. Bıraktım da... İçimdeki dokunuşuyla kendimden geçtim ve en son ne zaman bu kadar canlı hissettiğimi hatırlayamadan yoğun bir mutluluk hissiyle boşaldım.

Ben iyiyim.

Ben iyiyim.

İnanılmaz iyiyim.

Sonra gözlerimi açtım ve yatak odamın karanlığıyla yüzleştim.

Elimi bacaklarımın arasından çıkardım. Külotumu tekrar bacaklarımdan yukarı çektim ve o yoğun mutluluk hissi geçti.

İyi değilim.

Yatakta Steven'ın tarafına baktım ve içimi bir tiksinti kapladı. Bir anlığına, onu yanımda yatmış şaşkınlıkla bana doğru bakarken gördüğüme yemin edebilirdim. Gözümü bir kez kırptım ve ona dokunmak için uzandım ama yok olmuştu.

Çünkü aslında hiç orada değildi.

Ben ne yaptım az önce? Nasıl böyle bir şey yapabildim? Benim sorunum neydi?

Yataktan kalkıp banyoya gittim ve duşu açtım. Sutyenim ve külotum hâlâ üstümdeyken içine girdim ve su üzerime akarken yere çöktüm. Su damlacıklarının suçluluk hissimi alıp götürmesi, hissettiğim hayal kırıklığının bedenimi terk etmesi için yalvardım. Ama öyle bir şey olmadı.

Su başımdan aşağı inerken gözyaşlarımla karıştı ve su soğuyana kadar orada kaldım. Küvetin içinde titredim ve gözlerimi kapattım.

Hayatımda hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

on üçüncü bölüm

ELIZABETH

TANNER'IN İTİRAZLARINA RAĞMEN, Tristan'ın çimlerle ilgilenmesine izin vermiştim. Her cumartesi gelip çimleri biçtikten sonra Bay Henson'la çalışmak için kasaba merkezine iniyordu. Bazen sabahları bazen de geceye kadar çalışıyordu. Sarhoş olduğum geceden beri konuşmamıştık ama bunun normal olduğunu düşünüyordum. Ben verandada oturup bir aşk romanı okurken, Emma da ön bahçede Zeus'la oynuyordu. İnsanın kalbi acırken bile aşk romanları okumasının umut dolu bir yanı vardı. Sayfalar belki bir gün yeniden iyi olabileceğimi düşündürüyordu bana. Belki de bir gün gerçekten iyi olabilirdim.

Her hafta Tristan'a para vermeye çalışıyordum ve o da inatla reddediyordu. Her hafta, yemeğe kalması için onu davet ediyordum ve o da her hafta hayır diyordu.

Bir cumartesi, tam Emma bir sinir krizi geçirirken geldi ve müdahale etmemek için elinden geleni yaparak biraz uzakta durdu.

"Hayır! Geri dönmemiz gerek anne. Babacım nerede olduğumuzu bilmiyor," diye bağırarak ağlıyordu.

"Eminim biliyordur bebeğim. Bence biraz daha beklememiz gerek. Babana biraz zaman ver."

Ben sarılmak için onu kendime çekmeye çalışırken, "Hayır! Hiç bu kadar uzun sürmedi. Kuş tüyleri yok. Geri dönmemiz gerek," diye bağırdı ve kollarımdan kurtulup koşarak eve girdi.

Ofladım ve kafamı kaldırıp Tristan'a baktığımda, kaşlarını çattığını gördüm. Omuz silktim. "Çocuklar," deyip gülümsedim. Suratını asmaya devam etti.

Arkasını döndü ve evine doğru yürümeye başladı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Eve."

"Ne? Neden?"

"Burada durup bütün sabah boyunca lanet çocuğunun mızmızlanmasını dinleyemeyeceğim."

Kötü Tristan tam gaz geri dönmüştü. "Tanrım! Bazen senin düzgün bir insan olduğuna inanmaya başlıyorum ama sonra hemen bana ne kadar pislik biri olduğunu hatırlatıyorsun."

Cevap vermedi ama bir kez daha karanlık evine girerek gözden kayboldu.

"Anne!" Ertesi sabah, yatağımın üstünde zıplayan enerjik bir Emma'yla uyandım. "Anne! Babam! Babam geldi," diye çığlık atarak beni çekiştirerek oturttu.

Uykulu gözlerimi ovuşturarak, "Ne?" diye geveledim. "Emma, pazar günleri geç kalkıyoruz. Unuttun mu?"

Neşeyle, "Ama anne, babam geldi!" diye bağırdı.

Çim biçme makinasının dışarıdan gelen sesini duyunca hızla doğruldum. Bir eşofman altı ve askılı bir tişört giyip heyecan dolu kızımın peşinden evin önüne çıktım. Dışarı çıktığımızda gördüğüm manzara karşısında nefesim kesildi. Veranda bembeyaz kuş tüyleriyle kaplıydı.

"Bak anne! Bizi buldu."

Esen rüzgârla etrafta uçuşan beyaz kuş tüylerine bakarken ellerimle ağzımı kapattım.

Emma, "Ağlama anne. Babacım burada. Bizi bulacağını söylemiştin. İşte buldu," dedi.

Gülümsedim. "Tabii ki de tatlım. Annen sadece mutlu. Hepsi bu."

Emma tüyleri toplamaya başladı ve gülümsedi. "Fotoğraf çeker misin?" diye sordu. Emma'nın, "Babam ve Ben" kutusuna koymak üzere, tüyleri tutarken bir fotoğrafını çekmek için hemen Steven'ın eski Polaroid fotoğraf makinasını almaya içeri gittim. Geri döndüğümde, Emma suratında kocaman bir gülümseme ve etrafında düzinelerce kuş tüyüyle verandada oturuyordu.

"Tamam. Peynir de!"

"Peyniiiiir!" diye çığlık attı.

Fotoğraf çıktı ve Emma onu koleksiyonuna eklemek için aceleyle içeri koştu.

Gözlerim, olanlara dair hiçbir fikri yokmuş gibi davranarak çimleri biçen Tristan'a gitti. Yanına gidip çim biçme makinasını kapattım. "Teşekkürler," dedim.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Tristan... teşekkürler."

Gözlerini devirdi. "Beni kendi halime bırakabilir misin?"

Çim biçme makinasını açmaya yeltendi ama elimi elinin üstüne koydum. Elleri sıcaktı; sert ama sıcak. "Teşekkürler."

Göz göze geldiğimizde, dokunuşunun daha da ısındığını hissettim. Yüzünde gerçek bir gülümseme belirdi. Dudaklarından çıkabileceğini hiç tahmin etmediğim bir gülümsemeydi bu. "Büyütülecek bir şey yok. O lanet kuş tüylerini Bay Henson'ın dükkânında buldum. Çok fazla uğraştırmadı." Duraksadı. Emma'dan bahsederek, "O iyi," deyip evi işaret etti. "O iyi bir çocuk. Çok sinir bozucu ama iyi."

"Kahvaltıya kalır mısın?" diye sordum.

Olumsuz anlamda kafasını salladı.

"Öğle yemeğine gel."

Reddetti.

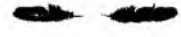
"Ya akşam yemeği?"

Altdudağını ısırdı. Teklifimi değerlendirirken yere baktı. Tekrar göz göze geldiğimizde, ettiği tek kelime yüzünden neredeyse düşüp bayılacaktım. "Olur."

Komşuların hepsi bunun, yani Tristan'ın gelip çimlerimi biçmesinin ne anlama geldiğiyle ilgili dedikodu edip duruyorlardı ama ben yavaş yavaş, diğerlerinin benimle ilgili düşündüklerini umursamamaya başlamıştım.

Tristan çimleri biçmeye devam ederken, ben de etrafımı saran tüylerle verandada oturdum. Emma, Zeus'la yakalamaca oynuyordu.

Ve Tristan arada sırada nasıl gülümseyeceğini hatırlamaya başlıyordu.

Yemek masasına oturduğumuzda, Emma verandada bulduğu ve Zeus'un yediği ölü bir böcekle ilgili konuşup durdu. Normale göre çok daha gürültülüydü ve spagettisini her zamankinden daha çok eline yüzüne bulaştırdı. Ben masanın bir başına oturmuştum, Tristan da diğer başın-

daydı. Arada sırada onu bana bakarken yakaladım ama çoğunlukla hafifçe Emma'ya gülümsüyordu.

"Sonra Zeus da gidip onu hart hurt yedi. Süperdi. Şimdi de dişlerinde böcek iç organları var."

Tristan, "Sen de böcek yedin mi?" diye sordu.

"Iyy! Hayır. İğrenç."

"Böceklerin çok iyi bir protein kaynağı olduğunu duydum."

"Umurumda değil Düdük. Böcek yemek iğrenç," deyip öğürür gibi yaparak hepimizi güldürdü. "Uh ah! Uh ah!" diyerek goril gibi böğürmeye başladı. Tarzan'ı izlediğinden beri gorillerin soyuna merak sarmıştı. Bunu Tristan'a nasıl açıklayacağımdan emin değildim ama saniyeler içinde açıklamak zorunda kalmayacağımı anladım.

Tristan, "Uhh?" diye cevap verdi. "Ah! Ahh! Ahhh!" deyip ukala bir ifadeyle gülümsedi.

Bugün kalbimi birkaç kez durdurduğunu bilip bilmediğini merak ettim.

"Tamam orman kızı Jane, gidip pijamanı giyme zamanı geldi. Yatma vaktin geçiyor."

"Ama!" diye itiraz etmeye başladı.

"Ama falan yok," deyip kendimden emin bir halde gülümseyerek kafamla odasını işaret ettim.

"Tamam ama odamda Otel Transilvanya'yı izleyebilir miyim?"

"Ancak uyumaya söz verirsen."

"Söz!" Koşuşturarak gitti ve o giderken Tristan da sandalyesinden kalktı. Ben de onunla birlikte ayağa kalktım.

Bir kez kafasını salladı. "Akşam yemeği için teşekkürler."

"Bir şey değil. Gitmene gerek yok. Şarabım var..."

Tereddüt etti.

"Bira da var."

Onu ayartan bu olmuştu. Bira almamın tek nedeni, bir akşam yemeğe kalır diye ümit etmemdi. Bunu ona söylememek için kendimi tuttum. Emma'yı yatırdıktan sonra içeceklerimizi de alıp dışarı çıktık ve Zeus yanımızda uyurken verandada oturduk. Arada sırada kuş tüylerinden birkaçı rüzgârın esintisiyle uçup yanımızdan geçiyordu. Tristan pek konuşmuyordu ama ben bu gerçeğe alışmaya başlamıştım. Onunla birlikte sessizce oturmak bile hoş bir histi.

"Çimlerimi biçmenin karşılığını nasıl ödeyebileceğimi düşünüyordum."

"Senin parana ihtiyacım yok."

"Biliyorum ama şey... Ben de sana evinde yardımcı olabilirim. İç dizayn konusunda yani," diye öneride bulundum. Ona iç mimarlık okuduğumu ve ona bu konuda yardımcı olmanın ne kadar mantıklı bir çözüm olduğunu söylemek istedim. Evi hep çok karanlık görünüyordu ve biraz canlılık kazandırma fikri hoşuma gidiyordu.

"Olmaz."

"Bir düşün," dedim.

"Hayır."

"Her zaman böyle inatçı mısın?"

"Hayır." Durup hafifçe gülümsedi. "Evet."

"Sana bir soru sorabilir miyim?" dedim. Bana doğru döndü ve kafasını salladı. "Neden o evsiz adama yemek veriyorsun?"

Gözlerini kıstı ve başparmağını dişlerinin arasına götürdü. "Yine çıplak ayaklarla koştuğum bir gün köprünün yakınlarında durdum, gerçekten çok kötüydüm. Anılar üzerime üzerime geliyordu ve nefesimin kesildiğini hatırlıyorum. Çok güçlü bir panik atak kriziydi. Beni görünce adam yanıma geldi ve nefeslerim düzenli hale gelene kadar sırtımı okşayıp yanımda durdu. İyi olup olmadığımı

sordu ve ben de iyi olduğumu söyledim. Bana bu kadar endişelenmememi, karanlık günlerin sadece güneş açana kadar sürdüğünü söyledi. Ve tam ben uzaklaşmak üzereyken bana ayakkabılarını vermeyi teklif etti. Ayakkabılarını almadım tabii ama... hiçbir şeyi yoktu. Eski püskü bir battaniyeyle ve yırtık ayakkabılarla lanet olası bir köprünün altında yatıyordu. Ama yine de ayakkabılarını bana vermeyi teklif ediyordu."

"Vay canına."

"Aynen. Çoğu insan onun pasaklı bir keş olduğunu düşünür, değil mi? Bir toplum zararlısı. Ama ben, hiç tanımadığı birini ayağa kaldırmak için varını yoğunu veren bir adam olduğunu biliyorum."

"Ben gerçekten... Bu çok güzel bir şey."

"O çok iyi bir adam. Savaşa katıldığını ve döndükten sonra PTSD yaşadığını öğrendim; sevdiği insanlar onun neden bu kadar değiştiğine anlam verememiş. Bir işi varmış ama panik ataklarından dolayı kısa sürede işini de kaybetmiş. Ülkesi uğruna savaşmak için gönüllü olmuş ve bu yüzden her şeyini kaybetmiş. Çok berbat bir durum, değil mi? Üniformanı üstünden çıkarana kadar bir kahramansın. Ondan sonra toplum için bir tehlikeden başka bir şey olmuyorsun."

Bu hikâye beni tarif edemeyeceğim kadar üzmüştü.

Aynı köprünün altından milyonlarca kez geçmiştim ve bir kez olsun o adamın hikâyesini merak etmemiştim. Tristan'ın onun hakkında söylediklerini düşündüm: Onun bir uyuşturucu bağımlısı olarak görülmesi ve gözgöze gelmeden yanından geçilip gidilmesi ile ilgili.

Zihinlerimizin, tahmin ettiğimizden çok daha fazla sevgiye ihtiyaç duyan yabancılarla ilgili uydurduğu hikâyeler gerçekten inanılmazdı.

İnsanları dış görünüşlerine bakarak değerlendirmek çok kolaydı ve birden Emma'nın benden öğrendikleri geldi aklıma. Diğer insanların yanındayken çok daha dikkatli olmalıydım çünkü kızım, benim her hareketimi ölçüp biçiyordu.

Dudağımı kemirmeye başladım. "Bir soru daha sorabilir miyim?"

"Bilmiyorum. Bunu alışkanlık haline mi getireceksin? Çünkü sorulardan nefret ederim."

"Bu akşamlık son sorum, söz. Ne dinliyorsun? Yani şu kulaklıklarla."

"Hiçbir şey," diye cevap verdi.

"Hiçbir şey mi?"

"Piller aylar önce bitti ve henüz onları değiştirecek gücü bulamadım kendimde."

"Ama daha önce ne dinliyordun?"

Başparmağını dişlerinin arasına götürüp hafifçe ısırdı. "Jamie ve Charlie'yi. Birkaç yıl önce, şarkı söylerken kendilerini kaydetmişlerdi. Ben de o kaseti sakladım."

"Pilleri neden hâlâ değiştirmedin?"

Sesini alçaldı. "Onların sesini tekrar duymak beni öldürür sanırım. Zaten çoktan ölmüş sayılırım."

"Çok üzgünüm."

"Senin hatan değil."

"Biliyorum ama yine de üzgünüm. Ama düşünmeden de edemiyorum... eğer Steven'ın sesini bir kez daha duyma şansım olsa, o şansı değerlendirirdim."

"Bana ondan bahsetsene," diye fısıldadı ki bu da beni şaşırttı. Tristan umursayacak türden biri gibi durmuyordu ama yine de Steven'dan bahsetmek için karşıma çıkan her fırsatı değerlendiriyordum. Onu yakın zamanda unutmak istemiyordum.

O gece geçmişi hatırlayarak verandada kaldık. Tristan

bana Jamie ve onun şapşal komikliklerinden bahsetti. Ben de onu Steven'la tanışması için kalbime davet ettim. Konuşmayarak geçirdiğimiz uzun sessizlikler oldu ama o da mükemmeldi. Tristan'la aynı yerlerden yara almıştık. Hatta karısını ve oğlunu kaybettiği için, o benden daha yaralıydı. Ebeveynler çocuklarını kaybetmemeliydi; bu hayal bile edemeyeceğim kadar kötü bir cehennemdi.

"Bu arada, sormak zorundayım. İşaretparmağındaki asa... O hangi kitaptan?"

Sakin bir ifadeyle, "Harry Potter," diye cevap verdi.

"Ah! O kitapları hiç okumadım."

Gözlerini endişeyle açarak, "Harry Potter'ı hiç okumadın mı?" diye sordu.

Neşeyle kıkırdadım. "Özür dilerim. Bu durum bir sorun mu teşkil ediyor?"

Bana inanılmaz şaşkın bir ifadeyle baktı. Kesinlikle beni sessizce yargılıyordu. "Hayır ama elinde hep bir kitap var ve Harry Potter'ı hiç okumamış olman şaka gibi. Charlie'nin en sevdiği kitaptı. Hayatla ilgili bilinmesi gereken hemen hemen her şeyi öğrettikleri için dünyadaki bütün insanların okuması gereken iki şey olduğuna inanıyorum: İncil ve Harry Potter."

"Gerçekten mi? *Sadece* bu ikisi mi?"

"Evet. Hepsi bu. İhtiyacın olan tek şey bu ikisi. Aslında ben İncil'i okumadım ama yapılacak şeyler listemde var," deyip kendi kendine güldü. "Şu an hayatta başarısız olmamın nedeni de bu muhtemelen."

O ne zaman gülse bir yanım daha canlanıyordu.

"Ben Harry Potter'ı değil ama İncil'i okudum. O yüzden belki birbirimize özet geçebiliriz."

"İncil'i okudun mu sen?"

"Evet."

"Baştan sona mı?"

"Evet." Saçlarımı toplayıp sol kulağımın arkasındaki üç tane haç dövmesini görebilmesi için ona doğru döndüm. "Ben küçükken annem bir sürü erkekle çıkıp sonra onları terkederdi. Bir ara Jason adında biriyle çıkıyordu ve onunla ciddi bir şeyler yaşabileceklerini düşünmüştüm. Onu çok severdim; bana hep şeker falan getirirdi. Çok dindar biriydi ve bir keresinde annem, İncil'i okursak onun bizi sevebileceğini ve belki de yeni babam olabileceğini söylemişti. Kısa bir süreliğine yanımıza bile taşınmıştı. O yüzden haftalarca odamda oturup İncil'i okudum ve bir gün 'Jason! Jason! Başardım. İncil'i okudum!' diye bağırarak salona gittim.

"Heyecandan titriyordum çünkü gerçekten istiyordum, anlıyor musun? Benimki muhteşem olsa da başka bir babam olması için bir fırsat istiyordum. Çocuk aklımla, o zaman annemin de, artık neredeyse hiç tanıyamadığım birinden ziyade yine eski annem olabileceğini düşünüyordum."

"Jason'a ne oldu?"

Kaşlarımı çattım. "Salona gittiğimde onun valizlerini Honda'sının arkasına yüklediğini gördüm. Annem, onun hayatının aşkı olmadığını ve gitmek zorunda olduğunu söyledi. Ona çok sinirlenip bağırdığımı, ağladığımı ve neden böyle bir şey yaptığını, neden durumu berbat ettiğini merak ettiğimi hatırlıyorum. Ama annemin huyu bu. Her şeyi berbat eder."

Tristan omuz silkti. "Ama seni yetiştirme konusunda iyi bir iş çıkarmışa benziyor."

"Harry Potter okumamış olmam hariç."

"Annen bir dahaki sefere bir büyücüyle çıkmalı."

Kahkaha attım. "İnan bana. Muhtemelen listesinde bir sonraki sırada o vardır."

Tristan, saat gece üçe doğru gitmek için ayağa kalktı. Ben de hemen içeri gidip kasetçalarına taksın diye iki tane

pil getirdim. İlk başta tereddüt etse de sonra onları kasetçalarına koydu. Zeus'la çimlerden yürürlerken oynat tuşuna basıp kulaklıklarını taktı. Yere diz çöküp elleriyle yüzünü kapattığını gördüm.

Ben de diz çöküp onun bütün ruhunu saran ıstırabını izledim. Bir yandan ona pilleri vermemiş olmayı diliyordum ama diğer bir yanım verdiğime memnundu çünkü tepkisi, nefes aldığı anlamına geliyordu.

Bazen sevdikleriniz olmadan var olmanın en zor yanı nasıl nefes alacağınızı hatırlamaktı.

Yeniden bana dönerek, "Bana bir iyilik yapar mısın?" diye sordu.

"Ne istersen."

Evime doğru bakarak, "Ona gece gündüz sıkıca sarıl çünkü hiçbir şeyin garantisi yok. Keşke ben de daha sıkı sarılmış olsaydım."

on dördüncü bölüm

TRISTAN

4 Nisan, 2014
Son Yolculuğa Uğurlamadan Üç Gün Önce

BİZ DURMUŞ TABUTLARA BAKARKEN, cenaze evi müdürü Harold anneme ve bana, "Sağlam bir şey arıyorsanız eğer bu gerçekten çok hoş," dedi. "Korozyona son derece dayanıklı bakırdan yapılma. Paslanmaz çelikten daha sağlam ve sevdikleriniz için fevkalade bir ömür sunar."

Ben tamamen kayıtsız dururken annem, "Çok güzelmiş," dedi.

"Bu tarafta da biraz daha kaliteli bir şey arıyorsanız bakmak isteyeceğinizden emin olduğum bir güzellik var." Harold parmaklarını keçisakalına değdirdikten sonra başka bir tabutun içine dokundu. "Bu da en sağlam ve uzun ömürlü tabut malzemesi olan sert bronzdan. Eğer sevdiklerinizi tarz içinde uğurlamak isterseniz, en iyi yolu bu."

"Ayrıca ahşap tabutlar da var. Tabii onlar bunlar kadar sağlam değiller ama darbelere karşı dayanıklılar ki bu da güzel bir şey. Kiraz ağacı, meşe ağacı, dişbudak ağacı ya da ceviz ağacı gibi değişik türleri var. Kişisel olarak benim en sevdiğim cilalı kiraz ağacı ama bu sadece benim tercihim."

Bıyık altından, "Lanet olası ruh hastası," diye geveledim. Sadece annem beni duydu.

Adamdan bana doğru dönerek, "Tristan, düzgün davran," diyerek kızdı.

Harold'a sinirlenerek, anneme sinirlenerek, Jamie ve Charlie'nin yokluğuna sinirlenerek, "Favori bir tabutu var. Bu aşırı tuhaf," diye çıkıştım. Çok yakında her şeylerimle dolu olacak boş tabutlara bakarak, "Buna bir son verebilir miyiz?" diye söylendim.

Bana geri dönün.

Annem kaşlarını çattı ama devam ederek benim yok saymak istediğim detaylarla ilgilendi.

Harold bizi ofisine götürdü. Orada da ürkütücü gülümsemesini takınarak, her geçen saniye daha da sinirime dokunan saçma sapan şeylerden bahsetti. "Mezar taşları için sunduklarımız arasında tatil dönemleri için çelenkler, çiçekler için vazolar ve daha soğuk aylar için battaniyeler..."

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun?" diye geveledim. Annem beni rahatlatmak için elini omzuma koydu. Sanki Harold'a çıkışmama engel olmaya çalışır gibiydi ama artık çok geçti. O aşamayı çoktan geçmiştim. Öne doğru eğilip gözlerimi kısarak ellerimi kavuşturdum. "Senin için çok hoş bir şey olmalı bu. Değil mi Harold? Zavallı ahmaklara sevdikleri için battaniyeler sunmak harika bir iş olmalı. Hassas bir durumda oldukları için bütün paralarını hiçbir önemi olmayan şeylere harcamalarını sağlamak. Battaniye mi? Bir BATTANİYE ha! Onlar öldüler Harold," diye bağırarak sandalyeden kalktım. "Ölülerin battaniyeye ihtiyaçları olmaz çünkü üşümezler. Çelenklere ihtiyaçları olmaz çünkü Noel'i kutlamazlar. Çiçeklere de ihtiyaçları olmaz çünkü ne anlamı var ki?" diye bağırıp kâğıtları uçurarak ellerimi masasına vurdum.

Annem ayağa kalkıp bana uzandı ama bir hışımla kolumu çektim. Göğsüm sinirle inip kalkıyordu. Nefeslerimi kontrol altına almak gittikçe zorlaşıyordu ve gözlerimde canlanan vahşiliği

hissedebiliyordum. Cinnet geçirmek üzereydim. Her geçen saniye daha da paramparça oluyordum.

Aceleyle Harold'ın ofisinden çıktım ve sırtımı en yakın duvara yasladım. Ben ellerimi yumruk yapıp arkamdaki duvara vururken, annem Harold'dan özür diledi. Tüm olanları yavaş yavaş idrak etmeye başladığımda parmaklarım kıpkırmızı oldu ve kalbim soğumaya başladı.

Onlar öldüler.

Öldüler.

Annem odadan çıkıp gözleri yaşlarla dolmuş bir halde karşımda durdu.

Alay ederek, "Battaniyeyi aldın mı?" diye sordum.

"Tristan," diye fısıldadı. Yumuşak konuşmasından kalbinin kırıldığı belliydi.

"Aldıysan Charlie'ye yeşil, Jamie'ye mor almalıydın. Onların sevdiği renkler bunlar..." Daha fazla konuşmak istemeyerek kafamı salladım. Annemin bana kendimi iyi hissettirmek için uğraşmasını istemiyordum.

İlk defa gerçekten öldüklerini hissediyordum. Onlara, tüm hayatıma veda etmeme sadece üç gün kalmıştı ve ben, bu gerçeğin farkına yeni varıyordum. Kafamı sallamaya devam ettim ve ellerimi ağzıma kapatıp ıstırapla inledim.

Onlar öldüler.

Öldüler.

Bana geri dönün.

"Charlie," diye çığlık atarak yatağımda doğruldum. Hâlâ zifiri karanlığın içindeydim ve yatağım terden sırılsıklam olmuştu. Ben, daha öncekinden çok daha gerçekçi olan kâbusu atlatmaya çalışırken penceremden hafif bir rüzgâr esti.

Elizabeth'in evinde bir ışığın yandığını gördüm. Pencereye doğru gelip bana baktı. Işığımı yakmadım. Yatağımın kenarına oturdum. Vücudum hâlâ ateşler içindeydi. Işık Elizabeth'in yüzüne vuruyordu ve dudaklarının kıpırdayışını izledim.

Kollarını kavuşturup, "İyi misin?" diye sordu.

Öyle güzeldi ki sinirim bozuluyordu.

Haykırışlarımın onu neredeyse her gece uyandırması da sinirimi bozuyordu. Pencereye doğru gittim. Gözlerim hâlâ Jamie ile Charlie'nin yanında olamamanın verdiği vicdan azabıyla ağırdı. Ona, "Git, uyu," dedim.

"Peki," diye cevap verdi.

Ama yatağına gitmedi. Penceresinin pervazına oturdu. Ben de kendiminkine yaslandım. Kalp atışlarım yavaşlayana kadar birbirimize baktık. Elizabeth'in gözleri kapandı.

Beni yalnız bırakmadığı için ona sessizce teşekkür ettim.

on beşinci bölüm

ELIZABETH

KÂBUS GÖRDÜKTEN SONRA TRİSTAN'LA oturduğum geceden birkaç gün sonra Faye telefonda, "Söylentilere göre o pislikle yatıyormuşsun," dedi. Tristan'la o zamandan beri konuşmamıştım ama onu düşünmeden edemiyordum.

"Off! Böyle bir söylenti yok."

"Hayır, ama ben sana çalılıklarını budaması için Ed adında bir adamı teklif etmeme rağmen, çimlerini o herif biçiyor, diye Tanner'ın mızmızlanmasından daha heyecan verici geliyor kulağa. Ama gerçekten iyi misin? Tanner gibi endişelenmeli miyim?"

"Ben iyiyim."

"Çünkü o Tristan denen herif tam bir pislik Liz." Ettiği her kelimenin altında yatan endişe üzücüydü. Benimle ilgili endişe duymasından nefret ediyordum.

Kısık sesle, "Onunla konuşabiliyorum," dedim. "Steven'la ilgili. Onunla konuşabiliyorum."

"Steven'la ilgili benimle de konuşabilirsin."

"Evet, biliyorum ama bu farklı. Tristan da karısıyla oğlunu kaybetmiş."

Faye bir an sessizleşti. "Bunu bilmiyordum."

"Kimsenin bildiğini sanmıyorum. Bence insanlar onu çoğunlukla dış görünüşüne göre yargılıyorlar."

"Dinle Liz. Bir saniyeliğine çirkinleşeceğim çünkü bazen en yakın arkadaş olmak demek en yakın arkadaşın gerçekleri duymak istemediğinde bile dürüst olmak anlamına demektir. Tristan'ın ailesine olan şey gerçekten çok üzücü. Ama bu herife güvenebileceğimizi nereden biliyoruz ki? Ya o hikâyeyi uydurduysa?"

"Ne? Uydurmadı."

"Nereden biliyorsun?"

Çünkü gözleri, aynı benimkiler gibi acı dolu.

"Lütfen endişelenme Faye."

"Tatlım..." Faye telefonda içini çekti. Bir anlığına telefonu suratına kapatmayı düşündüm. Bu, geçmişte asla yapmayacağım türden bir şeydi. "Kasabaya daha birkaç hafta önce geldin ve acı çektiğini biliyorum. Ama bu Tristan denen herif kötü biri. Yabani... Ve bence senin hayatında daha fazla istikrara ihtiyacın var. Bir terapistle falan görüşmeye ne dersin?"

"Hayır."

"Neden hayır?"

Çünkü terapistlerin insanların sorunlarını bırakıp hayatlarına devam etmelerine yardımcı olmaları gerekir ve ben hayatıma devam etmek istemiyorum. Umutsuzca geçmişe dönmek istiyorum. "Bak, benim gitmem gerek. Sonra konuşuruz. Tamam mı?"

"Liz..."

"Görüşürüz Faye. Seni seviyorum," dedim ve o an onu pek sevmesem de bunu içtenlikle söyledim.

"Ben de seni seviyorum."

Telefonu kapattığımda evin ön penceresine gittim ve kararmaya başlayan gökyüzünü izledim. Gözümün önünde bir yağmur fırtınası oluşmak üzereydi. Bir yanım yağmur yağacak diye heyecanlanıyordu çünkü yağmur çimlerin daha çabuk uzayacağı ve yaralı Tristan'ın yine buraya gelip yaralı Liz'in tam önünde duracağı anlamına geliyordu.

Cumartesi akşamı oturmuş Tristan'ın çimleri biçişini izliyordum ve daha mutlu olamazdım. Annemin kalp şeklindeki kutu dolusu aşk mektuplarıyla birlikte verandada oturdum ve her kelimeyi milyonlarca kez okudum. Tanner'ın arabası evime doğru yanaştığında, aşk mektuplarını tekrar kutunun içine koyup verandanın köşesine ittim. Tanner'ın, Tristan'ın çimleri biçtiğini görecek olmasından ötürü içimde tuhaf bir utanç hissi vardı.

Arabasının motoru durunca arabadan indi. Ona gergin bir ifadeyle gülümsedim ve ayağa kalktım. "Seni buraya hangi rüzgâr attı dostum?" diye sordum. Gözleri hemen Tristan'a kitlendi ve suratını astı.

"İşten sonra buralardan geçiyordum ve Emma'yla akşam yemeği falan yemek ister misin, diye sorayım dedim."

"Çoktan pizza sipariş ettik ve Emma içeride ikinci kez *Frozen*'ı izliyor."

Tanner asık suratlıyla bana yaklaşıp, "Gördüğüm kadarıyla çimler o kadar da uzun değil." dedi.

Sesimi alçaltarak, "Tanner," diye uyardım.

"Lütfen bana ona para ödemediğini söyle Liz. O parayı muhtemelen uyuşturucu falan almak için kullanıyordur."

"Saçmalamayı kes."

Tek kaşını kaldırdı. "Saçmalamak mı? Ben gerçekçi ko-

nuşuyorum. Deli Henson'ın yanında çalışması hariç, bu herifle ilgili gerçekten hiçbir şey bilmiyoruz. Bir tür psikopat ya da katil gibi görünüyor... ya da Hitler gibi falan. Ürkütücü bir şey bu."

"Eğer bir pislik gibi davranmayı bırakırsan, içeri geçip biraz pizza yiyebilirsin. Yoksa sonra görüşelim Tanner."

Kafasını öne arkaya doğru salladı. "İçeri girip Emma'ya merhaba diyeceğim. Sonra da ayağının altından çekilirim." Elleri kot pantolonunun ceplerinde eve girdi. Arkasından oflayarak baktım. Dışarı çıktığında bana tedirgin bir ifadeyle gülümsedi. "Sende farklı bir şey var Liz. Tam ne olduğunu bulamıyorum ama geri döndüğünden beri tuhaf davranıyorsun. Artık seni tanıyamıyor gibiyim."

Belki de hiç tanımadın.

"Sonra konuşuruz. Olur mu?"

Tanner kafasını salladı ve tekrar arabasına doğru gitti. Tristan'a doğru bağırarak, "Baksana," dedi. Tristan ona döndü ve gözlerini kısarak baktı. "Solda bir yeri atlamışsın," dedi. Tristan gözlerini kırpıştırdı. Sonra da Tanner uzaklaşırken yaptığı işe geri döndü.

Tristan işini bitirdikten sonra verandaya doğru gelip bana hafif buruk bir ifadeyle gülümsedi. "Elizabeth?"

"Efendim?"

"Ben..." Sesi titredi. Boğazını temizleyip sakalını kaşıdı. Bana daha da yaklaştı. Saç diplerinde beliren terlerin alnına doğru aktığını gördüm ve bir yanım onları silmeyi çok istedi.

Dudaklarına bakmam gerektiğinden daha uzun bir süre bakarak, "Sen ne?" diye fısıldadım.

Bana daha yaklaşınca kalp atışlarım hızlandı. Nefes almayı bırakıp öylece ona baktım. Kafamı hafifçe yana eğdiğimde, gözleriyle aynen benim onunkilere baktığım gibi, dudaklarıma bakıyor gibi geldi.

Tereddüt ederek, "Ben..." dedi.

"Sen ne?" diye tekrar ettim.

"Sence..."

"Bence ne?"

Gözlerimin içine baktı. Nasıl oluyorsa kalp atışlarım hem yavaşladı hem de hızlandı. "Duşunu kullanmamda bir sakınca var mı? Sıcak suyum bitti de."

Dudaklarımdan hafif bir nefes çıktı ve kafamı salladım. "Evet. Duş. Evet, tabii ki de." Tristan bana gülümsedi ve teşekkür etti. "Steven'ın bazı kıyafetlerini ödünç alabilirsin. Böylece tekrar evine gitmene gerek kalmaz."

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Yapmak istiyorum," deyip kafa salladım. "Yapmak istiyorum." İçeri girdik ve yatak odamdan Tristan için beyaz bir tişört ve bir eşofman altı aldım. Sonra da kullanması için banyo lifi ve havlu çıkardım. "Al. Duşta zaten şampuanla sabun var. Üzgünüm ama çoğu kadınsı kokuyor."

Tristan neşeli bir kahkaha attı. "Şu anki kokumdan iyidir."

Daha önce hiç böyle güldüğünü duymamıştım. Öyle hoş bir sesti ki. "Peki o zaman. Herhangi başka bir şeye ihtiyacın olursa lavabonun altında bulabilirsin. Ben buralarda olacağım."

"Teşekkürler."

"Her zaman," dedim ve bunu içtenlikle söyledim.

Yanağının içini ısırıp kafasını bir kez salladıktan sonra kendini banyoya kapattı. İç geçirdikten sonra Tristan'm duşta işi bitene kadar oyalanmak için Emma'yı yatırmaya gittim.

Koridorda banyoya doğru ilerlerken kapının açık olduğu-

nu görünce duraksadım. Tristan, üstünde sadece ona verdiğim eşofman altıyla lavabonun önünde duruyordu.

Ellerini, tepesinde erkeksi bir topuz yaptığı uzun, ıslak saçlarında gezdirdi. Jileti üstdudağına götürünce irkildim. "Tıraş mı oluyorsun?"

Durdu ve bana bir kez baktıktan sonra bıyığını yok etti. Sonra sakallarını neredeyse görünmez hale gelecek şekilde tıraş etti.

İç geçirip dakikalar öncekinden çok daha farklı görünen bu adama bakarak, "Tıraş oldun," dedim.

Gözlerini gözlerimden ayırdı ve artık çıplak olan yüzünü aynada inceledi. "Seri katil gibi görünmek istemedim... ya da daha kötüsü Hitler gibi."

İçim burkuldu. "Tanner'ın dediklerini duydun."

Tristan cevap vermedi.

Yumuşak bir sesle, "Hitler gibi görünmüyorsun," dedim. Bana dönünce her hareketini ağzım açık izlediğimi fark etti. Darmadağın düşüncelerimi toplamak için elimden geleni yaparak konuşmaya devam ettim. "Onun o yorumu mantıklı bile değildi çünkü Hitler'in şurada..." deyip parmağımı burnumun altına götürdüm. "...ufak bir bıyığı vardı. Seninse..." deyip ellerimi çenemin etrafına götürdüm. "...oduncu tipi bir sakalın vardı. Tanner sadece... bilmiyorum... tuhaf bir şekilde beni korumaya çalışıyordu. O benim ağabeyim gibi. Ama o şeyleri söylemesi yanlıştı ve haddini aştı."

Gözlerimi incelerken yüzü ifadesizdi. Öyle sağlam yüz hatları vardı ki insanın gözlerini ondan alması neredeyse imkânsızdı. Tezgâhın üstündeki tişörtü alıp giydikten sonra yanımdan geçti. Geçerken omzuma sürtündü. "Tekrar teşekkürler," dedi.

"Dediğim gibi. Her zaman."

"Zor mu? Yani beni bu kıyafetlerle görmek?"

"Evet ama aynı zamanda, sana sarılmak istememe neden oluyor çünkü bu, ona sarılmak gibi bir şey olurdu."

Tristan şakayla gülümseyerek, "Tuhaf olurdu."

"Ben tuhafım zaten."

Beklemiyordum ama kollarını bana doladığında yavaşça kendimi ona bıraktım. Daha da şaşırtıcı olanı, o anda üzgün olmaktan ne kadar uzak hissettiğimdi. Yavaşça sırtımı okşamasında ve çenesini hafifçe kafamın üstüne koyuşunda, uzun zamandır hissetmediğim huzur verici bir şey vardı. Ona daha sıkıca sarılınca kendimi bencil hissettim çünkü yalnız olmama hissini bırakmaya hazır değildim. Onun bana sarıldığı o birkaç dakika içinde, zihnim bana ne kadar yalnız olduğumu hatırlatmaya bir son verdi. O birkaç sessiz dakika içinde, eksikliğini duyduğum rahatlığı buldum.

Başparmaklarıyla gözlerimin altını ovuşturarak gözyaşlarımı silene kadar ağladığımın farkında bile değildim. Birbirimize daha da yakındık. Ellerimi tişörtüne doladım. O da beni iyice kendine doğru çekti. Dudakları aralandığında benimkiler de aralandı ve birbirimize doğru nefes alıp verdik. Gözleri kapandığında benimkiler de kapandı ve birlikte sessiz kaldık. Kimin dudaklarının diğerininkilere önce dokunduğundan emin değildim ama dudaklarımızı birbirine bastırdık. Öpüşmüyorduk, sadece dudaklarımızı birbirine temas ettiriyor, birbirimizin ciğerlerine nefes veriyor, karanlığa kapılmamak için birbirimize tutunuyorduk.

Ben nefes verirken Tristan nefes aldı.

Onu öpmeyi düşündüm.

Yavaşça, "Sıcak suyum bitmedi," dedi.

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

Yine onu öpmeyi düşündüm.

O fırtınalı gözlerine baktım ve biraz canlılık belirtisi gördüm. Ona tutunurken kalp atışlarım hızlandı. Onu hemen bırakmak istemiyordum.

"Gitmeliyim," dedi.

"Gitmelisin," dedim.

Onu öpmeyi biraz daha düşündüm.

"Tabii kalmazsan eğer."

"Kalmazsam eğer," diye cevap verdi.

Dudaklarım hâlâ dudaklarına dayalıyken, "En yakın arkadaşım, Steven'ı kaybetmenin üstesinden gelebilmek için seksten faydalanmam gerektiğini söyledi," diyerek iç geçirdim. "Ama unutmaya hazır değilim. Olanları geride bırakıp hayatıma devam etmeye hazır değilim. Ama bunu istiyorum," deyip onun beni tutuşunu inceleyerek iç geçirdim. "Burada benimle olmanı istiyorum çünkü bunun, istenmenin nasıl bir his olduğunu hatırlamanın bana yardımı dokunuyor. Ben sadece..." neredeyse dediklerimden utanarak kafamı eğdim. "...birinin benimle ilgilenmesini özledim.

Tristan bana daha da yaklaşarak sesini alçalttı ve dudaklarını kulağıma değdirdi. "Yardım edeceğim. Sana ona tutunman için yardım edeceğim. Hatırlamana yardım edeceğim. Seninle ilgileneceğim."

"Onları hatırlamak için birbirimizi mi kullanacağız?"

"Sadece sen istersen."

"Bu, kulağa berbat bir fikir gibi gelse de inanılmaz bir fikir bence."

"Bir yanım her gün Jamie'yi o kadar çok özlüyor ki... ve sana sarılmak," derken dili yavaşça altdudağımda gezindi. "...ona sarılmayı hatırlamama yardımcı oluyor."

"Kalp atışlarını hissetmek," deyip elimi göğsüne koydum. "...bana Steven'ın kalp atışlarını hissettiriyor."

"Parmaklarımı saçlarında gezdirmek," deyip ellerini kahverengi dalgalarımın arasına daldırarak nefesimin bir

parça kesilmesine neden oldu. "...Jamie'yi hatırlamama yardımcı oluyor."

"Tenini tenimde hissetmek," deyip yavaşça tişörtünü yukarı kaldırdım. "...bana Steven'ı hatırlatıyor." Kafamı sola doğru eğip yüz hatlarını, keskin çenesini, gözlerinin kenarlarındaki hafif çizgileri inceledim. Titrek nefesler alıp verdi. Kasabadaki herkes onun, geçmişinden kaçmaya çalıştığı için koştuğuna ikna olmuştu ama bunun gerçekle alakası bile yoktu. Tristan her gün geçmişine tutunmaya çalışıyordu. Yakın bir gelecekte gerçek bir koşucu olmak gibi bir planı da yoktu. Olsaydı, gözleri böyle ıstırap dolu bakmazdı. "Bir süreliğine benimle öyleymiş gibi yap," dedikten sonra dudaklarımı yavaşça dudaklarına sürttüm. Biraz utanarak, "Bu gece onu hatırlamama yardım et," diye fısıldadım.

Kasığını kasığıma bastırırken göz bebekleri büyüdü. Sağ elini belime koyarak bedenimi kendi bedenine doğru çekti. Üst bacağımın içinde sertliğini hissettim ve bedenim yavaşça onun bedenine sürtünmeye başladı. *Evet.* En yakındaki duvara geçtik. Sol elini yumruk yaptı ve duvarda kafamın yanına koydu. Kaşlarını çattı ve derin, ağır bir of çekti. "Biz... bunu yapmamalıyız..."

Evet.

Bu kez benim dudaklarım aralandı ve hafifçe altdudağını ısırdım. Elimi eşofmanının üstünde gezdirerek başparmağımı sertliğinin ucunda gezdirdim. *Evet, evet.* Alçak sesle inledi ve belimi daha sıkıca kavradı. Dili dudaklarının arasından sıyrılıp boynumda gezinmeye başladı. İçim ürperdi. *Bir daha yap.*

Elini elbisemin altına götürerek bacağımın içine dokundu. Parmaklarını ıslak külotumda gezdirdiğinde kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. *Evet, evet, evet...*

Külotumu yana çekip içime bir parmağını soktuğunda inledim.

Dudaklarımız şehvetle birleşti ve Tristan bir isim fısıldadı ama benimki olduğundan emin olamadım. Ben de onunki olduğundan emin olamadığım bir isim fısıldadım. Beni sertçe öperken âdeta beni içine çekiyordu. Dili her milimimi keşfediyordu. İçime bir parmağını daha iyice soktu ve başparmağıyla klitorisimde daireler çizdi. Sıkılığımı, ıslaklığımı... beni hissederek, "Tanrım, sen harika hissettiriyorsun..." diye inledi.

Elimi iç çamaşırının içine daldırıp aletini okşamaya başladım ve hafifçe sıkarak memnuniyet dolu iniltilerini dinledim.

Kesik kesik konuşarak, "Mükemmel," dedi ve gözleri kapandı. Gittikçe daha kısa nefesler alıp vermeye başladı. "Muhteşem."

Yaptığımız kötüydü.

Ama aynı zamanda çok güzeldi.

Elim onu daha hızlı okşarken, onun da parmakları hızlandı. Kendimizi kaybederek, kendimizi bularak, sevdiklerimizi kaybederek, sevdiklerimizi bularak birlikte nefes nefese kaldık. O anda onu sevdim çünkü onu sevmek, Steven'ı sevmek gibiydi. O anda ondan nefret ettim çünkü bu, yalandan öte bir şey değildi. Ama ona dokunmadan edemedim. Ona ihtiyaç duymadan, onu istemeden edemedim.

Onunla birlikte olmamız berbat bir fikirdi. İkimiz de dengesiz bir ruh halindeydik. İkimiz de paramparçaydık ve bunu atlatmanın bir yolu yoktu. Tristan bir gök gürültüsü, bense bir şimşektim ve o anda muhteşem bir fırtına yaratmamıza sadece saniyeler vardı.

Arkamdan küçük bir ses, "Anne," dedi. Kocaman bir adımla Tristan'ın bedeninden geri çekildim. Parmakları bedenimden ayrıldı. Huzursuzlanarak elbisemi düzelttim.

Gözlerim koridora, Bubba'yı tutarak esneyen Emma'ya kaydı.

Elimle dudaklarımı silerek, "Efendim bebeğim. Ne oldu?" diye sordum. Aceleyle onun yanına gittim.

"Uyuyamıyorum. Gelip Bubba ve benimle yatar mısın?"

"Tabii ki de. Hemen geleceğim. Tamam mı?"

Emma kafasını salladı ve ayaklarını sürüye sürüye tekrar odasına gitti. Tristan'a döndüğümde, eşofmanını düzeltirken gözlerindeki suçluluğu gördüm.

"Gitmeliyim," diye fısıldadı.

Kafamı salladım. "Gitmelisin."

on altıncı bölüm

TRISTAN

O GECE DURMALIYDIK. STEVEN VE Jamie'yi hatırlamak için birbirimizi kullanmanın ne kadar kötü bir fikir olduğunu fark etmeliydik. İkimiz de patlamak üzere kurulmuş birer saatli bombaydık.

Ama bunu umursamıyorduk.

Neredeyse her gün, Elizabeth bana uğrayıp beni öpüyordu.

Neredeyse her gün, ben de onu öpüyordum.

Bana Steven'ın en sevdiği rengi söylemişti: Yeşil.

Ben de ona Jamie'nin en sevdiği yemeği söylemiştim: Makarna.

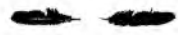
Bazı geceler yatak odamın penceresinden dışarı çıkıp doğruca onun penceresinden içeri giriyordum. Bazı geceler de o benim yatağıma giriyordu. Yatağına girdiğimde yorganı hiç kaldırmıyordu. Steven'ın tarafında yatmama neredeyse hiç izin vermiyordu. Bunu, herkesten daha iyi anlıyordum.

Beni soyup geçmişiyle sevişiyordu.

Ben de onun içine girip, zihnimi istila eden hayaletlerle sevişiyordum.

Bu doğru değildi ama nedense bir şekilde mantıklıydı.

Ama biz birlikteyken, acı biraz daha hafifliyordu. Biz birlikteyken, geçmişi hazmetmek o kadar da acı verici gelmiyordu. Birlikteyken, bir saniyeliğine bile yalnız hissetmiyordum.

İyi olduğum birçok gün vardı. Acının içimde saklandığı ama karnıma bir yumruk gibi inmediği zamanlar da oluyordu. Ama sonra çok önemli anılarla dolu günler de geliyordu. Jamie'nin doğum günü o günlerden biriydi. Jamie'nin doğum günü gelmişti ve o gece çok zorlandım.

Ruhumun derinliklerine gömülü olan geçmiş kâbuslar yavaş yavaş baş gösteriyordu. Elizabeth odama geldi. Onu uzaklaştırmalıydım. Karanlığın beni bir bütün halinde içine almasına izin vermeliydim.

Ama onu yalnız bırakamam.

Arada sırada ağır basan hassasiyet ve şefkat, ikimizin bedenleri arasında akıp gidiyor gibiydi. Gözleri benliğimi sarsıyordu. Hep sarsıyordu zaten. Saçları yastığıma döküldü. "Baş döndürücü bir güzelliğin var," diye fısıldadıktan sonra elimi ensesine koyup kafasını kaldırarak dudaklarının dudaklarımı bulmasına fırsat verdim.

O gece, Elizabeth benim uyuşturucum oldu. Halüsinasyonlarım oldu.

Dudaklarındaki çilekli parlatıcının tadına bayıldım.

Çıplak bedeninin altımda gizlenişi ve dudaklarımı boynunda gezdirdiğimde belini büküşü beni mest etti.

Bedenini bedenime yapıştırarak doğrulup ve "Gözleri-

nin ne kadar güzel olduğunu biliyor musun?" diye sordum.

Yine gülümsedi. *Gülümsemesi de çok güzel.* Parmağımı vücudunun kıvrımlarında gezdirerek her bir milimini inceledim.

Parmaklarını saçlarında gezdirerek, "Sadece kahverengiler," diye karşılık verdi.

Yanılıyordu. Gözlerinde bundan daha fazlası vardı ve her gece ona sarılıp yatarken bunu daha da çok fark ediyorum. Daha yakından bakarsam, gözlerinin irislerindeki birkaç altın rengi çizgiyi görebiliyordum.

"Çok güzeller." Elizabeth'in güzel olmayan hiçbir tarafı yoktu.

Dilimi sert meme ucuna sürttüm. Ürperdi. En derin korkularını ve o enfes tatlarını keşfetmem için bana yalvarırken, dokunuşuma duyduğu ihtiyaç benliğinin her bir hücresinden okunuyordu. Elimi beline götürüp ikimizi de yatak odamın karanlığında oturacak şekilde kaldırdım. Bacaklarını açıp onu bedenime yerleştirirken o güzel gözlerine baktım. Kafasını bir kez sallayarak, bana tam da buraya geliş nedeni olan şeyi yapmam için izin verdi.

Komodinimin üstünden bir prezervatif alıp taktım. "Nasıl olsun istersin?" diye sordum.

"Hı?"

Fısıldayarak konuşurken dudaklarım dudaklarına temas ediyor, nefeslerim içini dolduruyordu. "Sert olabilirim. Nazik olabilirim. Sana çığlık attırabilirim. Seni ağlatabilirim. Seni kıpırdayamayacağın kadar şiddetle becerebilirim. Sana âşık olduğumu düşünmen için seni çok yavaş becerebilirim. O yüzden bana nasıl istediğini söyle. Kontrol sende." Parmağımla belinde daireler çizdim. Kontrolün onda olmasına ihtiyacım vardı. Onun bunu yönlendirmesine ihtiyacım var çünkü gerçekle aramdaki bağı yitirmek üzereydim.

Tedirgin bir ifadeyle, "Amma centilmensin," dedi.

Tek kaşımı kaldırdım.

İç geçirerek göz teması kurmaktan kaçındı. Kulağa çok çaresiz gelmemeye çalışıyormuş gibi, "Nazik ve yavaş... sanki beni seviyormuşsun gibi," diye fısıldadı.

Ona bunu söylemedim ama ihtiyacım olan tam da buydu.

Jamie'yi doğum gününde aynen öyle sevmek isterdim.

Off! Aklımı kaçırmıştım resmen.

Daha korkutucu olansa Elizabeth'in düşüncelerinin de benimkilerin tıpatıp aynısı olmasıydı.

Bu kadar paramparça olmuş iki insan birbirlerinin parçalarını nasıl bulabilmişlerdi?

İçine girerken ilk başta yavaş hareket ettim. Bedeninin içinde olmama nasıl tepki verdiğini izledim. Daha da içine girerken gözleri kapanır gibi oldu, aralanan dudaklarından küçük bir inilti koptu. Dilimi altdudağında gezdirdiğimde bütün tadına vardım ve âdeta çilek tarlasındaydım.

Ellerim titriyordu ama gerginliğimi onun gözlerine odaklanarak attım. Nefesi kesildi ve bir anlığına elini kalbinin üstüne koydu. Gözleri, sanki birbirimizi bir daha asla görmeyecekmişiz gibi gözlerimdeydi. İkimiz de bu ufacık huzur limanını kaybetmekten korkuyor gibiydik.

Bana baktığında onu mu görüyordu acaba? Onun gözlerini mi hatırlıyordu?

Kalbinin tam gaz çalışarak en az benimki kadar hızlı attığını anlayabiliyordum.

Üst bacaklarını yukarı kaldırıp onu yatağın başına yasladığımda, "Bu gece kalabilir miyim?" diye fısıldadı.

İç geçirip dilimi kulağında yuvarlayarak ve ellerimle göğüslerini okşayarak, "Tabii ki," dedim. *Bu gece kalmamalı.* Ama kalmasını istiyordum. Düşüncelerimle baş başa kalmaktan o kadar çok korkuyordum ki sözcükler ağzım-

dan yalvarıyormuşum gibi döküldü. "Sabaha kadar bu gerçekmiş gibi davranabiliriz."

Beynim bana *Burada kalmamalı,* diye emretti. *Sen ne yapıyorsun?* diye çıkıştı.

Daha sert. İkimiz de artık daha fazlasını istiyorduk. Bütün bu süre boyunca göz gözeydik. Kasıklarımız uyum içinde hareket etti. Ben aşağı bastırırken, o yukarı itti. Nefes nefese, "Aman Tanrım!" diye geveledi. Biz bir süreliğine bedenlerimizin bir bütün olmasına izin verirken, kalp atışlarımız daha da hızlandı. Ben onun o daracık içine girdim. O da belini daha da büktü.

"Steven..." diye fısıldadı ama artık umurumda bile değildi.

"Jams..." diye cevap verdim ve o da umursamadı.

İkimiz de aklımızı kaçırmıştık.

Daha derine. O parmaklarını parmaklarıma dolarken, ben de onun saçlarını kavradım. Aramızdaki bu şey her geçen saniye biraz daha sert, biraz daha ilkel, biraz daha kontrolsüz olmaya başlıyordu. Bacaklarının arasında olmanın verdiği his karşısında mest olarak, bedeninden aşağı süzülen terlere hayran olarak iç geçirdim. "Ahhh!" Onun içinde olmak çok güzel bir histi. Güvende hissediyordum.

Daha hızlı. Elizabeth'i her şeyiyle istedim. Aletimi, ona gerçeği unutturuşumu asla unutmasın diye onun ta derinliklerine gömmek istedim. Onu, ona âşıkmışım, o da bana âşıkmış gibi becermek istedim.

Sağ bacağını kaldırarak omzuma koydum. Bana kendisiyle daha sert sevişmemi söylerken, ona her bir santimimi hissettirdim. Ne dediğinin farkında mıydı? Gerçekten sevişmek mi demişti. Böyle anlaşmadığımızı biliyordum ama onun ağzından o sözcüklerin döküldüğünü duymak bir an odağımı kaybetmeme neden oldu.

Ben Steven değildim.

Elizabeth de Jamie değildi.

Ama off! Kendi kendimize yalan söylemek çok iyi geliyordu.

Elizabeth nefes nefeseydi. Kafasının yatağın başına doğru eğilişi çok hoşuma gitti. Tırnaklarını beni asla bırakmak istemiyormuş gibi tenime batırmasını da çok sevdim. Sonra bir kez göz kırptı ve gözleri tekrar göründüğünde, yaşlarla doluydular. Gözyaşları zorla çıkacak bir yer arıyordu ama Elizabeth ağlamak yerine bir nefes aldı.

Daha yavaş. Bana bir kez daha bu gece gerçekten kalıp kalamayacağını sordu. Muhtemelen onu, sonrasında kovacağımdan ve yalnız olduğu ve yalnız olduğum gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalacağından korkuyordu. Gözlerinde reddedilmeye hazır bir ifade vardı. Ama onu reddetmeyeceğime söz verdim. Bunu, o kahverengi gözlerinde görebiliyordum. Kendi düşünceleriyle baş başa kalmaktan nefret ediyordu.

Ortak bir yanımız vardı.

Daha nazik.

Birçok ortak yanımız vardı.

Onu yatağa yatırıp içinde durmaya devam ettim ama hareketlerim yavaşladı. Gözlerinden dökülen yaşları görünce, "Duracağım," dedim.

Kafasını sallayarak, "Lütfen durma," diye yalvardı. Sanki orada hiç olmayan bir şeye tutunmaya çalışıyormuşçasına parmaklarını belime daha da bastırdı.

Bu rüyadan başka bir şey değil.

"Rüya görüyoruz Elizabeth. Rüya görüyoruz. Bu, gerçek değil."

Kasığını yukarı doğru itti. "Hayır. Devam et."

Gözyaşlarını sildim ama devam etmedim.

Yaptığımız yanlıştı.

Elizabeth yaralıydı.

Ben yaralıydım.

Onun sıcaklığından çekildim ve yatağın kenarına oturdum. Ellerimle döşeğin kenarlarını kavradım. Yorgan ve çarşaf, onun her hareketiyle buruşmuştu. O da yatağın diğer tarafına oturdu. Elleriyle döşeğin kenarını kavradı. Sırtlarımız birbirine dönüktü ama hâlâ onun kalp atışlarını hissedebildiğime yemin edebilirdim.

"Bizim sorunumuz ne?" diye fısıldadı.

Parmaklarımı şakaklarıma değdirip ofladım. "Her şey."

"Bugün çok önemli anılardan biri miydi?" diye sordu.

Beni göremese de kafa salladım. "Jamie'nin doğum günü."

Elizabeth neşeli bir kahkaha attı. Ona döndüğümde gözyaşlarını sildiğini gördüm. "Tahmin etmiştim." Ayağa kalkıp külotunu giydi ve sutyenini taktı.

"Nereden anladın?"

Yanıma gelip bacaklarımın arasında durdu. Bakışlarımı inceledi. Parmaklarını dağınık saçlarımda gezdirdi. Elini göğsüme koyarak hızlı kalp atışlarımı buldu. Dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Beni öpmüyor, sadece nefeslerimi hissediyordu. "Çünkü onun özlemini ne kadar çok duyduğunu gerçekten hissedebildim. Bu fırtınalı gözlerde, o olmadığım için ne kadar hayal kırıklığı duyduğunu gördüm."

Vicdan azabı çekerek, "Elizabeth," dedim.

Kafasını sallayarak benden uzaklaştı. "Sorun değil," diyerek beni temin etti. Tişörtünü alıp ufak bedenine geçirdi. Şortunu bacaklarından yukarı çekti ve gitmek için pencereme doğru yürüdü. "Çünkü sen de, Steven olmadığın için benim ne kadar hayal kırıklığı duyduğumu görebildin sanıyorum."

Kendi penceresine doğru yürürken, "Buna bir son vermeliyiz muhtemelen," dedim.

Saçını atkuyruğu yaptı ve gülümsedi. "Evet, muhtemelen." Evine girdi ve bana muzip bir ifadeyle güldü. "Ama muhtemelen vermeyeceğiz. Çünkü sanırım ikimiz de geçmişe biraz fazla bağımlıyız. Sonra görüşürüz."

Kendimi sırtüstü yatağıma bıraktım ve homurdandım çünkü onun haklı olduğunu biliyordum.

on yedinci bölüm

ELIZABETH

MARYBETH, KİTAP KULÜBÜ toplantısında, "Şu Tristan Cole denen adamla çıkıyormuşsun, öyle mi?" diye sordu.

Elimde *Küçük Kadınlar* kitabını tutarken tek kaşımı kaldırdım. "Ne?"

Susan, "Ah hayatım, bu konuda utangaç davranmana gerek yok. Mahalledeki herkes sizi birlikte vakit geçirirken gördü. Ayrıca endişelenme. Bize her şeyi anlatabilirsin. Burası güvenli bir yer," diye temin etti.

Ya tabii!

"O sadece çimlerimi biçiyor. Birbirimizi neredeyse hiç tanımıyoruz."

Daha önce bir kere bile konuşmadığım bir kadın, "O yüzden mi geçen gece saat birde seni onun yatak odası penceresinden dışarı çıkarken gördüm? Çimlerini biçtiği için mi?" diye sordu.

"Özür dilerim. Siz kimsiniz?"

"Aa! Ben Dana. Bu mahallede yeniyim."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Buraya cuk oturmuştu doğrusu.

Marybeth, "Eee? Doğru mu bu? Onun penceresinden dışarı mı çıkıyordun? Kocanı daha yeni kaybettiğin ve başka bir adamla hayatına devam etmenin kocanın anısına saygısızlık olacağını bildiğim için Dana'ya buna inanmadığımı söyledim. Bu evliliğine bir tokat gibi inerdi. Yeminleriniz kalbinize değil de kuma yazılmış gibi sanki."

İçimi yoğun bir gerginlik sardı. "Belki de romandan bahsetmeliyiz," diye önerdim.

Ama bana sorular sormaya devam ettiler. Cevap bulamadığım sorular, cevap vermek istemediğim sorular... Akşam akıp gitti ve her şey ağır çekimde ilerliyor gibi geldi. Akşam bittiğinde, daha mutlu olamazdım.

Susan, "Tamam. Görüşürüz hanımlar," dedikten sonra biz evinden ayrılırken bana ve Emma'ya el salladı. "Unutmayın. İki hafta sonra *Grinin Elli Tonu*'nu okumuş olun ve notlarınızı yanınızda getirin."

Herkese el sallayarak veda ettim. Akşam bitmişti ve biz *Küçük Kadınlar*'la ilgili tek kelime etmemiştik ama bu kadınlar tarafından inanılmaz aşağılandığımı hissetmiştim.

23 Ağustos.

Bu, çoğu insan için sadece bir tarihti ama benim için daha fazlasıydı.

Steven'ın doğum günü.

Önemli anılarından biri.

Önemli anıları idare etmek söz konusu olduğunda daha iyiye gitmeliydim. Canımı en çok yakanlar ufak anılar olmalıydı.

Arka bahçemdeki ağaca yaslanıp aydınlık gökyüzüne baktım. Tepemde güneş ışınları parlıyordu. Emma, ona aldığım plastik havuzda Zeus'la birlikte oynuyordu. Tristan da odunluğunun önünde bir yemek masası yapmakla uğraşıyordu.

Birdenbire, beyaz bir kuş tüyü önümden geçti. Ruhumu bir şekilde acıtan küçük, ufacık bir kuş tüyü. Avucumu kafama tekrar tekrar vururken içimi korkunç bir kaybetme hissi kapladı. Steven'a dair anılar hızla zihnimde canlanıp beni nefessiz bırakarak boğarken, kalbim yerinden çıkacak gibi attı. Kendimi tekrar tekrar tokatlarken nefes alamadım ve ağacın gövdesinden aşağı kaydım. Bedenim kontrol edilemez bir şekilde titriyordu. Kendi kendime ve aynı zamanda *Steven'a*, "Özür dilerim," diyerek ağladım. "Özür dilerim. Ben yapamadım..." diye haykırarak gözlerimi sımsıkı kapattım.

Omzuma iki el kapandı ve korkarak sıçradım. Tristan yere çöküp kollarını bana dolayarak, "Şşş! Benim Elizabeth," diye fısıldadı. "Yanındayım."

Tişörtünden çekiştirerek bedenimi bedenine yasladım ve onu gözyaşlarımla ıslattım. "Onu kurtaramadım. Onu kurtaramadım," diyerek ağladım. "O benim dünyamdı ve ben onu kurtaramadım. O benim için savaştı ve..." Daha fazla konuşamadım. Darmadağınık düşüncelerimi boğulan kalbimden atamadım.

"Şşş Elizabeth. Ben yanındayım. Yanındayım." Uzun zamandan sonra geçirdiğim ilk sinir krizinde onun sesi beni yatıştırdı. Ona beni asla bırakmaması için sessizce yalvararak ona tutundum.

İşte o zaman, beni daha da sıkı tuttu.

Sonra iki küçük el bana sarıldı ve Emma beni kendine çekti.

Tristan ve ufaklığımın kollarında titreyerek, "Özür dilerim bebeğim," diye fısıldadım. "Anne çok özür diliyor."

"Geçti annecim," diyerek beni rahatlattı. "Geçti."

Ama yanılıyordu.

Geçmemişti.

Ve bir gün geçeceğinden de emin değildim.

O gece, yağmur yağmaya başladı. Bir süre sabahlığımla oturup, yağmur damlalarının yere sertçe çarpışını izledim. Kendime hâkim olamayarak yağmurla ağladım. Emma diğer odada uyuyordu ve Tristan, Zeus'un gece onunla kalmasına izin vermişti.

Kalbime *durdur bunu*, diye yalvardım. *Bu acıyı yok et.*

Penceremden çıkıp Tristan'ınkine gittim. Saniyeler içinde sırılsıklam olmuştum ama umurumda değildi. Camına hafifçe vurdum. Belden üstü çıplak bir halde cama gelip bana baktı. Kollarını pencerenin pervazına koyduğunda kaslı kolları ortaya çıktı.

Alçak sesle, "Bu akşam olmaz," dedi. "Eve git Elizabeth."

Gözlerim çok ağladığım için yanıyordu. Kalbim özlemle ağrıyordu. "Bu akşam," diye karşı çıktım.

"Hayır."

Parmaklarım sabahlığımın iki yakasını bir arada tutan bağa gitti ve onu çözüp yere bırakarak yağmurda sadece sutyenim ve külotumla kaldım. "Evet."

Tristan, "Yüce Tanrım," diye söylenip camını açtı. "Gir içeri."

Dediğini yaptım. Ayaklarımın dibinde bir su birikintisi oldu ve soğuktan, acıdan titredim. "Bana bu gece nasıl istediğimi sor."

"Hayır," derken sesi sertti ve gözlerime bakmadı.

"Beni seviyormuşsun gibi yapmanı istiyorum."

"Elizabeth..."

"İstersen sert de yapabilirsin."

"Kes şunu."

"Bana bak Tristan."

"Hayır."

"Neden hayır?" diye sordum. Bana arkasını dönerken ona yaklaştım. "Beni istemiyor musun?"

"Bunun cevabını biliyorsun."

Kafamı salladım. "Güzel olmadığımı mı düşünüyorsun? Onun kadar güzel değil miyim? Onun kadar iyi..."

Aniden bana doğru döndü ve ellerini omuzlarıma koydu. "Yapma bunu Elizabeth."

"Becer beni lütfen..." diye bağırdım parmaklarımı göğsünde gezdirirken. "Lütfen benimle seviş."

"Yapamam."

Göğsüne vurdum. Ağlayarak, "Neden?" diye sordum. Gözlerim bulanıyordu. "Neden olmaz? Onu istediğinde bana dokunmana izin verdim. İhtiyacın olduğunda beni becermene izin verdim. Sana izin verdim..." Söylediklerim yarım kalarak yerini hıçkırıklara bıraktı. "Ben sana izin verdim... Sen neden..."

Yumruklarımı tuttu ve göğsüne vurarak bütün öfkemi kusmama engel olmaya çalıştı. "Çünkü sen yaralısın. Bu akşam inanılmaz yaralısın."

"Sadece seviş benimle."

"Olmaz."

"Neden olmaz?"

"Çünkü yapamam."

"Bu bir cevap değil."

"Evet, öyle."

"Hayır, değil. Korkaklık etmeyi kes. Bana neden olmayacağını söyle. Neden olmaz ya?"

"Çünkü ben o değilim!" diye bağırdı. Bedenim kollarının arasında titredi. "Ben Steven değilim Elizabeth. İstediğin ben değilim."

"Ama olabilirsin. O olabilirsin."

Sertçe, "Hayır, olamam," dedi.

Onu ittim. "Senden nefret ediyorum," diye bağırdım. Gözyaşlarım dudaklarıma dökülürken boğazım yandı. "Senden nefret ediyorum!" Ama Tristan'la konuşmuyordum. "Beni bıraktığın için senden nefret ediyorum. Beni bıraktığın için senden nefret ediyorum. Nefes alamıyorum. Nefes alamıyorum." Kendimi Tristan'ın kollarında kaybettim.

Hayatımda daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde darmadağın olmuştum.

Titredim, çığlık attım ve bir yanım öldü.

Ama Tristan, bu gece ruhumun tamamen kaybolmasına engel olan tek şeydi.

on sekizinci bölüm

ELIZABETH

TRISTAN'IN YÜZÜNE TEKRAR BAKABİLMEK için iki hafta bekledim. Utanıyordum. Odasında öyle bir kriz geçirdiğim için mahcuptum ama evinin içini dizayn etme olasılığımla ilgili konuşmak için beni çağırdığında, korkularımı bastırmak zorunda kaldığımı hissettim.

Emma'yla evine girdiğimiz sırada, "İyi misin? Tuhaf görünüyorsun," dedi. Yaptığım şey yüzünden, onun önünde öyle perişan olduğum için hâlâ aşırı rahatsızdım.

"Hayır, ben iyiyim. Sadece etrafı inceliyorum," deyip yapmacık bir ifadeyle gülümsedim ama Tristan gerçeği olduğu gibi gördü.

"Peki. Burada, hemen hemen istediğin her şeyi yapabilirsin. Salon, yemek odası, yatak odası, banyo, benim yatak odam ve mutfak var. Çalışma odası da bu kadar karmakarışık görünmese iyi olabilir."

Üst üste dizili kutularla dolu çalışma odasına girdim. Masasının üstü bir şeylerle doluydu. O, Emma ve Zeus'u

odadan çıkarırken, ben durup kısmen bazı belgelerin altında kalan bir fatura gördüm. Alıp okudum.

Beş bin beyaz kuş tüyü.
Bir gecede teslimat.

Masasındaki kutulardan birini açtım ve içinde kuş tüyleriyle dolu paketleri gördükçe kalbim duracak gibi oldu. Beyaz kuş tüylerini Bay Henson'ın dükkânında bulmamıştı. Onları sipariş etmişti. Sırf Emma'nın kalbi kırılmasın diye binlerce sipariş etmişti.

Tristan...

"Geliyor musun Elizabeth?" diye bağırdığını duydum. Kutuyu kapatıp aceleyle odadan çıktım.

"Evet, geldim," deyip boğazımı temizleyerek ona gülümsedim. Ona yetişerek, "Odunluğun ne olacak?" diye sordum. "Orayı da düzenleyebilirim."

"Hayır. Odunluk dahil değil. Orası..." duraksadı ve suratını astı. "Orası yok işte."

Anlayışla gözlerimi kıstım. "Tamam... O zaman, şu an için ihtiyacım olan her şeyi öğrendim. Farklı fikirler çizip sonra birlikte üzerinden geçmemiz için kumaşlar ve renklerden örnek panoları yaparım. Şimdi gitsem iyi olur."

"Amma acelecisin."

"Evet, şey... Bilirsin işte." Zeus'la oynayan ve kendi dünyasına dalmış olan Emma'ya baktım. "Emma bu akşam arkadaşında kalacak. Oraya gitmesi için onu hazırlamam gerek."

Tristan bana yaklaşıp alçak sesle konuştu. "Bana kızgın mısın? Yani buraya geldiğin gece için."

"Hayır." Ofladım. "Daha çok kendime kızgınım. Sen yanlış bir şey yapmadın."

"Emin misin?"

"Gerçekten Tristan. En çok ihtiyacım olduğu anda bana

sarıldın," deyip gülümsedim. "Ama belki de hatırlamak için artık birbirimizi kullanmasak daha iyi olur... Görünüşe göre ben bu durumu kaldıramıyorum."

Tristan kaşlarını çattı ve sanki hayal kırıklığına uğramış gibi görünerek yere baktı ama sonra hemen kafasını kaldırarak bana hafifçe sırıttı. "Emma'yla sana bir şey göstermek istiyorum."

Bizi evinin arkasına götürüp kapıyı açık tuttu. Cırcırböceklerinin her gece olduğu gibi kendi aralarında ötüşlerini dinledim. Bu, rahatlatıcı... hatta huzurlu bir sesti.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

Arka koridordan bir fener alarak kafasıyla karanlık ormanı işaret etti. Başka soru sormadım. Emma'nın elinden tutup Tristan'ın yanından yürüdüm. Gecenin içinde yürüdük ve bizi ormanın derinliklerine götürdü.

Gökyüzü yıldızlarla doluydu. Ağaçların arasında gölgelerin içine girip çıktıkça, bizi ıslak ilkbahar havası karşıladı. Ormanın içinden geçerken ağaç dalları öne arkaya hareket ediyordu. "Az kaldı," diyerek ısrar etti.

Ama nereye?

Vardığımızda, sırf güzelliğine şahit olabilelim diye bizi buraya getirdiğini anlamıştım. Ses çıkarmamak için ellerimle ağzımı kapattım. Eğer göz ucuyla bile bakarsam, bütün o güzelliğin kaybolacağına dair tuhaf bir korku kapladı içimi. Önümüzde küçük bir nehir akıyordu. Akıntı sessizdi. Sanki ufak dalgalar arasında ilerleyen bütün canlılar huzur içinde uyuyor gibiydi. Nehrin karşısında taştan, eski bir köprü vardı. Taşların arasından çıkan çiçekler manzarayı ay ışığı altında mükemmel kılıyordu.

Tristan köprüde yanıma gelip otururak, "Burayı Zeus'la birlikte buldum. Ne zaman kafamı boşaltmaya ihtiyaç duysam, odağımı tekrar kazanmak için buraya geliyorum," dedi.

Yanına oturup ayakkabılarımı çıkardım ve ayaklarımı buz gibi suya soktum. Emma ve Zeus neşeyle, özgürce su sıçratıyorlardı.

Tristan bana dönüp gülümsedi ve benim de gülümsememi sağladı. Onun sadece gülüşü ve bakışıyla, insanlara kendilerini değerli hissettirebilme gibi bir özelliği vardı. Keşke daha çok gülseydi.

"Buraya ilk taşındığımda, hep öfkeliydim. Oğlumu özlüyordum. Karımı özlüyordum. Yapmamam gerekse de annemle babamdan nefret ediyordum. Nedense onları suçlamak bana daha kolay geliyordu. Sanki karımla oğlumu kaybetmemin suçlusu onlarmış gibi. Onlara kızgın olmak üzgün olmaktan daha kolaydı. Öfkeli hissetmediğim tek an, buraya gelip ağaçlarla birlikte nefes alıp verdiğim zamandı."

Bana kendini açıyordu.

Lütfen böyle kal.

"Sana bir parça da olsa huzur verebilen bir şey bulduğuna sevindim."

Beni şöyle bir süzdükten sonra yüzünde farkındalık dolu bir gülümseme belirdi. "Evet, ben de." Parmaklarını, hızla uzayan sakallarında gezdirdi. "Artık birbirimizi kullanmadığımıza göre, istersen burayı kullanabilirsin. Huzur bulmana yardımcı olması için."

Gülümsedim. "Teşekkürler."

Cevap olarak sadece kafa salladı.

Emma nehrin içine atlayıp bir sürü su sıçratarak neredeyse hepimizi sırılsıklam etti. Ona kızmak istesem de yüzündeki gülümseme ve Zeus'un sevinci beni mutlu ediyordu.

Ellerini coşkuyla havaya kaldırarak, "Bizi buraya getirdiğin için teşekkürler Düdük. Çok sevdim," diye bağırdı.

Tristan gülümseyerek, "Ne zaman istersen," dedi.

"Kızımın seni sevmesine memnunum. Yoksa seninle bir daha asla konuşmazdım."

Tristan kahkaha attı. "Köpeğimin seni sevmesine memnunum. Yoksa senin bir psikopat olduğuna ikna olurdum. Bir insan evcil hayvanının içgüdülerine her zaman güvenmeli. Köpekler insanlardan daha iyi insan sarrafılar."

"Öyle mi?"

"Öyle." Durup parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Kızın neden bana Düdük deyip duruyor?"

"Çünkü ilk karşılaştığımızda, ben sana hödük dedim. O da hödük ne diye sordu. Berbat bir ebeveyn olduğum için de ona aslında düdük dediğimi ve düdüğün bir tür enstrüman olduğunu açıkladım."

"Yani benim tuhaf sesler çıkaran bir alet olduğumu mu düşünüyor?"

"Aslında tuhaf sesler çıkarmakla kalmayıp bazı durumlarda dikkat çekmek ve uyarı için de oldukça kullanışlı bir alet bence."

Tristan güldü. "Bu bana kendimi amma da iyi hissettirdi."

Kahkaha attım. "Hissettirmeli."

"Elizabeth?"

"Efendim?"

Utanarak, "Artık daha önce yaptığımız şeyi yapamayacağımızı biliyorum ama arkadaş olabilir miyiz?" diye sordu.

"Nasıl arkadaş olunacağını bilmediğini sanıyordum."

"Bilmiyorum," deyip iç geçirerek ensesini ovuşturdu. "Ama senin bana gösterebileceğini umuyordum."

"Neden ben?"

"Sen, kalbin kırık olduğunda bile iyi şeylere inanıyorsun. Bense iyi şeylerin neler olduğunu hatırlayamıyorum bile."

Bunu duymak beni üzmüştü. "En son ne zaman mutluydun Tristan?"

Cevap vermedi.

Bu beni daha da çok üzdü. "Tabii ki de arkadaş olabiliriz," dedim.

Herkes sırlarını ve korkularını, vicdan azaplarını ve mutluluklarını paylaşabileceği en az bir arkadaşı hak eder. Herkes gözlerine bakıp, "Sen yetersin. Yaralarınla, her şeyinle mükemmelsin," diyecek bir insanı hak eder. Ama bence Tristan, birçok insana göre çok daha fazlasını hak ediyordu. Gözlerinde öyle bir üzüntü, öyle bir acı vardı ki, tek yapmak istediğim kollarımı ona dolayıp yeterince değerli olduğunu bilmesini sağlamaktı.

Ama ona acıdığım için arkadaşı olmak istemiyordum. Hayır. Arkadaşlığını istiyordum çünkü birçok kişinin aksine, o benim sahte mutluluğumun ötesini görebiliyor ve bazen bana, "Sen yetersin Elizabeth. Yaralarınla, her şeyinle yetersin." dercesine bakıyordu.

Kaşlarını çattı ve bana, beni ilk kez görüyormuş gibi baktı. Ben de ona, onu bir daha asla görmeyecekmişim gibi baktım. İkimiz de gözlerimizi kırpmak istemedik. Bu ânın ciddiyeti ikimizi de rahatsız etmeye başlamış gibiydi. Tristan boğazını temizlerken ben de boğazımı temizledim. "Çok mu fazla?" diye sordum.

"Gerçekten de çok fazla. Bu arada..." Ellerini saçlarında gezdirdi. "Çimlerini biçerken elinde bir *Grinin Elli Tonu* kitabı olduğunu fark ettim."

Yanaklarım kızardı ve onu ittim. "Yargılama beni. Kitap kulübüm için. Ayrıca gayet güzel."

"Yargılamıyorum. Tamam, peki. Yargılıyorum. Ama sadece birazcık."

"Denemeden önyargılı olma," deyip ukala bir ifadeyle sırıttım.

"Öyle mi? Peki ne kadarını gerçekte denedin?" Bana bilmiş bir ifadeyle baktı ve yemin ederim yanaklarım alev aldı.

Kıkırdayarak evlerimizin olduğu tarafa doğru yürümeye başladım. "Tam bir pisliksin," dedim. "Emma! Gel hadi. Seni bir güzel yıkayıp pijama partine götüreyim."

Tristan, "Yanlış tarafa gidiyorsun," diye lafa girdi.

Durdum. Diğer tarafa dönerek onun yanından geçip tam tersi istikamete doğru gittim. "Hâlâ bir pisliksin." Gülümsedim. O da gülümsedi ve Emma'yla yanımızdan yürüdü. Zeus da peşimizden geldi.

Kapının çaldığını duyduğumda saat akşam on buçuktu. Kapıya bakmak için yataktan zar zor kalktım. Susan kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde, yanında üstünde hâlâ pijamaları olan ve kıyafet çantasıyla Bubba'yı tutan Emma'yla birlikte kapıda duruyordu.

Paniğe kapılarak, "Susan, ne oldu? Emma, iyi misin?" diye sordum. Emma cevap vermedi. Sadece yere baktı. Utanmış gibi duruyordu. Tekrar Susan'a döndüm. "Ne oldu?"

"Olan şu," diye çıkıştı. "Kızın diğer kızlara zombi hikâyeleri anlatarak onları korkutmanın bir sorun olmayacağını düşünmüş. Şimdi kâbus görmekten korktukları için uyumayan on tane kız var evimde."

Suratımı buruşturdum. "Özür dilerim. Eminim kötü bir niyeti yoktur. Size gelip kızlarla konuşabilirim istersen. Eminim bütün bunlar bir yanlış anlaşılmadır."

"Yanlış anlaşılma mı?" Alaylı bir ses çıkardı. "Zombiler gibi yürümeye başladı ve beyin yemek istediğini söyledi. Bana Steven'ın ölümü yüzünden hiçbir travma geçirmediğini söylemiştin."

İçimde biriken öfkeyle, "Geçirmedi," dedim. Emma'ya baktım ve gözlerinden yaşlar döküldüğünü gördüm. Eğilerek ona sarıldım. "Geçti tatlım."

"Anlaşılan Emma iyi durumda değil. Profesyonel yardıma ihtiyacı var."

"Emma canım, hemen kulaklarını kapat," dedim. O da kapattı. Bedenim iyice kasıldı ve Susan'ın karşısında daha dik durdum. "Sana bir şey söyleyeceğim ve bunu en düzgün şekilde dile getirmeye çalışacağım. Eğer kızımla ilgili tek kelime daha edersen, gerçekten seni pataklarım, postişlerini çekip kopartır ve kocana, marketteki kasiyer çocuğu becerdiğini söylerim."

"Bu ne cüret!"

"Bu ne cüret mi? *Sen* hangi cüretle buraya gelip kızımla ilgili böyle kaba, aşağılayıcı şeyler söylüyorsun? Bence artık buradan gitmenin zamanı geldi."

"Bence de öyle. Belki sen de kitap kulübümüzden uzak durmalısın. Enerjin ve yaşam tarzın grubumuzu kötü etkiliyor. Emma'yı Rachel'ımdan uzak tut," diye emredip yürüyüp gitti.

"Hiç endişelenme!" diye bağırdım. "Öyle yapacağım zaten." Çocukları hakkında ileri geri konuşulduğunda en aklı başında insana bile bir şeyler oluyordu. Bir canavara dönüşüyordunuz ve çocuğunuzu gerçek dünyadaki kurtlardan korumak için her şeyi yapıyordunuz. Susan'a sarf ettiğim kelimelerden gurur duymuyordum ama her birini kastederek söylemiştim.

Emma'yı salona götürdüm ve oturduk. "Anne, kızlar zombileri ve mumyaları sevdiğim için benim bir ucube olduğumu söyledi. Ben ucube olmak istemiyorum."

Onu kendime çekip, "Sen ucube değilsin," diyerek onu rahatlatmaya çalıştım. "Sen bu halinle mükemmelsin."

"O zaman neden öyle dediler?" diye sordu.

"Çünkü..." deyip doğru cevabı bulmaya çalışarak iç geçirdim. "Çünkü bazen, bazı insanlar, insanların farklılıklarını kabullenmekte güçlük çekerler. Zombilerin gerçek olmadığını biliyorsun, değil mi?" Emma başıyla onayladı. "Ve diğer kızları korkutmaya çalışmadın değil mi?"

Hemen, "Hayır!" dedi. "Sadece onların *Otel Transilvanya*'nın karakterleri gibi davranarak benimle oynamalarını istedim. Onları korkutmak istemedim. Sadece arkadaşlarım olsun istedim."

İçim parçalandı.

"Anneyle oynamak ister misin?" diye sordum.

Kafasını sallayarak, "Hayır," dedi.

"O zaman Netflix'te çizgi film izleyip kendi pijama partimizi yapmaya ne dersin?"

Gözlerinin içi parladı ve ağlamayı bıraktı. "*Yenilmezler*'i izleyebilir miyiz?" diye sordu. O da babası gibi süper kahramanları çok seviyordu.

"Tabii ki de," dedim.

Hulk ekranda belirdiği anda uyuyakaldı. Onu yatağına yatırarak alnından öptüm. Uykusunda gülümsemeye başladı. Sonra da kendi rüyalarımı bulmak için gidip yattım.

on dokuzuncu bölüm

ELIZABETH

CILIZ BİR SESLE "TRISTAN," DEDİM. Neflerim düzensiz ve ağırdı.

Yanağımı okşadı. Başparmağını altdudağıma değdirerek, "Yavaşça em," dedi. Parmağını ağzıma soktu. Sokup çıkarırken de emmeme izin verdi. Sonra geri çekip ıslaklığı boynumda, sutyenimin askısında, göğüs dekoltemde gezdirdi. Dokunuşuyla, meme uçlarım dudaklarının onları birer birer bulması için yanıp tutuşarak sertleşti.

"Çok güzelsin. Aşırı güzelsin."

Sertliğinin külotuma yaptığı baskıyı hissedince, "Yapmamalıyız," diye inledim. Kendi kendime *Yapmalıyız*, diye düşünüyordum. "Artık bunu yapmamalıyız..." derken nefeslerim ağır ve onun içimde olmasının arzusuna, bana derinden sahip olmasına açtı. Onun beni ters çevirip bacaklarımı kaldırıp bana sertçe sahip olmasını istedim. Aynen yapmasını istediğim gibi, itirazımı göz ardı ederek saçımı bir eline dolayıp diğer elini bedenimden aşağı indirerek siyah dantel külotuma gelince durdu.

Bana doğru eğilip dilini yanağıma değdirerek, "Islanmışsın," dedi. Sonra da dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. Dilini dudaklarımın arasına sokarken hevesle, "Her yerini tatmak istiyorum," diye fısıldadı. Parmaklarını külotumda gezdirdi. Başparmağı ince kumaşın üstünden klitorisimde daireler çizerken nefesim kesildi.

Eliyle o ince engeli kaldırması için yanıp tutuşarak, "Lütfen," diye yalvardım ve belimi büktüm.

"Burada olmaz," deyip beni doğrultarak oturttu. Külotumu sola çekip eğildi ve diliyle ıslaklığımı tattı. Ellerimi saçlarında gezdirirken, kasığım istemsiz olarak ona doğru gitti. Kafasını kaldırınca dudaklarını dudaklarıma getirerek kendimi ve onu tatmama izin verdi. Dudakları dudaklarımda konuşarak, "Sana bir şey göstermek istiyorum," dedi.

Ne olursa. Bana her şeyi göster.

Gözlerim iç çamaşırının arkasında gizli olan ereksiyonuna kaydı ve dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Beni yataktan kaldırıp en yakındaki kapıya yasladı. "Ne kadar çok istiyorsun?" Konuşamadım ama *çok*, diye düşündüm. Kalbim küt küt atıyordu ve isteklerime ve arzularıma ayak uyduramayarak beni yarı yolda bırakmasından korkuyordum. Tristan için âdeta havaya uçmak istiyordum. Kendimi onda kaybetmek istiyordum. Sertliğini bedenime bastırırken kasığını bana doğru itti.

Kulağıma, "Sana odayı göstermek istiyorum," diye fısıldayarak dilini yukarı aşağı kaydırdıktan sonra kulak mememi emdi.

Beni koridordan taşırken, "Imm," diye ses çıkararak karşılık verdim. Solumda ilk geldiğimde fark etmediğim bir oda vardı. "Bu da ne?"

Tristan elini ağzıma kapatarak beni susturdu. "Bu benim yeşil odam," diyerek kapıyı itip açtı.

"Senin neyin?" O cevap veremeden önce o tarafa döndüm ve tamamı yeşil mobilyalarla dolu bir oda gördüm.

Yeşil kırbaçlar, yeşil dildolar, her şey yeşildi. "Bu da ne..." Çenemi kapattım ve etrafa bakmaya devam ettim. "Bu biraz tuhaf bebeğim..."

Derin bir sesle, "Biliyorum," dedi. Ona döndüğümde küçük bir çığlık attım ve boğazımın yandığını hissettim. Bana sarılmış kocaman, yeşil bir adama bakıyordum. Gözleri yemyeşil parlıyordu. "*Yeşil Dev* seni ezmek istiyor!"

Çok tuhaf ve sapkın bir kâbustan sarsılıp uyanıp, "Kahretsin!" diye çığlık attım. Tristan saniyeler içinde yatak odamın penceresinde belirmiş bana bakıyordu.

"İyi misin?"

Kendime bakınca üstümde beyaz askılı bir tişört ve beyaz külot olduğunu gördüm. Sutyenim yoktu. Telaşlı bir çığlık daha atarak göğsümü battaniyeyle kapattım. "Aman Tanrım! Git buradan!" diye çıkıştım.

"Özür dilerim. Çığlık attığını duydum ve..." Durdu ve tek kaşını kaldırarak gözlerime baktı. "Rüyanda seks mi yapıyordun?" Eliyle ağzını kapatarak gülmeye başladı. "Rüyanda seks yapıyordun."

"Git buradan!" deyip bir hışımla yatağımdan kalktım ve perdelerimi kapattım.

"Tamam. Tamam. Seni sapık kadın. Seni o kitaplar konusunda uyarmıştım."

Yanaklarım kızardı ve tekrar yatağıma kendimi bırakarak battaniyeyi kafama çektim.

Şaka gibi bir *Yeşil Dev*, şaka gibi bir *Tristan Cole*.

yirminci bölüm

ELIZABETH

TRISTAN, *GEREKLİ ŞEYLER*'DE RAFLARI düzenlerken, "Bütün gün benimle göz teması kurmaktan kaçındın," dedi. Tezgâhta oturmuş, Bay Henson'ın bana bir bitki çayı karışımı hazırlamasını izliyordum. Emma ve Zeus da rasgele bir şeyler bulmak için etrafta koşuşturuyorlardı. Artık her hafta çay, sıcak çikolata ve arada sırada da tarot baktırmak için Bay Henson'ın dükkânına geliyorduk. Tristan, "Utangaçlık etmene gerek yok. Eminim bu herkese oluyordur," diye açıkladı.

"Neden bahsediyorsun sen? Ben senden kaçınmıyorum. Ayrıca herkese ne olduğunu bilmiyorum çünkü bana hiçbir şey olmadı." Bakışlarını tamamen göz ardı ederek ofladım. Ona her baktığımda kızarmadan ve bir canavara dönüşürken gömleğinin parçalanışını hayal etmeden yapamıyordum.

"Sadece rüyanda seks yaptığını gördün."

Kulağa biraz fazla suçlu gelen bir tonda, "Seks falan görmedim," diye çıkıştım.

Tristan yüzünde ukala bir gülümsemeyle Bay Henson'a döndü. "Elizabeth dün gece rüyasında seks yaptığını görüyordu."

"Kapa çeneni Tristan!" diye bağırarak ellerimi masaya vurdum. Yüzüm kıpkırmızıydı ve bedenimin ısınmasına engel olamıyordum.

Bay Henson önce bana, sonra çay karışımıma baktı ve birkaç bitki daha ekledi. "Rüyada seks yaptığını görmek gayet normal."

Tristan beni sıkıştırarak, "Güzel bir rüya mıydı?" dedi. Onu pataklamanın bir yolunu bulmama beş saniye falan vardı.

Rüyayı inkâr etmek için dudaklarımı araladım ama başaramadım. Ellerimi yüzüme kapatıp derin bir of çektim. "Bundan bahsetmeyeceğiz."

"Hadi ama... artık bize anlatmak zorundasın," deyip geldi ve yanımdaki bar sandalyesine oturdu.

Ondan uzaklaştım.

Sandalyemi çekip beni tekrar kendine döndürdü.

Gözlerinde anladığını gösteren bir ifadeyle bana bakarak, "Vay anasını!" dedi.

Gözlerimi kaçırarak, "Kapa çeneni Tristan," dedim.

"Rüyanda benimle seks yaptığını mı gördün?" diye bağırdı ve söyledikleri karşısında refleks olarak kolunu çimdikledim.

Bay Henson kıkırdadı. "Beklenmedik son!"

Tristan'ın yüzünü muzip bir gülümseme kapladı ve artık kesinleşmişti; ölüyordum. Bana doğru eğilip, "Dudaklarına dilimle yaptığım şeyi de yaptım mı?" diye fısıldadı.

Kızardım. Fısıldayarak, "Hangi dudaklardan bahsediyoruz?" diye cevap verdim.

Muzip gülüşü daha da yoğunlaştı. "Seni terbiyesiz seni!"

Tabureden kalkınca Bay Henson'la göz göze geldim. "Onu yanımda götürmek için karton bardakta alabilir miyim?"

Tristan utandığım için bana gülerek, "Of Elizabeth! Hadi ama daha fazlasını bilmem gerek." dedi. Onu duymazdan gelip Bay Henson'ın karton bardağa koyduğu çayımı aldım.

"Seninle konuşmuyorum," diyerek dükkândan çıkmaya yeltendim. "Hadi gel Emma, gidelim."

Tristan dükkânın kapısını açık tutarken, "Sadece birkaç detay daha," diye yalvardı.

Derin derin iç geçirerek ona döndüm. "Beni, içinde yeşil bir canavara dönüştüğün yeşil odana götürdün ve sarsarak odada bir o tarafa, bir bu tarafa vurmaya başladın. Sarsmak derken aklına gelebilecek her şekilde sarstın demek istiyorum."

Gözlerini kırpıştırdı. Sonra yine gözlerini kırpıştırdı. Boş baktı. Sonra biraz daha boş baktı. "Neee?"

Büyük şaşkınlığı neredeyse kahkahalara boğulmama neden olacaktı. "Sen bilmek istedin."

"Sen gerçekten çok tuhaf bir kadınsın."

Bay Henson gülümsedi. "Ahh! 1976 yazında aynı şey benim de başıma geldi," dedi.

Kafam karıştı. "Siz de mi rüyanızda seks yaptığınızı gördünüz?"

"Rüya mı? Hayır canım. Yeşil bir odada sarsılarak etrafa savruldum."

Bu, Meadows Creek'te bulunduğum süre içinde karşılaştığım bin dört yüz kırk ikinci gelmiş geçmiş en rahatsızlık verici andı. "O zaman ben gideyim. Çay için teşekkürler Bay Henson."

Tristan, "Sonra çimleri biçmeye geleceğim," dedi.

Söylediklerinin müstehcen hiçbir yanı olmadığını biliyordum ama yine de varmış gibi kızardım.

O öğleden sonra Faye yardıma geldi çünkü Tristan'ın evi için en iyi desenleri ve boya renklerini seçmek istiyordum. Faye ufak detayları görmek konusunda çok iyiydi.

Yaptığım üç tasarım panosuyla ön verandaya oturduk ama elindeki işe odaklanmak yerine, çimlerimi biçen yakışıklı adamı izledi. Ondan daha iyi çim biçebileceğinden emin olan Emma da onun ayağının altında geziniyor, çim biçme makinasını itmesine yardım ediyordu. Bu süre boyunca da, ne kadar berbat bir iş çıkardığını söyleyerek onunla sürekli münakaşa etti. Tristan da sadece gülümseyip ona aynı bilmişlikle cevap verdi. Faye ona, dönüşümü karşısında neredeyse afallamış bir ifadeyle baktı. Onu tıraş olduğundan ve belirgin kemik yapısını ortaya çıkardığından beri hiç görmemişti. Bugüne kadar onun gülümsediğini de hiç görmemişti. Tristan'ın sakalları uzamaya başlamıştı bile ve dürüst olmak gerekirse buna seviniyordum. Sakalını da en az gülümsemesi kadar çok seviyordum.

Faye, "Buna inanamıyorum," deyip iç geçirdi. "Kim bu vahşi, pis hippi herifin böyle... seksi bir şeye dönüşeceğini düşünebilirdi ki?"

"Hepimiz biraz vahşiyiz aslında ve hepimiz öyle ya da böyle bir şeyiz."

Faye yüzünde beliren bir sırıtışla bana döndü. "Aman Tanrım! Ondan hoşlanıyorsun."

"Ne? Hayır. Sadece evle ilgili işlerde bana yardımcı oluyor. Çoğunlukla da çimlerde."

Faye bağırarak konuşmaya başladı. Nasıl fısıldanacağı-

na dair hiçbir fikri yoktu. "Çimler olduğuna emin misin? Yoksa tıkanan yerlerini de mi açıyor?"

"Faye! Kapa çeneni."

"Kirli bulaşıklarım da yıkıyor mu? Bulaşıkların hep kirliydi senin zaten."

"Seninle bu konuda konuşmayacağım." Kızardım. "Her neyse, fikrine ihtiyacım var. Salon ve yemek odası için hangi düzeni daha çok beğendin? Yaptığı ahşap parçaları da dahil etmek istiyorum. Tristan ahşaptan bir sürü şey yapıyor ve bence..."

"Kendi odunu iyi mi bari? Kalın mı? Tristan'ın kalın, uzun bir odunu var mı?"

Faye'e gözlerimi kısarak baktım. "Senin aklın hep böyle sapkınlıklara mı çalışıyor?"

"Her zaman Bebek Kek. Her zaman. Ama ondan hoşlanıyorsun sen. Anlayabiliyorum."

"Hiç de bile."

"Ondan hoşlanıyorsun."

Aniden midem bulanmaya başladı ve bana bakan Tristan'a bakıp fısıldayarak, "Evet. Ondan hoşlanıyorum," dedim.

"Off Liz! Brad Pitt'in *İhtiras Rüzgârları* filmindeki haline dönüşen pislik bir herife de sadece sen âşık olabilirdin zaten. Espriyi anladın mı?" Gülümsedi. "İhtiras Rüzgârları... Oradaki karakterin adı da Tristan'dı hani."

"Amma da akıllısın."

"Neredeyse şaka gibi bir durum."

Güldüm. "Neredeyse."

Bana daha da yaklaşarak yüzümü inceledi. "Bu da ne?"

"Ne de ne?"

"Şu an bana bakarken takındığın bu tuhaf, sersem gülümseme ifadesi... Sekse doymuş bu kutsal ifade. Sen onunla yattın."

"Ne? Hayır. Ben..."

"Benim gibi bir sekskoliği kandırmaya çalışma Liz. Kesinlikle onunla mercimeği fırına vermişsin."

İlk öpücüğünü daha yeni almış küçük bir kız gibi yerimde kıvrandım. "Kesinlikle onunla mercimeği fırına verdim."

"Aman Tanrım! Evet!" Verandada ayağa kalktı ve "EVET! EVET! EVET! Mahrumiyet bitti sonunda," diye bağırmaya başladı.

Tristan bize doğru dönüp tek kaşını kaldırdı. "Her şey yolunda mı hanımlar?"

Otursun diye Faye'i tekrar aşağı çektim ve kıkırdadım. "Her şey yolunda."

Faye yüzünde bilmiş bir sırıtışla, "Onun o tatlı poposu da dahil her şey," diye geveledi. "Eee? Nasıldı?"

"Şey... Aletine bir isim taktım diyelim sadece."

Faye'in gözleri doldu ve ellerini kalbinin üstüne koydu. "Benim küçük kızım büyüyor. Peki. Neymiş o isim?"

"*Yeşil Dev.*"

Faye irkildi. "Pardon, ne?"

"*Yeşil...*"

"Hayır, hayır. Dediğini duydum. Yani şu yeşil canavardan mı bahsediyorsun? Liz, yeşil penisi olan bir adamla mı yatıyorsun sen? Çünkü eğer öyle yapıyorsan, tetanos aşısı vurulman gerek." Yüzünü ekşiterek beni şöyle bir süzdü, "Sonra da daha iyi kriterler benimsemen gerek."

Kahkaha attım. "Bana kızmayacaksan sana Tristan'la aramızdaki gerçeği anlatabilir miyim?"

"Kesinlikle."

"Steven ve Jamie'yi hatırlamak için birbirimizle seks yaptık. Bir nevi onlarla hissettiklerimizi hissetmek için birbirimizi kullandık."

"Yani Tristan seni becerirken Steven'ı mı hayal ediyorsun?"

"Evet. Yani ilk başta öyle yaptım. Artık yapmıyoruz. Ben fazla duygusallaştım ve bunu kaldıramadım."

"Ama şimdi de ondan hoşlanıyorsun."

"Evet. Bu kötü bir durum çünkü Tristan benimleyken sadece Jamie'yi görüyor."

Faye'in gözleri Tristan'a kaydı. "Daha neler!"

"Ne?"

"O, seni görüyor Liz."

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Dinle. Bir ton farklı erkekle yatmış ve o erkeklerin çoğunu Channing Tatum olarak hayal etmiş bir kız olarak, bir insanın seni düşünmesiyle başkasını düşünmesi arasındaki farkı anlayabilirim. Sana nasıl baktığına bir bak."

Tristan'a bakınca, yine bana baktığını gördüm. Biz birlikteyken gerçekten de beni mi düşünüyordu?

Ve bunun doğru olması ihtimali beni neden bu mutlu ediyordu ki? Tristan'la aramızda gelişenlerle gerçekten yüzleşmek istemeyerek kafamı öne arkaya doğru salladım. "Matty'yle senden ne haber? Nasıl gidiyor?"

"Berbat." Faye ellerini yüzüne vurarak iç geçirdi. "Ondan ayrılmam gerek."

"Ne? Neden?"

"Çünkü ezik gibi gidip ona âşık oldum."

Gözlerim ışıldadı. "Âşık oldun sen."

"Biliyorum. Korkunç bir şey. Unutmak için her gece içki içiyorum. Şimdi kapa çeneni de tekrar Tristan'ın odanından konuşmaya dönelim."

Gülümsedim; birkaç saat ve yüzlerce sapık yorumun sonunda Faye'le birlikte Tristan'ın evinde her oda için renkleri seçmiş olduk.

yirmi birinci bölüm

ELIZABETH

ARADAN BİRKAÇ GÜN GEÇTİKTEN SONRA cuma günü Sam beni arayıp onunla takılmak isteyip istemediğimi sordu. Aylar önce bana kasabayı gezdireceğini söylediğini unuttuğunu sanıyordum ama anlaşılan bazı insanlar, bazı konularda harekete geçmeyi ağırdan alıyorlardu. Cuma akşamı, ailesine ait iş yerinin kamyonetiyle evimin önüne geldi. Salondan, onun kamyonetinden inip papyonunu düzeltişini izledim. Eve doğru yürümeye başladı. Sonra durup geri geri gitti. Beş kez daha aynı şeyi tekrarladıktan sonra sonunda kapıyı çalıp çalmamak konusunda kararsız kaldığı verandaya geldi.

Tristan arkamda eğilip Sam'in hareketlerini inceledi. "Ooo! Bu akşam ateşli bir randevun mu var?" Evi boyandığı için Tristan son birkaç haftadır bizim misafir odasında kalıyordu. Onunla eviyle ilgili planladıklarını gözden geçirmiş ve hazırladığım panoları göstermiştim. O pek ilgili değil gibiydi ama yine sevdiğim şeyi yaptığım için mutluydum.

"Bu romantik bir randevu değil. Sam sadece bana Meadows Creek'te etrafı göstermek, biraz evden çıkmamı sağlamak istedi," dedim. Tristan tek kaşını kaldırıp sırıttı. "Ne? Bunun neresi yanlış?" diye sordum.

"Onun, bunun öyle bir randevu olduğunu düşündüğünü biliyorsun, değil mi?"

"Ne?" Bir parça daha dik durdum. "Hayır, öyle düşünmüyor. Sadece benim evde kös kös oturmamı istemiyor." Tristan bana, *Saçmalık, bu resmen romantik bir randevu,* dercesine baktı. "Kapa çeneni Tris."

"Sadece Takipçi Sam'in bunun romantik bir randevu olmadığını bilmediğinden şüphelendiğimi söylüyorum."

Ürkek bir sesle, "Bu da ne demek? Takipçi Sam derken ne demek istiyorsun?" diye sordum. Tristan bana muzip bir ifadeyle sırıttı ve arkasını dönüp yürümeye başladı. "Tristan! Takipçi Sam derken ne demek istedin?"

"Kasabaya taşındığından beri fazla ısrarcı davrandığı zamanlar oldu. Onu etrafta, kızları takip ederken gördüm. Seni nereye götüreceğini söyledi mi?"

"Evet ve genelde romantik randevuların gerçekleştiği bir yer değil. O yüzden bence yanılıyorsun."

"Kasaba toplantısına mı?"

Bu fikirden memnun olduğumu belli ederek, "Kesinlikle. Kasaba toplantısı, romantik bir randevuya çıktığını düşündüğün birisiyle gideceğin bir yer değil," dedim. Tristan gülmemek için kendisini zor tutuyormuş gibi dudaklarını birleştirdi. "Kes şunu," diye karşı çıktım. Kapı çaldı. "Gerçekten bunun romantik bir randevu olduğunu düşünmüyor, değil mi?"

"Takipçi Sam'in, Şerif Johnson'ın kasaba panayırıyla ilgili konuşması sırasında sana doğru eğilip, kasaba toplantısından sonra hep kızarmış balık, dans ve karaokenin olduğu ambara gitmek isteyip istemediğini soracağına on dolarına bahse girerim."

"Bana on dolar vermek istemezsin."

"Haklısın. İstemem. Ama fark etmez çünkü bahsi ben kazanacağım," diyerek bana ukala bir tavırla takıldı. "Takipçi Sam seni büyüleyecek."

Kapı ikinci kez çaldı.

Kalp atışlarımın hızlandığını hissederek, "Ona Takipçi Sam demeyi kes!" diye fısıldadım. "Beni ambara davet etmeyecek."

Elini uzatarak, "Bahse var mısın?" diye sordu.

Elini sıktım. "Peki. Bunun romantik bir randevu olmadığına on dolar koyuyorum."

"Ah! Bu, kazandığım en kolay para Lizzie."

Bu takma isim ağzından öyle rahat çıktı ki... Elimi elinden geri çektiğimde, bu basit takma adın beni ne kadar çok etkilediğini göstermemeye çalıştım.

Kapı üçüncü kez çaldı.

"Sorun ne?"

"Bana Lizzie, dedin." Şaşkın bir ifadeyle kaşlarını çattı. "Sadece... Steven'dan başka kimse bana öyle dememişti."

Hafifçe kafa sallayarak, "Özür dilerim. Ağzımdan kaçtı," dedi.

"Hayır, hayır. Hoşuma gitti." Özlemiştim. Ona hafifçe gülümsedim. Ayaklarımız yere yapışmış gibi hareketsiz durarak birbirimize öylece baktık. Gözlerim sol elindeki henüz bitmemiş küçük dövmeye kaydı ve bakışları yerine ona odaklanmaya zorladım kendimi. Bazen gözlerine bakmak çok fazla geliyordu. "Hoşuma gitti."

"O zaman öyle demeye devam edeceğim."

Kapı dördüncü kez çaldı.

"Sen muhtemelen..." Tristan kafasıyla kapıyı işaret etti. Kafamı sallayıp onunla hemfikir olarak aceleyle kapıyı açmaya gittim. Yüzünde kocaman bir gülümseme ve ellerinde bir buket çiçek vardı.

"Merhaba Elizabeth." Gülümseyerek çiçek tutan ellerini bana uzattı. "Vay canına! Çok güzel görünüyorsun. Bunlar senin için. Dışarıda otururken sana hiçbir şey getirmediğimi fark ettim. O yüzden de... bilmiyorum işte bunları senin için evin önünden topladım." Gözleri birkaç adım ötemizde duran Tristan'a kaydı. "Bu adi herifin burada ne işi var?"

"Şey... Sam, bu Tristan. Tristan, bu Sam," diyerek ikisini tanıştırdım. "Tristan'ın evi boyanıyor. O yüzden birkaç günlüğüne bizimle kalıyor."

Tristan yüzünde güzel bir gülümsemeyle elini Sam'e uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum Sam."

Sam temkinli bir şekilde, "Ben de memnun oldum Tristan," dedi.

Tristan bu durum karşısında çok eğlendiğini gösteren gülümsemesiyle Sam'in sırtını sıvazladı. "Bana böyle, adımla resmi hitap etmene gerek yok. Lütfen bana adi herif de."

Kendi kendime kıkırdadım. *Şapşal!*

Sam boğazını temizledi. "Her neyse, çiçekler için özür dilerim. Kasabadan almalıydım ama..."

Tristan, Sam'i daha da çok rahatsız etmeye çalışarak, "Endişelenme dostum," dedi. "Biz Elizabeth'le çiçekleri koyabileceğimiz bir vazo bulurken, içeri girip salonda oturmaya ne dersin?"

"Şey... Tamam. Evet. Olur," diyerek çiçekleri elinden almama izin verdi. "Dikkat et. Dikenleri var."

"Ben hallederim. Teşekkürler Sam. Sen otur. Ben hemen geri geleceğim."

Mutfağa adım attığım an Tristan bana bilmiş bilmiş baktı. "Bana öyle bakmaya devam edersen seni döverim Tristan. Çiçekler bunun romantik bir randevu olduğu anlamına gelmez." Tristan kıkırdadı. Gözlerimi kıstım. "Gelmez."

"Çiçekleri senin için evinin önünden çalmış. Durum düşündüğünden çok daha ciddi. O sana âşık. Bonnie ve Cylde'ınki gibi bir aşk bu."

"Tam bir pisliksin." Çiçekler için vazoya su doldurmaya başladı. Çiçekleri ona verirken bir diken parmağıma battı ve kanamaya başlayınca söylendim. "Kahretsin!"

Tristan çiçekleri alıp vazoya koydu. Sonra elimi alıp hafif kanamayı inceledi. "Çok kötü değil," deyip bir havlu aldı ve parmağıma bastırdı. Karnımda, hayatımda yeri olmayan kelebekler uçmaya başlamıştı. Onları görmezden gelmek için elimden geleni yapıyordum ama aslında Tristan'ın dokunuşu hoş, nazik ve istediğim bir şeydi. Parmağıma bakarak, "Ama Takipçi Sam bir konuda haklı," dedi.

"Neymiş o?"

"Gerçekten de çok güzel görünüyorsun." Ellerimiz ayrılmadı ve bana daha da yaklaştı. Bu kadar yakın olması hoşuma gidiyordu. Yakın olmasına bayılıyordum. Ağır nefesler alıp veriyordu. "Lizzie?"

"Efendim?"

"Seni öpsem kızar mısın? Öpmek derken seni kastediyorum, Jamie'nin anısını değil." Dudaklarımı inceledi. Bana daha da yaklaşıp bir tutam saçımı kulağımın arkasına alırken kalbim yerinden çıkacak gibi hızlı atıyordu. Ellerimiz bir saniye daha birleşik kaldı. Sonra boğazını temizleyerek benden uzaklaştı. Gözlerinde mahcup bir ifade belirdi. "Affedersin. Boş ver beni," dedi. Gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım ve heyecanımı bastırmaya çalıştım. Ama geçmedi. Ellerini kavuşturup bir adım geri attı. "Randevuna dönsen iyi olur."

"Bu romantik bir randevu değ..." demeye başlamıştım ki dudaklarının hafifçe büzüldüğünü fark ettim. Konuyu kapattım. "İyi geceler."

Bir kez kafasını salladı. "Sana da iyi geceler Lizzie."

Sahnede, *Gerekli Şeyler*'in kapatılması gerektiğini anlatan Tanner'ı izliyordum. Onun, kasaba toplantısında birkaç sıra arkada oturan Bay Henson'ı kötülediğini duymak midemi bulandırıyordu. Ama Bay Henson, Tanner'ın söylediklerinden hiç etkilenmemiş gibi duruyordu. Sadece öylece oturup gülümsüyordu.

Tanner'ın bu yanını, ticari düşünen bu yanını gerçekten hiç görmemiştim. İyi, yaşlı bir adamı sırtından bıçaklamak anlamına gelse bile, kendi çıkarı için her şeyi söyleyen ve yapan bu yanını...

Bu yüzden ağzımda berbat bir tat varmış gibi hissettim.

Sam, "Tanner'ın çok geçerli nedenleri var. Kimse oraya gitmediği için boş yere yer işgal ettiğini söylüyor," dedi.

"Bence orası harika bir dükkân."

Tek kaşını kaldırdı. "Oraya gittin mi sen?"

"Hem de birçok kez."

"Bir yerlerinde siğil falan çıkmadı mı? Bay Henson arkadaki odasında voodoo büyüleriyle uğraşıyor. Clinton'ların kedisi Molly kaybolduğunda birisi onun Bay Henson'ın dükkânına girdiğini görmüş ve şaka yapmıyorum sana ama Molly dışarıya *pitbull* cinsi bir köpek olarak çıkmış. Hayvan adına tepki bile verdi. Çok ürkütücü bir şey bu."

Kıkırdayarak, "Buna inanmıyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Tabii ki de inanıyorum ya. Senin de oraya gittikten sonra üçüncü bir gözle çıkmadığına şaşırdım."

"Aaa... Çıktım. Sadece makyaj konusunda çok iyiyim."

Sam güldü. "Beni güldürüyorsun Elizabeth. Bu özelliğin hoşuma gidiyor." Gözlerini gözlerime dikti ve bana özlem dolu bir ifadeyle baktı. *Of hayır!*

Göz temasımızı kestim ve başka birini işaret ettim. "Ya şunlar? Onlar kim?"

Anlatmaya fırsatı olmadı çünkü Şerif Johnson sahneye çıkıyordu.

Şerif, kasaba şenliğiyle ilgili konuşmak üzere mikrofonun başına geçtiği an Tristan'a on dolar borçlu olduğumu anladım. Tam o an, Sam bana doğru eğildi ve kulağıma fısıldadı. "Bu arada belki bundan sonra kızarmış balık yemeye gidebiliriz, diye düşündüm. Restoran çok güzel ve dans edilebilecek güzel müzikleri de var. Harika vakit geçirebiliriz."

Gülümsedim. Onu nasıl reddedeceğimden emin değildim. Öylesine umut dolu görünüyordu ki. "Şey..." Gözleri bir heyecan belirtisiyle kocaman açıldı. "Çok isterim."

Spor şapkasını çıkardı ve dizine vurdu. "Vay be! Harika! Harika! Harika!"

Sam gülümsemekten kendini alamıyor gibiydi. Ben de onunla gitmek çok büyük bir hataymış gibi hissetmeden edemiyordum. Ayrıca on dolar kaybetmiştim ve bu durumdan hiç memnun değildim.

Sam'le sandalyelerimize oturup etrafımızdaki sarhoş insanların özgürce dans edişlerini izledik. Bu arada o da bana oradaki herkesin hikâyesini anlattı. Ardından dönüp, "Umarım iyi vakit geçiriyorsundur." dedi.

"Evet." Gülümsedim.

"Belki bir ara yine çıkarız. Ne dersin?"

Dişlerimi sıktım. "Sam, sen harika bir insansın ama şu an birisiyle çıkacak bir durumda olduğumu sanmıyorum gerçekten. Anlatabiliyor muyum? Şu an hayatım altüst olmuş durumda."

Gergin bir şekilde güldü ve anlayışla kafasını salladı. "Anlıyorum. Ben sadece..." Ellerini dizlerine koydu ve göz göze geldik. "Denemek zorundaydım. Kendimi ortaya koymalıydım."

"Yaptığına sevindim." Omzuna dokunup, "Kalkıp dans etmek istemediğine emin misin?" dedim.

Başparmaklarını yere doğru eğdi. "Pek iyi dans edemem ben. Daha çok izlerim."

"Hadi ama," deyip elimi uzattım. "Eğlenceli olur."

Sam bir süre tereddüt ettikten sonra uzanıp elimi tuttu. Dans pistine yürüdük ve onun gittikçe daha da gerildiğini fark ettim. Gözlerini spor ayakkabılarına dikmişti ve içinden adımlarını saydığını görebiliyordum.

Bir.
İki.
Üç.

Bir.
İki.
Üç.

"Göz temasının faydası dokunur," diye önerdim. Yorum yapmadı. Saymaya devam etti ve yüzü heyecandan gittikçe daha da kızardı. "Biliyor musun? Biraz su içsem iyi olabilir gerçekten," dedim. Sam gözlerime baktı ve bana bilmiş bir ifadeyle gülümsedi.

Artık dans etmeyeceğine minnettar olarak, "Sana su getirebilirim," dedi. Yerime geri döndüm. Sam de getirdiği suyu bana vererek oturdu. "Güzel bir ortam, değil mi?"

"Öyle."

Boğazını temizledi ve dans pistindeki birisini gösterdi. "Şuradaki Susie. Sanırım yıllardır kasaba panayırındaki sosisli sandviç yeme yarışmasının şampiyonuymuş. Şuradaki de..."

"Ya sen Sam? Bana kendinle ilgili bir şey anlat."

Gözlerinde tereddütlü bir ifade belirdi. Sonra gözlerini kırpıştırıp omuz silkti. "Pek bir özelliğim yok benim."

"Eminim öyle değildir. Baban sana kendi dükkânında tam zamanlı bir iş teklif ediyorsa neden kafede çalışıyorsun?" Yüzümü inceledi. Ben de onun yüzüne baktım. Gözleri çok güzel görünüyordu ama aynı zamanda rahatsız olmuş gibiydi.

Göz temasını kesti. "Babam aile işini devralmamı istiyor ama benim istediğim bu değil."

"Sen ne yapmak istiyorsun?"

"Aşçı olmak istiyorum. Okul için para biriktirene kadar kafede çalışmanın, bu konuda biraz daha bilgi edinmek için bir başlangıç olacağını düşündüm ama mutfağa girmeme hiç izin vermiyorlar. O yüzden fos çıktı."

"Arada mutfağa girmene izin vermesi için Matty'yle konuşabilirim," diye teklif ettim.

Dudaklarında içten bir gülümseme belirdi ve bana teşekkür etti ama kendi kendine bir yolunu bulacağını söyleyerek teklifimi reddetti. Ayağa kalktı. "Bu durum benim için fazla duygusallaştı. O yüzden gidip biraz daha yayın balığı alacağım. Sen bir şey ister misin?" İstemem anlamında kafamı salladım ve onun gidişini izledim.

Yandan birisi, "Oh! Neyse ki hâlâ hayattasın," dedi. Sesin geldiği tarafa dönerken Tristan, Sam'in sandalyesine oturdu.

"Burada ne işin var senin?" *Burada olduğun için çok mutluyum. Yanımda olman çok hoşuma gidiyor. Bana öpüşmeyle ilgili şu soruyu tekrar sor.*

"Şey..." diyerek açıklama yapmaya başladı. "Bir arkadaş Takipçi Sam'le romantik bir randevuya çıkmışsa, o arkadaşın durumunu kontrol etmek görevindir."

Arkadaş.

Arkadaş kategorisine koyulmuştum. *Bana öpüşmeyle ilgili soruyu tekrar sor! Lütfen.*

İçimdeki yoğun kıpırtılar, midemde uçuşan kelebekler ve dans eden bütün diğer hayvanlar aslında yokmuşlar gibi davranarak, "Peki sen ne zamandan beri sorumlu arkadaşsın?" diye sordum.

"Şeyden beri..." Kolundaki görünmez saate baktı. "Beş saniye öncesinden beri. Sam'le birbirinizi rezil etmenizi izlemek eğlenceli olur gibi geldi." Benimle göz teması kurmaktan kaçınarak parmaklarını dizlerine vurdu.

Aman Tanrım!

Kıskanmıştı.

Ama bu konuda onunla dalga geçmeyecektim. "Benimle dans eder misin?" diye sordum.

Elini elime doğru uzatınca kalbim duracak gibi oldu. Elimi avucuna koydum ve beni dans pistine götürdü. Beni bir kez döndürüp kendine doğru çekti. Gözlerine bakarken nefeslerim kesik kesik ve hızlıydı. Upuzun boyuyla dimdik duruyor ve kavrayışını hiç gevşetmiyordu. Oradaki herkesin gözlerinin üstümüzde olduğunu hissedebiliyordum. Yargıladıklarını, fısıltılarını neredeyse duyar gibiydim.

Kafamı eğerek gözlerimi yere diktim. Tristan parmağıyla çenemi kaldırdı ve gözlerine bakmamı sağladı. Bana uyardı. Ona bakmak çok hoşuma gidiyordu nasıl olsa. Onun bana bakması da çok hoşuma gidiyordu. Ama birbirimizi bu şekilde görerek bakışmamız ne anlama geliyordu, emin değildim.

"Bana yalan söyledin," dedim.

"Asla."

"Söyledin."

"Ben yalancı değilim."

"Ama yalan söyledin."

"Hangi konuda?"

"Beyaz kuş tüyleri konusunda. Faturayı gördüm. Onları Bay Henson'ın dükkânında bulduğunu söyledin."

Neşeyle güldü. Sonra suratını astı. "O konuda sana yalan söylemiş olabilirim."

Dudaklarına doğru eğildim. Onu öpmeme saniyeler vardı. Onun kendisi, benim de kendim olduğum ilk öpüşmemize saniyeler vardı.

Ellerim göğsüne gitti ve kalp atışlarını hissettim. Gözlerinden neredeyse ruhunu görebiliyordum. Şarkı bitti ama biz birbirimize yakın bir halde kaldık. Nefes alıp verişlerimiz uyumluydu. Nefeslerimiz ağır ve gergin, heyecan dolu ve ürkekti. Başparmağını boynumda gezdirerek daha da yaklaştı. Bu yakınlığı çok hoşuma gidiyordu. Aynı zamanda bu kadar yakın olmasından korkuyordum da. Hafifçe kafasını yana eğip bana tatlı tatlı gülümsedi. Gözlerini bir daha asla ayırmayacağına söz verircesine bana bakıyordu.

Herkes beni Tristan konusunda uyarmıştı. Ondan uzak durmam için yalvarmışlardı. *O bir pislik, vahşi, yaralı biri Liz,* demişlerdi. *Geçmişinden kalan çirkin yaralardan ibaret,* demişlerdi.

Ama onların görmedikleri, görmezden gelmeyi tercih ettikleri şey benim de biraz vahşi, bir parça çılgın ve tamamen altüst olmuş biri olmamdı.

Ben de hasarlıydım.

Ama Tristan'la birlikteyken, en azından nefes almayı hatırlıyordum.

"Eş değiştirsek olur mu?" Tanıdık bir ses beni, Tristan'ın tadında kaybolmaktan alıkoydu. Kafamı kaldırınca kollarını Faye'e dolamış Tanner'ın bana gülümsediğini gördüm.

Surat asmak istesem de zorla gülümsedim. "Tabii ki de."

Tanner elimi tutarken, Tristan da Faye'in elini tuttu. Sadece birkaç adım ötemde olsa da onu özlüyordum.

Tanner beni kendine çekerek, "Bu kadar hayal kırıklığına uğramış gibi durma. Dans ederken ayaklarımın tuhaf olduğunu biliyorum ama kalçalarımı çok iyi hareket ettirebiliyorum hâlâ," diye şaka yaptı.

"Tatilde, en kötü dansçı ödülünü aldığın partiyi çok iyi hatırlıyorum."

Tanner suratını buruşturdu. "Hâlâ alışveriş arabası dansımla en iyi dansçı ödülünü kazanmam gerektiğini düşünüyorum ama jüri kocan olunca, mahvolduğumu anlamıştım."

Kahkaha attım. "Alışveriş arabası. Nasıl yapılıyordu?"

Tanner geriye doğru iki adım atarak, bir alışveriş arabasını sürüp içine bir şeyler koyarmış gibi yaptı. Sonra görünmez malzemeleri banda yerleştirip barkodlarını okutup poşetledi. Kahkaha atmadan yapamadım. Ukala bir ifadeyle gülümseyerek tekrar yanıma geldi ve o danstan çok daha yavaş ve sakin dansımızı etmeye koyulduk.

"Mükemmel. O akşam gerçekten de en iyi dansçı ödülünü kazanmalıymışsın."

"Değil mi ya?" Altdudağını ısırdı. "Hakkım yendi."

"Endişelenme. Eminim gelecekte zaferini tekrar kazanabileceğin birçok tatil partisi olur."

Onaylayarak kafasını salladı ve saçımı kulağımın arkasına aldı. "Off! Seni özlemişim Liz."

"Ben de seni özledim. Off! Herkesi özledim. Çok güzel bir his... Yani tekrar bir şeyler hissetmek."

"Evet. Harika bir şey olmalı. O zaman, boğazımı temizleyip cesaretimi toplayarak sana bir ara benimle akşam yemeği yemek ister misin acaba diye sormam gereken an geldi."

Afallayarak, "Akşam yemeği mi?" diye sordum. "Romantik bir randevu gibi mi?" Göz ucuyla Tristan'la Faye'in dans ettiği tarafa baktım.

"Şey... romantik bir randevu gibi değil. Gerçekten de romantik bir randevu. Senle ben. Bunun kulağa tuhaf geldiğini biliyorum ama..."

"Ben zaten birisiyle çıkıyor gibiyim Tanner."

Yüzü düştü. Suratını bir şaşkınlık ifadesi kapladı. "Birisiyle mi görüşüyorsun?" Daha dik durarak idrak etmeye çalıştı. "Sam'le mi çıkıyorsun? Buluştuğunuzu biliyorum ama onun senin tipin olduğunu düşünmemiştim. Ben..."

"Sam değil."

"Değil mi?" Gözleri pistin diğer ucuna, Tristan ve Faye'e kaydı. Tekrar bana baktığında, dakikalar önce gördüğüm şakacı tavrı yok olmuştu. Net bir kızgınlık ifadesiyle kaplı yüzünün rengi attı. Fısıldamaya çalışarak, "Tristan Cole mu? Tristan Cole'la mı çıkıyorsun?" diye bağırdı. İrkildim. Tristan'la tam olarak çıkıyor sayılmazdım. Bana karşı ne hissettiğine dair gerçekten bir fikrim bile yoktu ama ben, ona karşı bir şeyler hissettiğimi biliyordum ve bu hisleri daha fazla görmezden gelemeyecektim.

"Kasabaya geri dönüyor ve çıkmak için en berbat kişiyi seçiyorsun."

"O, herkesin sandığı kadar kötü biri değil."

"Haklısın. Kötüden de kötü."

"Tanner." Ellerimi göğsüne koydum. "Böyle olmasını planlamadım. Ona karşı hissettiklerimi hissetmeyi planlamadım ama kime âşık olacağını seçemezsin."

"Evet. Seçebilirsin. Tristan ve Bay Henson, adının birlikte anılmasını isteyeceğin türden insanlar değiller."

"Senin Bay Henson'ın dükkânıyla ilgili sorunun ne? O, hayatımda tanıdığım en ince insanlardan biri."

Tanner başparmağı ve işaretparmağıyla kaşlarının arasını tuttu. "Yanılıyorsun Liz. Ayrıca Tristan seni incitecek diye ödüm kopuyor."

"İncitmeyecek." Tanner bana inanmıyordu. Benim

Tristan'la olmamın berbat bir şey olduğuna bir şekilde ikna olmuştu. "Tanner, incitmeyecek. Şimdi, hadi ama," deyip bedeninin kaskatı olduğunu hissederek onu daha da kendime çektim. "Sadece arkadaşınla dans et ve benimle ilgili bu kadar çok endişelenmeyi kes."

"Kalbin için endişeliyim ben. Steven'dan sonra mahvoldun. Kalbinin tekrar kırılmasını istemiyorum." *Ah Tanner!*

Kafamı göğsüne yasladım. Parmaklarını saçlarımda gezdirdi. "Bana bir şey olmayacak. Söz veriyorum."

"Ya öyle olmazsa?"

"O zaman da bana ara sıra sarılmana ihtiyaç duyarım sanırım."

yirmi ikinci bölüm

TRISTAN

BİRLİKTE DANS EDERKEN FAYE, "Doğru dürüst tanıştığımızı sanmıyorum. Demek sen en yakın arkadaşımın vajinasının içinde bulunmuş penissin," dedi.

Öyle de denebilir tabii. "Sen de onun fena halde usturupsuz en yakın arkadaşsın."

Kocaman gülümsedi. "Aynen öyleyim. Neyse dinle, Liz'i üzersen, seni öldüreceğimi söylemenin tam sırası."

Kahkaha attım. "Onunla sadece arkadaşız."

"Şaka yapıyorsun, değil mi? Tanrım! İkiniz gezegendeki en ahmak iki insansınız. En yakın arkadaşımın sana âşık olduğunu anlayamıyor musun gerçekten?"

"Ne?"

Faye, Elizabeth'e bakarak, "Ona bir baksana!" dedi. "Gözlerini bizden alamıyor çünkü sen beni güldürürsün ya da testislerine dokunurum ya da rüzgâr penisini ağzıma doğru uçurabilir diye ödü patladığı için gözlerini bizden alamıyor."

"Dur bir dakika. Ne?"

"Aman Tanrım ya! Sana gerçekten açık açık anlatmam mı gerekiyor? Kıskanıyor işte Tristan!"

"Bizi mi?"

"Sana bakan herkesi." Faye'in ifadesi birden ciddileşti. "Sadece ona karşı düzgün davran, tamam mı? Kalbini kırma. Zaten milyonlarca parçaya bölündü."

"Endişelenme," deyip omuz silktim. "Ben de onunla aynı durumdayım." Bana dik dik bakan Tanner'la göz göze geldim. "Ona ne oluyor peki? O da mı kıskanıyor, gizliden gizliye bana mı âşık?"

Faye memnuniyetsiz bir ifadeyle Tanner'a baktı. "Hayır. O sadece senden nefret ediyor."

"Neden?"

"Çünkü Liz ona karşı seni tercih etti. Sır saklayabilir misin?"

"Muhtemelen yapamam. Hayır."

Faye gülümsedi. "Peki. Zaten ben de tutamam herhalde çünkü sana anlatmak üzereyim. Liz ve Steven'ın düğününden önceki gece Tanner, sendeleyerek Liz'in evine geldi. Neyse ki kapıyı ben açtım. Liz de uyuyordu ama bana Liz'in çok büyük bir hata yaptığını ve Steven'la değil kendisiyle evlenmesi gerektiğini söyledi."

"Bunca zamandır ona âşık mıymış yani?"

"Aşk, şehvet... Bilmiyorum. Sahip olamadığın bir şeyi istemek mi? Her neyse, Liz'in sonunda kasabaya tekrar geri dönüp, ona göz ucuyla bile bakmaması muhtemelen Tanner'ı öldürüyordur. Liz'in sonunda kendini seçeceğine ikna olmuştu muhtemelen. Ama Liz'in geri dönüp de etraftaki en pislik herifi seçmiş olması Tanner'ın apış arasına bir tekme gibi oldu âdeta." Durup gülümsedi. "Kusura bakma."

"Birazcık baktım."

Onu bir kez döndürüp kendime doğru çektim. "Ama bilgin olsun," derken Faye'in yüzündeki sırıtış daha da büyüdü. "Artık senin tam bir pislik olduğunu düşünmüyorum. O yüzden birkaç hafta sonra Liz için bir doğum günü partisi yapacağız ve sen de davetlisin. Partinin amacı onu bar tezgâhları üzerinde dans ettirmek ve kısa bir süreliğine dertlerini unutmasını sağlamak. Ayrıca o gece onun vajinasına dokunman için sana sonuna kadar izin veriyorum."

Kahkaha attım. "Çok düşüncelisin gerçekten."

"Ne diyebilirim ki?" Ukala ukala güldü. "Sağlam bir arkadaşım ben."

Faye'le danstan sonra mekânın arka taraflarında oturacak bir yer buldum ve bana anlatılan her şeyi hazmetmeye çalıştım. Elizabeth bana doğru yaklaşırken, kalbimin duracak gibi olduğunu inkâr bile edemedim.

Yanıma oturup, "Faye'le çok iyi anlaşıyor gibi duruyordunuz," dedi.

"Aynısı Tanner'la senin için de söylenebilir," diye cevap verdim.

"Aynı şey değil. Tanner'la biz sadece arkadaşız. Peki ne... Senden onunla seks yapmanı istedi mi? Eminim evet, demişsindir. Ama bunca sorunun göz önünde bulundurulursa yapmaman gerek bence." Altdudağını ısırdı. "Ama sana bunu sordu mu?"

Yüzündeki küstah ifade karşısında tek kaşımı kaldırdım. "Bu gerçek bir soru mu?"

"Sadece söylüyorum. Penisini bir kadının içine sokmanın stresle başa çıkman için harika bir yol olacağını düşünmüyorum."

"Ama seninle yaptığımız da bu değil miydi?" diye karşı

çıktım.

"Zaten pek de iyi gitmedi, değil mi?"

Faye haklıydı. Elizabeth'in yüz ifadesini incelerken zihnim aydınlandı. Yüzü kızarmıştı ve ellerini bacaklarına sürüp duruyordu. Göz göze geldik. Sandalyemi onunkine yaklaştırdım ve bacaklarını bacaklarımın arasına aldım. Ona doğru eğilerek, "Şimdi anlıyorum," diye fısıldadım.

Ne kadar yakın durduğumuzu incelerken iç geçirişini izledim. "Neyi anladın?"

"Kıskanıyorsun."

Alaylı bir ses çıkardı ve güldü. "Kıskanmak mı? Saçmalama seni kendini beğenmiş."

Ellerini ellerimin arasına alarak bir terapist gibi yumuşak bir tonda konuştum. "Utanmana gerek yok. Birinin bir noktada, komşusuna karşı bir şeyler hissetmeye başlaması tamamen normal. Neden bunun saçma olduğunu düşünesin ki?"

Ellerini ellerimden çekti ve suratının kızarışı karşısında kahkahalara boğulmamak için kendimi zor tuttum. "Neden mi? Neden saçma olduğuna dair bütün nedenleri öğrenmek mi istiyorsun? İlk olarak, son zamanlarda tıraş olmadın ve bir oduncu gibi görünüyorsun ki bu iğrenç. Beren ve gür sakallarına ek olarak ekoseli gömlek giymemene şaşırır gibiyim. Duş alıyor musun sen?"

"Alıyorum. İstersen bana gidip sudan tasarruf etmek için birlikte duş alabiliriz."

"Şu haline bir bak. Bir anda amma da çevreci oldun!"

"Pek sayılmaz. Sadece seni ıslatmak hoşuma gidiyor." Ben yanaklarındaki birkaç çili incelerken yanakları kızardı. Öyle güzeldi ki. Ona karşı hissettiğim ve onun da bana karşı hissediyor olmasını umduğum onca histen aklımı uzaklaştırmak için, "Ayrıca, cep telefonundaki 'Odun' uygulamasını gördüm. Odunculara karşı duyduğun sem-

patiyi gizlemene gerek yok. Kimse seni açık açık yargılamıyor. Çoğunlukla sessizce ve yan yan bakarak yargılıyorlar ama bu da gerçekten sayılmaz bile."

"O uygulama *Facebook* sayfamın yanında gündemdeki konularda üst sıralardaydı Tristan! Faye bana indirtti. Ben de merak ettim. Hepsi bu." Saniyeler geçtikçe daha da kızardı. Bedenim bedenine olan yakınlığım yüzünden tepkiler veriyordu. Sıcaklığını hissetmek için ellerimi sıcak yanaklarına koymak istedim. Parmaklarımı açıp elimi göğsüne koyarak heyecanlı kalbinin çarpışını hissetmek istedim. Dudaklarını tatmak istedim...

Bir kez daha, "Tanner'la aranızda ne var?" diye sordum.

"Söyledim sana. Sadece arkadaşız."

"Seni tutuşuna bakılırsa daha fazlasıymışsınız gibi görünüyordu."

Elizabeth etrafa bakınarak kıs kıs güldü. "Asıl kim kıskançmış bakalım?"

"Ben."

"Ne?" Kafasını kaldırdı ve benimle göz göze geldi.

"Sana kıskandığımı söyledim. Onun, elini beline koyuşunu kıskanıyorum. Seni güldürüşünü kıskanıyorum. Kulaklarını dolduran konuşmasını kıskanıyorum. Ben geride durup olan biteni izlemek zorunda kalırken, onun gözlerine bakabildiği o birkaç dakikayı kıskanıyorum."

Kesik kesik nefeslerle ve şaşkınlıkla, "Ne yapıyorsun?" diye sordu. Dudaklarım dudaklarından sadece birkaç milim ötedeydi. Elleri kot pantolonuma temas ediyordu. Benim ellerim de onun parmaklarının üstündeydi. Öyle yakındık ki neredeyse kucağımda oturuyor gibiydi ve kalp atışlarını duyabiliyordum.

Etrafımız her zamanki gibi gürültülüydü. İnsanlar sarhoş oluyor, yemek yiyor ve sıradan şeyleri sıradan bir şekilde konuşuyorlardı. Ama benim gözlerim Elizabeth'in

dudaklarında, dudağının kıvrımında, teninin renginde, yani ondaydı.

"Tris dur," diye fısıldadığında nefesi tenime temas etti ama bedenini bana biraz daha yaklaştırdı. Görünüşe göre onun kafası da benimki kadar karışıktı ve bedeni mantığının yapmasını istediği şeye karşı çıkıyordu.

"Bana bunu istemediğini söyle," diye yalvardım. *Beni reddet.*

"Bu... ben..." diye kekeledi. Gözleri dudaklarımdaydı. Sesi titriyordu ve korkularını açık ve net bir şekilde duyabiliyordum ama o korkular ve şüpheler, küçük bir umut fısıltısıydılar. O fısıltıya elimden geldiğince uzun bir süre tutunmak istedim. Ruhunun derinliklerinde kilitli tuttuğu o umudu hissetmek istedim. "Tristan... Sen..." Heyecanla güldü ve parmaklarını alnında ileri geri sürttü. "Beni hiç düşünüyor musun? Yani..." Dili dolandı ve sustu. Gerginlikten içi içini yiyor, kafası karışıyordu. "Beni arkadaşlıktan öte bir şekilde düşünüyor musun hiç?" Gözlerimin içine baktığında cevabı görmüş olmalıydı. Ruhunun, ruhumun derinliklerine baktığını hissettim. Gözleri merak doluydu. Güzelliği üstüne çöken gizemin etkisiyle yumuşadı.

Bir kez göz kırptım. "Her saniye. Her dakika. Her saat. Her gün."

Gözlerini kapatarak kafasını salladı. "Ben de. Her saniye. Her dakika. Her saat. Her gün."

Geri çekil Tristan.

Geri çekil Tristan.

Geri çekil Tris...

"Lizzie," deyip onu kendime doğru çektim. "Seni öpmek istiyorum. Gerçek seni. Üzgün seni. Yaralı seni."

"Bu bir şeyleri değiştirir."

Haklıydı. Önümüzde duran o görünmez çizgiyi geçmiş

olurdum. Onu daha önce de öpmüştüm ama o farklıydı. O, ona âşık olmaya başlamadan önceydi. Âşık olmadan... sırılsıklam âşık olmadan önce. Tuttuğum nefesi verdim ve onun da aynısını yapışını tenimde hissettim. "Peki ya seni öpmezsem ne olur?"

Dudaklarımı dudaklarından birkaç milim ötede durdurduğumda, "Senden birazcık nefret ederim," dedi. "Senden çok nefret ederim."

Dudaklarım dudaklarıyla birleştiğinde belini büktü ve tişörtümden tutarak beni kendine çekti. Dilimi ağzına sokup diliyle âdeta seviştiğimde hafifçe inledi. Neredeyse kucağıma gelerek beni tutkuyla öptü. Dudaklarıma, "Kendini bana açarak seni tanımama izin vermeni istiyorum," dedi. Ona kollarımı dolayıp evime götürmek, bedeninin her bir milimini incelememek için kendimi zor tutuyordum. Bedeninin bedenimi sarışını hissetmek istiyordum. Aletimi derinliklerinde hissetmek istiyordum. Altdudağını çektim. Beni nazikçe öptükten sonra geri çekildi. "Kim olduğunu bilmek istiyorum Tristan. Kafan dağınık olduğunda aklının nerelere gittiğini bilmek istiyorum. Rüyalarında neyin çığlık atmana neden olduğunu bilmek istiyorum. Her gün gizli tutmak için mücadele verdiğin, içindeki karanlığı görmek istiyorum. Benim için bir şey yapabilir misin?"

"Ne olursa."

Elleri kalbime indi ve parmak uçlarına temas eden nefes alıp verişlerimi izledi. "Bana gömülü tutmaya çalıştığın yanını göster. Bana en çok acıyan yerini göster. Ruhunu görmek istiyorum."

yirmi üçüncü bölüm

ELIZABETH

BENİ ODUNLUĞUNA GÖTÜRDÜ.

Çok uzun bir süredir, o duvarların içinde neyi gizlediğini merak ediyordum. Kilidi çevirdikten sonra ikiz kapıları ardına kadar açtı. İçerisi karanlıktı. Tristan, lambanın ipini çekene kadar hiçbir şey göremedim. Benimle içeri yürürken oda aydınlandı.

Küçük bir kütüphane gibi düzenlenmiş odada etrafa bakarken, "Charlie..." dedim. Raflar çocuk kitaplarından tutun da Bülbülü Öldürmek'e kadar birçok klasik hikâyeyle ve kocaman bir Stephen King koleksiyonundan oluşan romanlarla doluydu. Kitaplık raflarının hepsi el yapımıydı ve onları yapan kişinin Tristan olduğunu anladım.

Üstünde dinozorlar, arabalar, oyuncak askerler gibi sadece oyuncakların olduğu bir raf vardı.

Yine de beni en çok sarsan oyuncaklar ve kitaplık rafları değildi. Odunluğun duvarlarına baktım ve ahşaba kazınmış kelimeleri inceledim. Duvarlar notlar, anılar ve özürlerle dolu gibi görünüyor.

Ben parmaklarımı Tristan'ın şu âna kadar yalnızca kendisiyle paylaştığı acı dolu sözcüklerin üzerinde gezdirirken, "Charlie'yi her özlediğimde... onu her düşündüğümde, hislerimi ahşaba kazıdım," diye açıkladı.

Seni bıraktığım için özür dilerim.
Orada olmadığım için özür dilerim.
Bazı kitapları okumana izin vermediğim için özür dilerim.
Seni balık tutmaya hiç götürmediğim için özür dilerim.
Asla âşık olamayacağın için özür dilerim.
Keşke unutabilsem.
Seni özlüyorum...

"Ayrıca Jamie her zaman ona bir kütüphane yapmamı isterdi. Hep erteledim. Daha çok zamanım olduğunu düşündüm ama bazen yarın asla gelmez ve sadece dünün hatıralarıyla baş başa kalır insan."

Tristan'ın gözlerine baktığımda, duygularını gizlemek için gözlerini kırpıştırmaya çabaladı. Zihninde ve kalbinde hâlâ taze olan acıyı görebiliyordum. Ona doğru yaklaştım. "Senin hatan değildi Tristan."

Karşı çıkarak kafasını salladı. "Benim hatamdı. Eğer aptal bir kariyere başlamak için etrafta koşuşturup duruyor olmasaydım, orada olabilirdim. Onları hayatta tutabilirdim."

"Ne oldu? Onlara ne oldu?"

Tristan kafasını eğdi. "Yapamam. O günden bahsedemem."

Gözlerine bakmak için kafasını kaldırdım. "Sorun değil. Anlıyorum. Ama sadece bunun senin hatan olmadığını bilmeni istiyorum. Bunu anlamana ihtiyacım var. Sen olabileceğin en iyi baba ve kocaydın." Gözleri bana inanmadığını söylüyordu. Bir gün inanacağını umuyordum.

"Onları kaybetmenin en zor yanı neydi? İlk hafta en kötü ânın neydi?"

Ah Tristan...

"Kalbimin onlarla birlikte öldüğünü bilerek aynada kendime baktığımı hatırlıyorum. Ölü olduğumu biliyordum. Onlar öldüğünden beri ölüydüm. Anlatabildim mi? Ve bu durumu kabullenmiştim. Kötü ve kaba olmayı sorun etmiyordum çünkü insanların bana değer vermelerini hak etmediğime ikna olmuştum. Annem ile babamı uzaklaştırdım çünkü eski halimin âdeta bir hayaleti gibiydim. Ölmüş olmayı çok istedim çünkü ölmenin daha iyi, daha kolay olacağını düşündüm. Ama sonra sen geldin ve var olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamaya başladım." Dudakları dudaklarımla birleşti ve kalp atışlarım hızlandı. Sesi tüylerimi ürpertti. "Elizabeth."

"Efendim?"

"Seninle daha kolay."

"Ne benimle daha kolay?"

Elini belime koydu. Kasıklarımı onunkine bastırdım. Yavaş yavaş tek bir vücut oluyorduk. Parmaklarını ensemde gezdirirken gözlerimi kapattım ve Tristan yavaşça ruhuma konuştu. "Yaşamak."

Derin bir nefes aldım. "Sen değerlisin Tris. Yeteri kadar değerlisin. Değersiz hissettiğin günlerde bile."

"Şimdi de ben senin ruhunu görebilir miyim?" diye sordu. Heyecanla kafamı salladım ve onu evime götürdüm.

Ben kalp şeklindeki teneke kutuyu açarken, Tristan koltuğuma oturarak, "Aşk mektupları mı?" diye sordu.

"Evet."

"Steven'dan sana mı?"

Hayır anlamında kafamı salladım. "Annem tanıştıkları günden itibaren neredeyse her gün babama yazmış. O da ona cevap yazmış. Babam öldükten sonra bunları her gün okurdum. Onu hatırlamanın yoluydu bu. Ama sonra bir gün, annem bunları attı. Ben de buldum... ve hâlâ okuyorum."

Tristan anlayışla kafa sallayarak bir tane mektup alıp okudu: *"Yanımda uyuyorsun ve her saniye seni biraz daha çok seviyorum. – HB."*

Bu mektup beni hep gülümsetmişti. "Her zaman böyle mutlu değildiler. Bu mektupları okumaya başladıktan sonra onlarla ilgili hiç bilmediğim şeyler öğrendim." Belirli bir mektubu aramak için kutuyu karıştırdım. "Mesela bunun gibi: *'Kadın olarak kendini değersiz gördüğünü biliyorum. Kadın olarak kendini değersiz gördüğünü ve kaybımız yüzünden vücudunu suçladığını biliyorum. Doktorların dedikleri yüzünden kadın olarak kendini değersiz gördüğünü biliyorum. Ama yanılıyorsun. Sen güçlüsün, bilgilisin ve sarsılmazsın. Bir kadından daha ötesin. Sen dünyadaki güzel her şeysin ve ben sana tanrıçam olarak hitap edecek kadar şanslı bir adamım sadece. – HB.'* Benden önce bir çocuk kaybettiklerini bilmiyordum bile. Bilmiyordum..." Gergin bir ifadeyle bütün bunları hazmeden Tristan'a gülümsedim. "Neyse. Ben, gerçek aşkı ilk annemle babamda gördüm. Keşke Steven'la biz de birbirimize aşk mektupları yazsaydık. Güzel olurdu."

Tristan, "Çok üzgünüm," dedi.

Kafa salladım çünkü ben de üzgündüm.

Metal kutuyu kapattım ve koltukta ona yaklaştım.

"Annen babanı kaybetmekle nasıl başa çıktı?" diye sordu.

"Başa çıkmadı. Unutmak için erkekleri kullandı. Babamı kaybettiği gün kendini kaybetti. Bu üzücü bir durum çünkü annemi özlüyorum."

"Ben de annemle babamı özlüyorum. Jamie ve Charlie

öldükten sonra onlardan kaçtım çünkü beni rahatlatıyorlardı ve onların beni rahatlatmalarını hak ettiğimi düşünmedim."

"Belki de onlara bir telefon etmelisin."

"Bilmiyorum..." diye fısıldadı. "Hâlâ onların beni rahatlatmalarını hak ettiğimden emin değilim."

"Ama yakında ararsın."

"Evet. Belki yakında. Eee..." diyerek konuyu değiştirdi. "Senin için o haftanın en zor yanı neydi? En kötü ânın neydi?"

"Hmm... Emma'ya söylemek. Üstelik hemen de söylemedim. İlk gece ona sarılarak yatağında yattım ve bana babasının ne zaman eve geleceğini sordu. Birden ağlamaya başladım ve durum, benim için o an gerçek oldu. İşte o an, hayatımın bir daha asla aynı olmayacağını anladım." Tristan uzanıp başparmaklarını gözlerimin altına götürerek döküldüğünü fark etmediğim gözyaşlarımı sildi. "Sorun değil," diyerek onu temin ettim. "Ben iyiyim."

Tristan kafasını salladı. "Değilsin."

"Öyleyim. İyiyim. İyiyim."

Gözlerini kıstı. "Her zaman iyi olmak zorunda değilsin. Bazen acı çekmek de normal. Karanlıkta etrafta dolaşıyormuşsun gibi kaybolduğunu hissetmek de normal. İyi günleri çok daha iyi yapan kötü günlerdir."

Ellerimi saçlarında gezdirip dudaklarımı dudaklarına değdirdim. Parmaklarımı göğsüne koyup, elime temas eden kalbini hissederek, "Öp beni," diye fısıldadım.

Tereddüt etti. "Eğer seni öpersem, geri dönemeyiz. Seni öpersem... asla durmak istemem."

Dilimi yavaşça altdudağında gezdirdim, sonra da dudaklarını aralamak için kullanarak, "Beni öp," diye fısıldadım. Elleri belime indi ve beni iyice kendine çekti. Sırtımda daireler çizerek okşamaya başladı. Birbirimize öyle

yakındık ki, iki ayrı insan mı yoksa içindeki ateşi ilk kez keşfeden tek bir ruh mu olduğumuz belli değildi.

Tristan, "Emin misin?" diye sordu.

"Öp beni."

"Lizzie..."

Dudaklarına bir parmağımı koyarken dudaklarımda ufak bir gülümse belirdi. "Bunu sana sadece son bir kez daha söyleyeceğim Tristan. Öp..."

Cümlemi tamamlamama gerek kalmadı. Onun beni kucağında yatak odasına taşıyışını hayal meyal hatırlıyorum.

Tristan sırtımı şifoniyerime yaslayarak beni sıkıştırdı. Belimi daha da sıkı kavradı ve anında dudaklarımız birleşti. Aramızdaki bağlantıyı daha da derinleştirirken bütün ağzı benim tadımı almıştı. Parmaklarını sırtımdan yukarı çıkarırken bütün bedenim ürperdi. Bana daha da yaklaştı ve diliyle dudaklarımı aralayarak kendisininkiyle dolanmaya hazır dilimi buldu. Kollarıyla beni daha sıkı kavradı. Ben de parmaklarımı sırtına bastırarak ona bu dünyadaki en sevdiğim şeymiş gibi tutundum. Öyleydi de. Ellerimi saçlarına dolarken kafamı yana eğerek onu beni daha derin, daha kuvvetli, daha hızlı öpmeye zorladım.

Dudaklarına, "Tristan," diye inledim. O da benim dudaklarıma homurdanarak inledi. Elim gömleğinin ucuna kaydı ve içine sokup yukarı çıkararak altındaki sıkı bedenini hissettim. Elimde hoş bir his bırakıyordu. Tadı çok hoşuma gidiyordu. Ona âşık oluşum çok hoşuma gidiyordu.

Bunun mümkün olacağını bilmezdim. Kırık bir kalbin parçalarının hâlâ aşkla atabileceğini bilmezdim.

Beni kaldırarak ellerini popomda kavuşturdu ve yatağın ucuna oturttu. Acele acele nefes alıp veriyordu. Bana

olan arzusu barizdi. "Seni çok istiyorum Lizzie." İç geçirerek kulağımı emdi. Sonra da dilini çenemde gezdirdi ve dudaklarını dudaklarımla buluşturdu. Dilini, sanki her bir milimimi keşfetmeye çalışıyormuşçasına ağzıma soktu. Ellerini elbisemin altına sokmaya başlarken, dilinin her bir darbesi ağzının içine inlememe neden oldu. Külotumu kalçalarımdan aşağı indirip odanın diğer ucuna atışını izledim. Beni bedenine daha da yaklaştırdı ve bacaklarımı açarak sertliğini bana hissettirdi. Gözlerindeki özlem dolu bakış beni gülümsetti. İşte o anda, onun beni hep güldüreceğini biliyordum.

Elbisemin ucundan tutup her yerimi, her kıvrımımı inceleyerek yavaşça yukarı sıyırdı. Hırlar gibi bir sesle, "Kollar," dedi ve kollarımı yukarı kaldırdım. Elbisemi çıkarıp odanın bir ucuna attı. "Çok güzel," diye geveledikten sonra eğilip boynumu öptü. Dudakları tenimle her buluştuğunda kalp atışlarımın hızlandığını hissediyordum. Dilini sutyenimin kıvrımında gezdirirken arkama uzanıp kopçasını açtı ve bir kenara attı. Başparmaklarıyla meme uçlarımda daireler çizdiğinde bütün bedenimin ürpermesine neden oldu. Tişörtünü kaldırarak kaslı karnını ortaya çıkardım. "Kollar," diye emrettim. Kollarını kaldırdı ve gittikçe büyüyen yığına katılmak üzere gömleğini odanın kenarına attım. Ağzını göğsüme indirmekte hiç vakit kaybetmeyip dilini memelerimde gezdirdi. Beni şehvetle öptü ve iyice emdi. Göğüslerim gittikçe ağırlaşıyor, bana dokunması, beni tatması için gittikçe daha arzu doluyordu. Diliyle bedenimi kontrol edişi yüzünden kafamı geriye eğerek, "Tristan, sadece... Ahh! Tanrım!" diye geveledim.

"Uzan," diye emretti. Dediğini yaptım ve gözlerimi kapatarak parmaklarımı göğüslerimde gezdirdim. Onun bir sonraki dokunuşunun beklentisi beni gerginleştirdi ama çok mutlu da etti. Bana ne zaman dokunacaktı ve ilk nereme dokunacaktı?

Dilinin ıslaklığının uyluğumun içine değdiğini hissettiğimde kalçalarımı kaldırdım. Tenime, "Seni tatmak istiyorum Lizzie. Her bir milimini tatmak istiyorum," diye fısıldadı. Elleriyle popomu kavradı ve kasığımı kendine doğru çekerek dilini iyice içime soktu. Bedenim ellerinde titrerken beni yavaş yavaş ve istikrarla yaladı. Bedenim daha fazlası için yalvarırken beni daha sertçe ve şehvetle yaladı. O, dilini daha da derine sokup orada daha uzun süre tutarken ellerimi saçlarına doladım. İçime girmesinden daha çok istediğim bir şey yoktu.

İki parmağını içime sokup dilini ıslaklığıma sokup çıkarmaya devam ederken kalçalarımı kıpırdatarak, "Tristan lütfen," diye yalvardım. "Seni istiyorum..."

Tristan geri çekilip ayağa kalktı ve kot pantolonunun fermuarını indirmeye başladı. "Bana nasıl olmasını istediğini söyle. Beni nasıl istediğini söyle," derken gözlerini gözlerimden hiç ayırmadı.

Nefes nefese, "Nazik olmasını istemiyorum," diye fısıldadım. O kot pantolonunu çıkarırken, gözlerim iç çamaşırından belli olan sert ereksiyonuna kaydı. Parmaklarım iç çamaşırının beline gitti ve saniyeler içinde onu çıkardım. "Bana seni gece uyanık tutan gölgeleri göster. Beni karanlığınla öp."

Beni yataktan kaldırarak yüzüm şifoniyerime dönük bir halde bıraktı. Ellerim çekmecelere temas etti. Aceleyle elini kot pantolonunun cebine sokup cüzdanını çıkardı. İçinden bir prezervatif alarak ambalajını yırtıp açtı ve sertliğine taktı. Anında arkamda belirdi ve bedenini çıplak ruhuma yasladı. Parmağını popomun kıvrımına gelene kadar sırtımdan aşağı indirdi ve kalçalarımı kavradı. Benim kadar hızlı hızlı nefes alıp vererek sol bacağımı kaldırıp kolunun üstüne koyarken, "Lizzie, seni incitmeyeceğim," diye söz verdi.

Biliyorum Tristan. Biliyorum.

Bir hamlede sertçe içime girerek çığlık atmama neden oldu. İçime girişinin etkisiyle belimi büktüm. Sol eli bacağımı havada tutarken, sağ elini de bedenime dolayarak göğüslerimi okşadı.

Konuşurken kesik kesik nefesler alıyordu. "Çok güzel hissettiriyorsun Lizzie. Ahh... çok..." İçime girip çıkmaya devam ederken cümlesinin gerisi gelmedi. Tristan'a sadece fiziksel olarak değil, aynı zamanda karanlıklarının derinliğinde bu kadar yakın olmak gözlerimin dolmasına neden oldu. Tristan çok hoş, korkutucu ve gerçekti.

Bu bir rüya değil. Bu gerçek.

İçimden çıkıp beni kendine doğru döndürdü.

Ellerini popomda kavuşturarak beni kaldırdı ve bacaklarımı beline dolamamı istedi. Düşmeme engel olan tek şey onun bedeniydi. Tekrar içime girdiğinde alınlarımızı birbirine yasladık. "Gözlerini kapatma," diye yalvardı. Gözleri şehvetle, tutkuyla doluydu ve... aşkla mı acaba?

Ya da belki de kendi aşkımın onun gözlerindeki yansımasını görüyordum. Her halükârda, bunun bende uyandırdığı his hoşuma gidiyordu. İçime sertçe girip yavaşça çıkmaya devam etti. Bedenimin derinlikleri titredi. Gözlerim kapanmak istedi ama kapatamadım. Açık kalmak zorundaydılar. Onu görmek zorundaydım.

Sadece saniyeler vardı...

Bedenimi ona vermeme, kendimi kaybedip içimde Tristan Cole'la yeniden bulmama saniyeler vardı. "Ben..." diye gevelerken bedenim ani bir orgazmla sarsıldı ve dilim tutuldu. Gözlerim kapandı ve bedenim bedeninde titrerken Tristan'ın dudaklarını dudaklarımla birleştirdiğini hissettim.

"Ahh! Bunu çok seviyorum Lizzie. Bedenin bedenimdeyken kendini bana kaybetmeni çok seviyorum," deyip ben inlerken dudakları dudaklarımda gülümsedi.

"Seni her şeyinle istiyorum," diye yalvardım. "Lütfen."

"Ben seninim."

O gece birbirimizin kollarında uyuduk. Gecenin ortasında uyandık ve Tristan tekrar içime girdi. Kendimizi birlikte bulduk, kendimizi birlikte kaybettik. Ertesi sabah erkenden, yine birbirimize dokunduk. O, içime her girdiğinde, sanki bir şey için özür diler gibiydi. Beni her öptüğünde, sanki affımı diler gibiydi. Gözlerini her kırptığında, ruhunu gördüğüme yemin edebilirdim.

yirmi dördüncü bölüm

ELIZABETH

UYANDIĞIMDA TEMBELCE YANA yuvarlandım ve Tristan'ın yatağımda olmadığını fark ettim. Bir yanım dün gecenin rüya olup olmadığını merak ediyordu ama parmaklarım yanımdaki yastığa değince orada bir not buldum.

Horlarken çok güzelsin. – TC

Kâğıdı göğsüme bastırdıktan sonra tekrar tekrar okudum. Bir çim biçme makinası sesi duymam beni notu tekrar okumaktan alıkoyan tek şeydi. Üstüme bir şort, askılı bir tişört geçirdim ve Tristan'ın çimlerimi biçişini izlemek ve dudaklarını nazikçe öpmek için dışarı çıkmak istedim ama verandaya adımımı atar atmaz duraksadım.

Tristan benim çimlerimi biçmiyordu.

Kendi çimlerini biçiyordu.

Dünyadaki diğer herkese bu, yani bir erkeğin çimlerini biçmesi çok önemli bir meseleymiş gibi görünmez. Ama

ben çok önemli olduğunu biliyordum. Tristan Cole'un uzun zamandır hayatını uyurgezer bir halde yaşadığını ve bugün yavaş yavaş uyandığını biliyordum.

Tristan benim, ben de onun evine birbirimiz için *Post-It* notları bırakmaya başladık. Annem ve babamın mektuplarının aksine bizimkiler romantik değildi. Çoğunlukla komik ve şapşal notlardı. Ama bu onları daha çok sevmeme neden oluyordu.

Bence tatlı bir popon var. – EB

***

Bazen ben çimleri biçerken, sen verandanda oturup müstehcen kitaplarını okuyorsun. Çok güzel bir kısma yaklaştığında yüzünün kızardığını görüyorum. Bay Darcy, Elizabeth'in bedenine çılgınca bir şeyler yapmış demek, diye düşünüyorum. – TC

***

Aşk ve Gurur'daki karakterlerin isimlerini bilmen beni endişelendirmeli mi, tahrik mi etmeli emin olamıyorum. – EB

***

Sen. Var. Ya. İnanılmaz. Güzelsin. – TC

***

Tak tak! – EB

***

Kim o? – TC

***

Benim. Çıplak. Gece yarısı. Yatağımda. Yanıma gel. Yeşil Dev kostümü ve kocaman yeşil canavarını getir. – EB

***

Lütfen, lütfen, lütfen penisime bir daha yeşil canavar diye hitap etme. 10 üzerinden, resmen 11'lik bir durum bu. – TC

Not: Ama kocaman kelimesine karşı çıkmayacağım. Hatta senin "çok büyük, devasa, muazzam, Tanrı vergisi" gibi sözcükler de bulman gerektiğini düşünüyorum.

***

Bu gece bana sarılmanı istiyorum. – EB

***

Kâbuslarınla rüyalarının arasında kalan o yer var ya? Hani yarınların hiç gelmediği, dünün artık acıtmadığı

o yer. Kalp atışlarının benimkilerle uyumlu olduğu o yer. Zamanın olmadığı ve nefes almanın kolay olduğu o yer.

İşte seninle orada yaşamak istiyorum. – TC

yirmi üçüncü bölüm

ELIZABETH

AFTALAR GEÇMEYE BAŞLAMIŞTI VE Tristan dudaklarımı öpmediği zamanlarda Emma'yla bilmiş tartışmalara giriyordu. Çok tuhaf şeyler yüzünden kavga ediyorlar ama sonunda birlikte gülüyorlardı hep.

Tristan, "Sana diyorum ya, *Yenilmezler*'in en iyisi *Iron Man*, seni şapşal," deyip Emma'ya masanın bir ucundan patates kızartması attı.

"İmkânsız! Onun Kaptan Amerika gibi harika bir zırhı yok Düdük! Hiçbir konuda, hiçbir şey bilmiyorsun."

"Bir şeyle ilgili bir şey biliyorum. Al işte," deyip Emma'ya dilini çıkardı. Emma da güldü ve ona dilini çıkardı.

"HİÇBİR ŞEY bilmiyorsun."

Her akşam böyle bir diyalog yaşanıyordu ve ben, yeni normalimizi sevmeye başlıyordum.

Bir gece Emma'yı yatırdıktan sonra salonda yerde yatan Tristan'ın yanına yattım. Elimizde kitaplar vardı. Bende

Harry Potter vardı. O da gözlerini İncil'e dikmişti. Bazen dönüp göz ucuyla ona bakıyordum. Onu dudaklarında ufacık bir gülümsemeyle bana bakarken yakalıyordum. Sonra okumaya geri dönüyordu.

"Peki," deyip kitabı kucağıma koydum. "İncil'le ilgili şimdiye kadar neler düşündün?"

Tristan güldü ve kafa salladı. "İnsanı düşündürüyor. Her şeyle ilgili daha çok şey bilmek istemene neden oluyor."

Cümlesinin devamında bir "ama" geleceğini bilerek, "Ama?" diye sordum.

"Ama... en azından yüzde doksan altısını anlamıyorum," deyip kendi kendine gülerek kitabı bıraktı.

"Ne olmak istiyorsun Tristan?"

Bana dönüp ne dediğimden emin olamayarak gözlerini kıstı. "Ne?"

Tekrar, "Ne olmak istiyorsun?" diye sordum. "Gerçekten ne istediğimizden pek konuşmuyoruz. Sadece merak ettim."

Kaşlarının arasını ovuşturdu ve cevap veremeyince omuz silkti. "Bilmiyorum. Yani geçmişte bir babaydım. Bir kocaydım. Ama şimdi... hiçbir fikrim yok."

Hafifçe iç geçirdim ve suratımı astım. "Keşke sen de kendinde, benim sana baktığımda gördüğümü görebilsen."

"Ne görüyorsun?"

"Bir savaşçı. Güç. Cesaret. Sonuna kadar ve çok yoğun seven biri. İşler sarpa sardığında kaçmayan biri. Sana baktığımda, sonsuz olasılık görüyorum. Sen zekisin Tristan ve yeteneklisin." Tristan suratını ekşitti. Kafamı salladım. "Öylesin. Her şeyi yapabilirsin. Aklına koyduğun her şeyi yapabilirsin. Ahşapla yaptığın şeyler harika. Bu yeteneğinle bir şeyler yapabilirsin."

"Eskiden öyleydim," dedi. "Babamla ben bir iş kurmak üzereydik ve kaza günü, onunla iş ortağımız olmakla ilgilenen birkaç kişiyle görüşmek için New York'a uçuyorduk."

"Peki, sonucunda bir şey çıkmadı mı?"

Tristan olumsuz anlamda kafasını salladı. "New York'a bile varamadık. Detroit'te aktarmamız vardı ve yere inip telefonlarımızı açtığımızda, Jamie ve Charlie'yle ilgili bir ton mesaj gelmişti."

"Bu çok..."

"Hayatımın en kötü günüydü."

Ben cevap veremeden koridorda koşuşturarak yaklaşan ayak sesleri duydum.

Emma bir elinde fotoğraf makinası, diğerinde de iki tane beyaz kuş tüyüyle "Anne! Anne! Bak!" dedi.

"Senin uyuyor olman gerekiyordu küçük bayan."

Emma homurdandı. "Biliyorum anne ama bak! İki beyaz kuş tüyü."

"Aa! Görünüşe göre baban sana birkaç öpücük veriyor," dedim.

Emma kafasını salladı. "Hayır, anne. Bunlar babamdan değiller." Emma, Tristan'ın yanına geldi ve tüyleri ona verdi. "Bunlar Tristan'ın ailesinden."

Tristan sesi titreyerek, "Benim için mi?" diye sordu.

Emma kafasını sallayarak, "Bu seni sevdikleri anlamına geliyor," diye fısıldadı. Fotoğraf makinasını kaldırdı. "Şimdi bir fotoğraf çek. Anne, sen de onunla birlikte fotoğraf çekil," diye talimat verdi. Onun dediğini yaptık. Polaroid fotoğraf basılınca, Emma onu Tristan'a verdi. Tristan da ona tekrar tekrar teşekkür etti.

"Tamam. Yatma vakti. Uyuman için sana bir masal okumama ne dersin?" diye sordum.

Esneyerek, "Tristan bana okuyamaz mı?" diye sordu.

Sorgulayan gözlerle Tristan'a baktım. Tristan olumlu anlamda kafasını sallayarak yerden kalktı. Emma'ya, "Tabii ki de okuyabilirim. Ne okumalıyız?" diye sorarak yorgun kızımı kollarına aldı.

Emma "*Şapkadaki Kedi*'yi seviyorum ama bir zombi gibi okumalısın," diye cevap verdi.

Emma'nın yatak odasının kapısı yanında, sırtımı duvara yaslayarak yere oturdum ve Tristan'ın Emma'ya kitap okuyuşunu, Emma'nın onun çıkardığı berbat zombi seslerine kıkırdayarak gülüşünü dinledim. Emma'nın sesi öyle mutlu geliyordu ki hayatım anında neşeyle aydınlandı. Bir ebeveyn olarak çocuğunuzun gülümsediğini görmekten daha güzel bir şey yoktu. Emma'nın yüzüne o gülümsemeleri kondurduğu için Tristan'a ne kadar teşekkür etsem azdı.

Emma esneyerek, "Düdük?" dedi.

"Efendim Minik?"

"Ailen konusunda üzgünüm."

"Sorun değil. Ben de baban konusunda üzgünüm."

Odaya göz ucuyla bakınca, Tristan'ın kitabı göğsünde Emma'nın yatağının yanında yerde yattığını gördüm. Zeus da Emma'nın ayakucunda yatıyordu. Emma yine esnedi. "Onu özlüyorum."

"Eminim o da seni özlüyordur."

Emma gözlerini kapattı ve cenin pozisyonu alarak uykuya dalmaya başladı. Rüyalara dalmak üzereyken, "Düdük?" diye fısıldadı.

"Efendim Minik?"

"Seni ve Zeus'u seviyorum. Zombi sesin gerçekten çok kötü olsa da."

Tristan elini kaşlarının arasına götürdü ve burnunu çektikten sonra ayağa kalkıp Emma'nın üstüne yorganı örttü. Bubba'yı da onun kollarının arasına koyup yorganın ke-

narlarını kapattı. "Ben de seni seviyorum Emma." Odadan çıkmak üzere arkasını döndüğünde beni ona bakarken yakaladı ve bilmiş bir ifadeye gülümsedi. Ben de ona aynı şekilde gülümsedim. "Hadi gel Zeus," dedi. Zeus kuyruğunu salladı ama kıpırdamadı. Tristan tek kaşını kaldırdı. "Zeus, gel hadi. Eve gidelim."

Zeus mızmızlandı ve Emma'ya daha da sokuldu.

Kahkaha attım. "Karşında tam bir hain var."

"Onu pek suçlayamam. Bu gece kalsa olur mu?"

"Tabii ki de. Bence siz Zeus'la birkaç gün bizde kaldıktan sonra bu ikisi birbirine alıştı."

Tristan kapıya yaslanarak Zeus'un, Emma'nın Bubba'yı tuttuğu kollarının arasına sokuluşunu izledi. Emma ona sıkıca sarıldı ve rüyasında gülümsedi. Tristan kollarını kavuşturdu. "Neden benim gibi tamamen paramparça olmadığını anlıyorum. Hayatında Emma vardı ve o... o muhteşem. Bu dünyadaki iyi olan her şeyi simgeliyor, değil mi?"

"Evet." Kafamı salladım. Gerçekten de öyleydi.

Kasım'ın ikinci haftası, Meadows Creek'in üstüne kocaman bir yağmur fırtınası çöktü. Verandada oturmuş, çimlerin üstüne çılgınlar gibi yağan yağmuru izliyordum. Şimdiye kadar hiç kar yağmamasına şaşırıyordum ama eminim birkaç hafta içinde her şey beyazla kaplanacaktı.

Gökyüzü her geçen dakika daha da kararıyordu ve gök gürlüyordu; ardından da kocaman şimşekler çakıyordu. Emma içeride uyuyordu. Bu kadar derin uyuduğu için minnettardım çünkü öbür türlü, fırtınalar onu korkuturdu. Zeus verandada yanıma oturmuş, yağmur damlalarına bakıyordu. Yorgunluğuyla mücadele etmek için elinden geleni yapıyor ama bu mücadeleyi kaybediyordu.

Tristan, "Elizabeth!" diye bağırarak evinin arkasından koşarak geldi. Onun yaklaştığını gördüğümde bütün bedenimi bir panik sardı. "Elizabeth!" diye bağırdı. Verandanın en alt basamağına ulaştığında baştan ayağa sırılsıklam olmuştu. Yağmur onu ıslatmaya devam ederken, Tristan avuçlarını dizlerine koydu ve bir kez daha nefesini toplamaya çalıştı.

"Neler oluyor?" diye sorarken sesim korkudan titredi. Ödü patlamış gibi görünüyordu. Verandadan inip yanına, yağan yağmurun altına gittim. Doğrulduğunda ellerimi göğsüne koydum. "İyi misin?"

"Hayır."

"Ne oldu?"

"Odunluğumda oturuyordum ve aklıma sen geldin." Parmaklarını parmaklarımın arasına geçirdi ve beni kendine çekti. Kalbim, göğsümün içinde küt küt atıyordu. Dudaklarına bakıp ağzından çıkan her sözcüğü hazmetmeye çalışırken gerginliğim tavan yaptı âdeta. "Aklımdan geçmene engel olmaya çalıştım. Seni düşüncelerimden atmaya çalıştım. Ama seni düşünüp durdum ve kalbim duracak gibi oldu. Sonra da..." Bana daha da yaklaştı. Dudaklarımız arasında sadece milimetreler vardı. Dudağını hafifçe altdudağıma sürttü. Yaydığı sıcaklık, yağmurun soğuğunu etkisiz bıraktı. Tristan, daha önce var olduğunu bilmediğim türden bir sıcaklık, geçmişin acılarını ve üzüntüsünü uzaklaştıran koruyucu bir battaniyeydi. Konuşmaya devam ederken sesi titredi. "Sonra da, yanlışlıkla sana âşık oldum."

"Tristan..."

Tristan kafasını öne arkaya salladı. "Bu kötü bir şey, değil mi?"

"Öyle..."

Dilini altdudağımda gezdirdikten sonra nazikçe emdi. "Berbat. O yüzden Lizzie... eğer seni sevmemi istemiyorsan, şimdi söyle ve bırakayım. Çekip gideyim ve seni sevmeyi bırakayım. İstersen beni uzaklaştır. Bana gitmemi söylersen giderim. Ama eğer içinde bunu, sana yanlışlıkla âşık olmamı sorun etmeyen ufacık bir parça varsa, o zaman beni iyice kendine çek. Beni evine al, yatak odana götür ve sana nasıl âşık olduğumu göstermeme izin ver. Bedeninin her bir milimine, senin için nasıl deli olduğumu göstermeme izin ver."

İçime bir suçluluk duygusu çöktü. Yere baktım. "Aynı şeyi sana söylemeye hazır olup olmadığımdan henüz emin değilim..."

Parmağıyla çenemi kaldırdı ve gözlerime baktı. "Sorun değil," diyerek beni rahatlattı. Sesi alçaktı. "Eminim benim ikimize de yetecek kadar aşkım vardır."

Gözlerim kapandı ve aldığım her nefes, sandığımdan daha huzurluydu. Aşk sözcüğünü bir başka erkekten duyabileceğimi asla tahmin etmezdim ama Tristan bunu söylediğinde, kendimi tekrar bir bütün gibi hissettim.

Dudaklarımda nefes alıp verdi. Verdiği nefesler, aldığımda beni iyileştiren nefesler oldu. Yağmurda bir an daha durduktan sonra ayaklarım ikimizi de evin sıcaklığına götüren merdivenlere doğru gitti.

yirmi altıncı bölüm

TRISTAN

"KAKANA İHTİYACIM VAR." Faye simsiyah giyinmiş, siyah kumaş eldivenler ve siyah bir şapka takmış bir halde verandamda duruyordu. Gece geç bir saatti ve Bay Henson'ın dükkânındaki işimden yeni dönmüştüm.

Tek kaşımı kaldırarak, "Ne?" diye sordum.

"Şey, yani tam olarak senin kakan değil. Ama köpeğinin kakasına."

Elimi enseme götürüp ona aynı şaşkın bakışlarla baktım. "Affedersin ama sanki bu mantıklı bir şeymiş gibi söyledin."

Faye oflayıp avucuyla alnına vurdu. "Bak, normalde sorunlarımı Liz'e götürürüm ama onun muhtemelen Emma'yı yatırdığını ve yetişkinlere özgü bir şeyler yaptığını biliyorum. O yüzden, neden onun erkek arkadaşına gidip ondan bir iyilik istemeyeyim ki, diye düşündüm."

"O iyilik de sana köpeğimin kakasını vermek, öyle mi?"

Faye kafasını salladı. "Kesinlikle evet."

"Onunla ne yapacağım bilmek ister miyim?"

"Bilmiyor musun canım? Bu akşam evimde 'kendi kendine spa' gecesi var. Köpek kakasından harika yüz maskesi oluyor," dedi. Ona bön bön baktığımda ukala bir ifadeyle sırıttı. "Dostum, kakayı bir kese kâğıdına koyup patronumun verandasında yakacağım."

Yine bön bön baktım. "Bana doğruyu söylemek istemiyorsan sorun değil."

Faye arka cebine uzandı ve bir kese kâğıdı çıkardı. "Hayır, gerçekten."

Faye tasmalı Zeus'la mahalleyi dördüncü kez turlarken, "Bu ne kadar zaman alacak?" diye sordu.

"Zeus sana kakasını sunduğu için bile şanslı sayılırsın bir kere. Onu kime vereceği konusunda çok seçicidir."

Birlikte birkaç tur daha atarken, Faye bana neredeyse her şeyle ilgili fikirlerini anlattı. "Ayrıca bu minik köpeğe Zeus adını koyman da çok aptalca bence."

Ukala bir ifadeyle gülümsedim. "Oğlum Charlie ona bu ismi koydu. Percy Jackson ve Olimposlular: Şimşek Hırsızı'nı okuduk ve Charlie yunan tanrısı fikrine hayran kaldı. Kitabı okuduktan sonra aylarımızı tanrıları inceleyerek geçirdik. Zeus adına bayıldı ama sonra da o kadar köpek arasından böylesine yüce bir tanrının adına pek de uymayan orta boyda bir köpeği seçti. 'Baba, büyüklük önemli değil. O yine de Zeus,' dediğini hatırlıyorum."

Faye bir an suratını astıktan sonra neşeli haline geri döndü ve gözlerini devirdi. "Tanrım! Sen az önce bana kendimi inanılmaz kötü ve tuhaf hissettirerek, ölmüş oğlunu koz olarak mı kullandın gerçekten?"

Kahkaha attım çünkü gözlerinden bana takıldığı belli oluyordu. "Sanırım öyle yaptım."

"Seni adi herif!" diye geveledikten sonra bir damla gözyaşını sildiğini gizlemek için kafasını başka tarafa çevirdi. Onu gördüm ama bu konuda bir yorum yapmadım.

Zeus bir yangın musluğunun önünde durdu ve "kaka yapma zamanı" hareketlerini yapmaya başladı. Ellerimi çırparak, "Al işte!" dedim.

Saniyeler sonra Faye, Zeus'un kakasını kâğıt kesenin içine aldı ve elinde keseyle sokağın köşesinden dans ederek döndü. "Aferin sana Olimpik tanrı!" diye bağırdı. Birinin, benim gerçekten gelmiş geçmiş en iğrenç şeylerden biri olduğunu düşündüğüm bir şey karşısında böyle heyecanlandığını hiç görmemiştim.

"Peki, hadi gidelim," deyip tekrar benim eve doğru yürümeye başladık.

"Gitmek mi? Nereye gidelim?"

"Immm... Bir yetişkin gibi davranıp bu kakayı ateşe verip yanışını izlemek için patronumun evine."

"O konuda şaka yaptığını sanıyordum."

Faye gözlerini devirdi. "Tristan, ben penis boyutlarıyla ilgili şaka yaparım, patronumun verandasına kaka atmakla ilgili değil."

"Ben neden buna dahil olmak zorundayım? Ayrıca biz... bu tür atraksiyonlar için biraz fazla yaşlı değil miyiz?"

"Eveeet!" diye bağırırken sesi çatladı. "Evet, patronumun evine kaka atmak istemem tamamen çocukça bir şey ve evet, bunun bana kendimi daha iyi hissettireceğini düşünmem de tamamen çocukça ama eğer bunu yapmazsam, gerçekten sinirli ve üzgün olacağım. Ve üzgün olamam çünkü bu, onun kazandığı anlamına gelir. Bu akşam eski karısıyla tekrar birleşeceğini söylemek için beni aradığında, avantajın bende olduğunu sansam da aslında hep onda ol-

duğunu fark ettim demek oluyor. O pislik benim kendisine âşık olmama ve güvenmeme izin verip, kalbimi yerinden söküp çıkardı demek oluyor. Ben âşık olmam. Ben incinmem." Gözleri doldu ama gözlerini kırpmamak için direndi çünkü kırparsa gözyaşlarının döküleceğini biliyordu. Gözyaşları onun için bir tür zayıflıktı ve Faye'in en son isteyeceği şeyin kendini zayıf hissetmek olduğunu fark edebiliyordum. "Ama şimdi tek hissettiğim içimin parçalanması. Bedenimin her bir yanının paramparça olmasına saniyeler kaldığını gerçekten hissedebiliyorum ve bu konuda en yakın arkadaşıma bile gidemiyorum çünkü kocasını kaybetti ya! Ve berbat bir yıl geçirdi. Sana da gelmemeliydim çünkü görünüşe bakılırsa, sen ondan daha berbat bir yıl geçirmişsin ama ne yapacağımı bilmiyordum. Kalbim paramparça.

"Yani bir insan neden böyle bir şey yapar ki? Bu şekilde hissetmeleri olasılığı varsa insanlar neden âşık olurlar ki? Bu insanların sorunu ne? İNSANLAR İĞRENÇLER VE SAPKINLAR! Yani anlıyorum. İnsan iyi hissediyor. Anladın işte. Âşık olunca, mutlu olunca." Bedeni, nefes alıp verişinden daha hızlı dökülen gözyaşlarının etkisiyle sarsıldı. "Ama o büyülü his kaybolup da yere çakıldığında, bütün mutlu ve iyi hisleri de beraberinde götürüyor. Kalbine gelince, o da kırılıyor. Kırılıyor ve özür dilemiyor. Milyonlarca parçaya bölünerek seni hissiz ve o parçalara boş boş bakarken bırakıyor çünkü hayatında, bir zamanlar sahip olduğun özgür iraden ve mantığın artık olmuyor. Aşk denen bu saçmalık için her şeyden vazgeçiyorsun ve sonunda mahvoluyorsun."

Hemen ona sarıldım. Kollarımda hıçkırarak ağladı. Ona daha da sıkı sarıldım. Bir süre öylece sokağın köşesinde durduk. O ağladı. Ben de çenemi kafasına yasladım. "Sanırım Zeus bugün arka bahçeme kaka yapmaya gitti ve onu almayı unuttuğumdan oldukça eminim."

Faye geri çekilip tek kaşını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

Olumlu anlamda kafamı salladım.

Bütün arka bahçemi aradık; kese kâğıdını hatırı sayılır bir miktar daha kaka ekledikten sonra Faye arabama bindi ve onu Matty'nin evine götürdüm. "Çok güzel olacak," deyip ellerini ovuşturdu. "Tamam. Sen arabayı çalışır halde tut. Ben kakayı bırakıp yakarım ve kapısına vurup arabaya koşarım. Sonra da gideriz."

"Mükemmel." Aceleyle gitti ve tam olarak yapacağını söylediği şeyi yaptı. Arabaya tekrar bindiğinde beş yaşındaki bir çocuk gibi kıkırdadı. "Şey... Faye?"

"Efendim?" Halinden memnun bir halde kafasını geriye atarak güldü.

"Sanırım ahşap veranda alev aldı."

Gözlerini, Matty'nin kesinlikle alev almış olan verandasına çevirdi. "KAHRETSİN!"

"Gerçekten." Ateşi söndürmek için kapısını açmaya yeltendi ama ben ona engel oldum. "Hayır, eğer seni görürse işten kovar."

Faye durakladı. "Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin!"

Diline iyice yapışmadan bunu kaç kez söyleyebileceğini merak ettim. "Seni görebilir. O yüzden eğil. Hemen geri döneceğim."

Aceleyle arabamdan inip verandaya koştum. Ateşe baktım ve içimden küçük bir dua ederek ayaklarımla tutuşmuş kaka kesesinin de dahil olduğu ateşi söndürmeye başladım. Ne yazık ki bütün ayakkabılarıma kaka bulaştı.

Matty kapısını açıp bana bakarak, "Ne halt ediyorsun sen?" diye sordu. Burnu kaka kokusunu hemen aldı ve eliyle burnunu kapattı. "Bu, köpek kakası mı?"

Aniden kafam durdu. Ne diyeceğimden ya da şu an köpeğimin kakasına bulanmış ayakkabılarımı nasıl açıklayacağımdan emin değildim. O yüzden panik yaptım. "Ben

bu kasabanın pisliğiyim. Rasgele yerlere kaka bırakıyorum çünkü ben kasabanın pisliğiyim. O yüzden... canın cehenneme!"

Matty bana öylece baktı.

Ben de ona öylece baktım.

Tek kaşını kaldırdı.

Ben de tek kaşımı kaldırdım.

Polisleri aramakla tehdit etti.

Ayakkabılarımı çıkarıp arabama koştum ve oradan uzaklaştım.

Faye bu kez gülmekten ağlayarak, "Yuh! Bu harikaydı. İşimi kaybetmeyeyim diye resmen köpek kakasına bastın," dedi.

"Biliyorum. Pişmanlık duyuyorum." Faye güldü ve evimin önüne geldiğimizde arabayı parka aldım.

"Beni gerçekten sevmiyordu, değil mi? Yani sevdiğini söyledi ama sadece seks istediği zamanlarda. Ayrıca bana karısını unuttuğunu söyledi ama sadece gece üçte beni yanına çağırmak için mesaj attığında."

"Bu adam, adi herifin tekine benziyor Faye."

Bana katılırcasına kafasını salladı. "Benim gidip böylelerine âşık olmak gibi bir huyum var. Seni, senin de onu sevdiğin kadar sevecek birini bulmak nasıl olurdu merak ediyorum. Hani sana bakarak gülümseyen çünkü sana, senin ona olduğun kadar sırılsıklam âşık olduğunu bileceğin türden birisi."

"Pislik olduklarını biliyorsan neden bu heriflerle yatıyorsun?"

"Çünkü bir gün, bende âşık olacak bir şey göreceklerini umuyorum."

"Bence kıyafetlerin üstündeyken de âşık olabilirsin."

"Sen de biraz benim gibi hayal kur işte." Utanarak gülümsedi. Gözlerinde kendinden şüphe duyduğunu

gösteren bir ifade belirdi. "Ama bu aşk saçmalığıyla işim bitti. Havlu atıyorum."

"Ama buna değer Faye." Ona dönüp ağlamaktan kızarmış gözlerinin içine baktım. "Kalp kırıklığı, o birkaç mutlu âna değer ve kalbin kırılan parçaları tekrar birleştirilebilir. Yani çatlaklar ve yara izleri olur, bazen de için yanarak geçmişi hatırlarsın. Ama içinin öyle yanması var ya? İşte o, hayatta kaldığına dair bir hatırlatma. İçinin öyle yanması, senin yeniden doğuşundur."

"Sen tekrar doğdun mu?"

Gözlerim Elizabeth'in evine gitti. Sonra Faye'le göz göze geldim. "Bu konuda çalışıyorum."

Bana teşekkür edip arabamdan indi ve kendi arabasına bindi. Burnunu kıpırdatarak, "Tristan?" dedi.

"Efendim?"

"Bu akşam çok çocukça davrandım ve yaralıydım ama bu durumu krallar gibi idare ettin ve çocukça davranışlarıma bir baba gibi yaklaştın. Charlie senin gibi bir babası olduğu için şanslıydı."

Gülümsedim. Bunun bana ne kadar çok anlam ifade ettiğine dair hiçbir fikri yoktu.

"Aa!" diye bağırdı. "Bu arada sana adi herif dediğim için özür dilerim."

"Bana adi herif demedin ki."

Faye kafasını salladı. "İnan bana. Dedim. Sana teşekkür etmek için bir şey daha..." Elizabeth'in yatak odası penceresine koştu ve cama vurdu. Elizabeth camı açtığında gülümsemeden edemedim. Her zaman öyle güzel ki... Her zaman. Faye uykulu arkadaşına bakarak "Baksana Liz?" dedi.

"Efendim?"

"Bu gece benden bir teşekkür hediyesi olarak bu adama oral seks yap." Gülümsedi ve içeri doğru eğilip Elizabeth'in yanağından öptü. "İyi geceler bebek." Sonra koşuşturarak

ve henüz biraz önce ağladığı haline kıyasla çok daha mutlu görünerek gitti. Bazen kırık bir kalbin tek ihtiyacı olan bir kese kâğıdı dolusu kaka ve biraz ateşti.

Elizabeth penceresinden dışarı çıkıp yanıma geldi. Ona sarıldım. "Bu akşam en yakın arkadaşım için bir şey mi yaptın?" diye sordu.

"Sanırım."

"Teşekkürler." Beni kendine çekip kafasını göğsüme yasladı. "Bebeğim?"

"Efendim?"

"Bu koku da ne?"

"İnan bana..." deyip bir zamanlar beyaz olan ama şu an yarı kahverengi görünen çoraplarıma baktım. "Bilmek istemezsin."

yirmi yedinci bölüm

ELIZABETH

"BANA ÖYLE BAKMA. BENİ GÖRDÜĞÜNE mutlu değil misin?" Annem elinde bir valizle verandamda durmuş gülümsüyordu.

Şaşkınlıkla, "Senin burada ne işin var?" diye sordum. Evimin önünde duran BMW marka arabaya doğru şöyle bir baktım ve annemin yine nasıl bir işe ya da birine bulaştığını merak ettim.

"Ne? Annen ziyarete gelemez mi? Telefonlarıma cevap vermiyordun. Ben de kızımı ve torunumu özledim. Suç mu bu? Beni karşılamak için sarılmıyorsun bile," deyip oflayıp pufladı.

Eğilip ona sarıldım. "Seni gördüğüme şaşırdım. Affedersin. Telefon edemedim. Yoğundum."

Annem gözlerini kıstı. "Senin alnın mı kanıyor?"

Parmaklarımı alnımda gezdirip omuz silktim. "Ketçap."

"Neden alnında ketçap var?"

Tristan, "BEYNİNİ YEMEK İSTİYORUUUUUUM!" diyerek ellerinde spagettilerle, yüzünden ketçap damlayarak bir zombiye dönüşmüş Emma'nın peşinden giderken koridordan geçti.

Annem kafasını sola doğru eğdi ve gözleri Tristan'a gitti. "Sanırım gerçekten de yoğunmuşsun."

"Göründüğü gibi değil," diye söze başlamıştım ki Emma sözümü kesti.

"Anneanne!" diye çığlık atarak kapıya koştu ve annemin kollarına atıldı.

Annem, "Benim küçük tatlı bezelyem," diyerek Emma'ya sarıldı ve her yerine ketçap bulaştı. "Bugün pis bir kız oldun sen, öyle mi?"

"Anne, Düdük'le ben zombiler ve vampirler oynuyorduk."

"Düdük mü?" Annem bana döndü ve tek kaşını kaldırdı. "Adı Düdük olan bir adamı evine mi aldın sen?"

"Gerçekten evime aldığım erkekler konusunda beni mi yargılıyorsun sen? Kendi evine giren adamları unuttun mu?"

Annem muzip bir ifadeyle gülümsedi. "Haklısın."

"Tristan," diye seslendim. Tristan parmaklarını, ketçaba bulanmış saçında gezdirerek yanımıza geldi.

"Efendim?" Bana gülümsedikten sonra dönüp anneme baktı.

"Bu, annem Hannah. Anne bu da komşum Tristan."

Tristan gözlerime baktı ve dudaklarının bir anlığına aşağı doğru büküldüğünü gördüm. Sanki kelime seçimim karşısında hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Ama hemen gülümsedi ve annemin elini sıktı. "Tanıştığımıza memnun oldum Hannah. Seninle ilgili çok şey duydum."

Annem, "Tuhaf," deyip kafasını salladı. "Çünkü ben seninle ilgili tek kelime bile duymadım."

Sessizlik oldu.

Rahatsız bir sessizlik.

Bir adam, "O zaman ben de bu rahatsız sessizlikte size katılayım mı yoksa arabanın yanında mı bekleyeyim?" diye şaka yaparak elinde kendi valiziyle verandanın merdivenlerini çıktı. Gözlükleri vardı ve hardal sarısı bir gömlekle, gömleğini içine soktuğu koyu renk kot pantolon giymişti.

Annemin canı akıllı erkek arkadaş çekmişti demek. *Acaba bir büyücü mü?* diye merak ettim.

Yine bir sessizlik oldu. İnanılmaz rahatsız bir sessizlik.

Adam boğazını temizledi ve elini Tristan'a uzattı. Muhtemelen Tristan'ın kendisine benim gibi yoğun bir şaşkınlıkla bakmadığını fark etmişti. "Ben Mike."

Tristan, "Tanıştığımıza memnun oldum Mike," dedi.

Anneme doğru fısıldayarak, "Richard'a ne oldu?" diye fısıldadım.

"Yürümedi," diye cevap verdi.

Çok şaşırtıcı.

"Mike'la ben bu gece burada kalabileceğimizi düşündük. Yani bir otel odası da tutabilirdik ama... hep birlikte akşam yemeği yiyip takılırsak güzel olabilir, diye düşündüm."

"Anne, bu akşam benim doğum günü partim var. Emma bu gece kalmak için Kathy ve Lincolnlara gidecek." Suratımı astım. "Aramalıydın."

"Cevap vermezdin ki," derken yanakları kızardı ve sanki utanmışçasına parmaklarıyla oynadı. "Cevap vermezdin Liz."

Ve o an, kendimi dünyanın en berbat evladı gibi hissettim. "Ama yine de akşam yemeği yiyebiliriz... İstersen en sevdiğin yemeği pişirebilirim. Sen de Emma'ya bakarsın. Telefon edip Kathy'yle planları iptal edebilirim."

Annemin yanakları belirginleşti ve gülümsemesi büyüdü. "Bu harika olurdu. Düdük... ıı... Tristan, sen de yemekte bize katılabilirsin." Tristan'ın bedenini şöyle bir incelerken memnuniyetsizlikle gözlerini devirdi. "Ama belki önce bir duş alırsın."

Annem, yemek masasına oturduğumuzda, "Hâlâ, şimdiye kadar yediğim en güzel parmesanlı tavuğu yapıyorsun Liz," diye iltifatta bulundu.

Mike da ona katılarak, "Yalan söylemiyor. Bu bir harika," dedi. Ona gergin bir ifadeyle gülümsedim ve ikisine de teşekkür ettim. Mike iyi birine benziyordu ve bu, en son annemin yanında gördüğüm ürkütücü heriften sonra büyük bir gelişmeydi. Arada sırada masanın karşısına uzanıp annemin elinden tuttu. Bu da ona gerçekten bir parça acımama neden oldu. Anneme hayranlıkla bakıyordu. Annemin onu incitmesinin an meselesi olduğundan emindim.

Tristan, "Eee Mike? Ne iş yapıyorsun?" diye sordu.

"Dişçiyim. Ailemden kalan muayenehaneyi devralmak üzereyim çünkü babam bu yıl emekli olacak."

Mantıklı! Annemin, birçoğuna kıyasla daha şişkin cüzdanları olan adamları seçmeye yönelik bir yeteneği vardı.

Tristan, "Çok güzel," diye cevap verdi. Herkes sohbet etmeye devam etti ama ben dinlemeyi bıraktım. Gözlerim Mike'ın annemin ellerini okşayışına takılıp kalmıştı. Annem erkekleri böyle kullanmaktan nasıl suçluluk duymazdı? Bu durum onu nasıl etkilemezdi?

Ben birden, "Peki ikiniz nasıl tanıştınız?" deyince herkes dönüp bana baktı. Göğsüm sıkışmış ve zihnim, annemin bir adamı daha kullanması yüzünden bitkin düşmüştü.

"Affedersiniz. Sadece merak ediyorum. Çünkü en son duyduğumda annem Roger adında bir adamla çıkıyordu."

Annem, "Richard," diyerek beni düzeltti. "Adı Richard'dı ve dürüst olmak gerekirse ses tonun pek hoşuma gitmedi." Yüzü ya utançtan ya da öfkeden kızarmaya başladı. Baş başa kaldığımızda beni azarlayacağını biliyordum.

Mike annemin elini sıktı. "Önemi değil Hannah." Annem derin bir nefes aldı. Sanki onun söyledikleri sakinleşmek için ihtiyacı olan tek şeymiş gibi. Omuzları gevşedi ve yanaklarındaki kızarıklık geçmeye başladı. "Annen ile ben aslında ofisimde tanıştık. Richard hastalarımdan biriydi. Anneni de kanal tedavisi görürken yanında getirmişti."

"Anlaşıldı," diye geveledim. Daha biriyle birlikteyken başka bir erkek için aranıyordu demek.

Mike gülümseyerek, "Sandığın gibi değil," dedi.

"İnan bana Mike. Annemi tanıyorum. Sandığım gibidir."

Annemin gözleri doldu ve Mike onun elini sıkmaya devam etti. Ona baktı ve sanki tek kelime etmeden iletişim kurmuş gibiydiler. Annem bir kez kafasını salladı ve Mike bana doğru baktı. "Neyse, bunun bir önemi yok. Şu an önemli olan, mutlu olmamız. Şu an her şey yolunda."

Annem, "Aslında her şey öyle yolunda ki... biz evleniyoruz," dedi.

"Ne?" diye bağırdım. Yüzümün rengi attı.

"Dedim ki..."

"Hayır, seni ilk seferinde de duydum." Emma'ya dönüp kocaman gülümsedim. "Bebeğim, gidip bu akşam için pijama seçmek ister misin?" Emma bir süre mızmızlandıktan sonra yerinden kalktı ve yatak odasına gitti. Tamamen şoke olmuş bir halde, görünüşe göre nişanlı çifte, "Evleniyoruz da ne demek?" dedim.

Annemin asla yapmadığı iki şey vardır:

1. Âşık olmak

2. Evlilikten konuşmak.

"Biz birbirimize âşığız Liz," dedi.

Ne?

Mike, "Buraya gelmemizin bir sebebi de buydu," diye açıkladı. "Sana yüz yüze söylemek istedik." Gergin bir ifadeyle güldü. "Şimdiyse durum rahatsız bir hal aldı."

Tristan, "Bence bugünün kelimesi 'rahatsız'," deyip kafa salladı.

Anneme doğru dönüp, "Ne kadar borcun var?" diye fısıldadım.

"Elizabeth!" diye çıkıştı. "Kes şunu!"

"Ev mi elden gidiyor? Paraya ihtiyacın varsa benden isteyebilirdin." Boğazım düğümlendi ve gözlerimi kıstım. "Hasta mısın anne? Bir sorun mu var?"

Tristan, "Lizzie," diyerek elime dokunmak için uzandı ama bir hışımla geri çektim.

"Sadece soruyorum," deyip ellerimi saçlarımda gezdirerek güldüm. "Borcun yoksa ya da ölmek üzere değilsen neden aceleyle böyle bir şey yapmaya kalkacağına dair herhangi bir neden gelmiyor aklıma."

Sesi titreyerek, "Belki de âşık olduğum içindir," diye bağırdı. Masada oturduğu yerden ayağa kalktı. "Belki de sadece kızımın benim adıma mutlu olmasını istiyorumdur ama bu çok fazla şey istemek anlamına geliyor sanırım. Endişelenme. Bu akşamki partine git. Sabah olduğunda da sonsuza kadar ayağının altından çekilmiş olurum."

Bir hışımla misafir odasına gidip kapıyı arkasından çarparak kapattı. Mike bana gergin bir ifadeyle gülümsedikten sonra ona bakmak için müsaade isteyerek kalktı.

"Aaah!" Ben de masadan kalktım. "İnanabiliyor musun anneme? O kadar abartıyor ki her şeyi."

Tristan kendi kendine güldü.

"Bu kadar komik olan ne?"

"Hiçbir şey. Sadece..."

"Sadece mi? Sadece ne?"

Tristan tekrar güldü. "Sadece annene çok benziyorsun."

Belki bir parça daha gürültülü, belki de bir parça daha abartılı bir halde, "Benim annemle alakam yok bir kere!" diye bağırdım.

Tristan gülmeye devam etti. "Sinirlendiğinde burun deliklerinin büyüyüşü ya da utandığında dudağını ısırışın."

Ona tiksinerek baktım. "Bunu dinlemeyeceğim. Gidip giyineceğim," deyip bir hışımla yürüdüm; sonra duraksadım. "Ayrıca ben onun gibi hışımla çekip gitmiyorum."

Ama kapımı çarpmış olabilirdim belki.

Kapım saniyeler içinde açıldı. Tristan, her zamanki sakin haliyle kapının çerçevesine yaslanmış duruyordu. "Resmen ikiz gibisiniz."

"Annem kendi sorunlarını unutmak için erkekleri kullanıyor. Resmen altüst bir halde. Mike da hayal kırıklığına uğrayacak bir başka erkek. Hiçbir şeye ya da kimseye kendini adayamıyor çünkü babamın ölümünü asla gerçekten atlatamadı. Bak görürsün. Muhtemelen kilisede yürüyecek ve o zavallı adama mutlu bir sona dair gerçek bir şansı olduğunu düşündürecek ama aslında mutlu sonlar yok. Hayat, bir masaldan ibaret değil; bir Yunan trajedisi."

Tristan parmaklarını ensesinde gezdirdi. "Ama bizim yaptığımız da bu değil miydi? Biz de Steven ve Jamie'yi özlediğimiz için birbirimizi kullanmadık mı?"

"Aynı şey değil," deyip parmaklarımı bacaklarımın yanlarında gezdirdim. "Benim onunla hiçbir alakam yok ve senin böyle bir şey düşünmen bile gerçekten büyük kabalık."

"Haklısın. Zaten ben ne anlarım ki?" Suratını astı ve

başparmağını altdudağında gezdirdi. "Ben sadece komşunum."

Ah Tristan!

"Ben... öyle dediğimde gerçekten o anlamda söylemedim." Gerçekten dünyadaki en kötü insandım ben. Bu kadarından emindim.

"Hayır. Sorun değil ve doğru. Yani benim böyle düşünmem aptallık..." Boğazını temizledi ve ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu. "Bak Lizzie. İkimiz de hâlâ yas tutuyoruz. Muhtemelen bu şeye, aramızdaki bu şey her neyse, yanlış bir şekilde yaklaştık. Ve sadece komşum olmayı istediğin için sana karşı kötü bir his beslemiyorum. Off..." Gergin bir ifadeyle güldü ve gözlerimin içine baktı. "Gelecekte senin için sadece bir komşu olacaksam, o zaman bu da bana yeter. Benim için yeterli olur. Senin komşun olmak benim için bir onurdur. Ama sana yanlışlıkla âşık olduğum göz önünde bulundurulursa, sanırım kafamı toparlayıp bu akşamki doğum günü buluşmasına gelmemem en iyisi olur."

"Tristan, hayır."

Tristan kafasını salladı. "Sorun değil. Gerçekten değil. Ben gidip Emma'ya iyi geceler deyip sonra eve gideceğim."

Bir kez daha, "Tristan," dedim ama Tristan odadan çıkıp gitti. Aceleyle koridora koştum. "Tristan! Dur!" Çocuk gibi tepinerek ayaklarımı yere vurdum. "Dur, dur, dur!" Tristan yüzünü bana döndü ve benim neden olduğum, gözlerinde beliren o acılı ifadeyi gördüm. Yanına gittim ve ellerini ellerime aldım. "Ben karman çorman bir haldeyim. Her gün gittikçe daha da karman çorman oluyorum. Bugün dediğim gibi aptal şeyler söylüyorum. Hatalar göbek adımmış gibi kolayca hata yapıyorum. Benimle başa çıkmak çok zor ve bazen annemden nefret ediyorum çünkü

içten içe annemle aynı olduğumu biliyorum. Ve hayatımdaki diğer her şey gibi, bununla başa çıkmak da benim için zor." Ellerini göğsüme yasladım. "Ayrıca akşam yemeğinde yaralı Elizabeth'e şahit olmak zorunda kaldığın için özür dilerim ama bana mantıklı gelen tek şey sensin. Sen, mahvetmek istemediğim tek şeysin ve sen sadece komşum olmaktan çok, çok daha ötesin."

Dudaklarını alnıma koydu. "Emin misin?" diye sordu.

"Eminim."

"İyi misin?" diye sordu.

"Olacağım." Tristan bana sarıldı ve daha o andan itibaren kendimi daha iyi hissettim. Göğsünde iç geçirerek, "Gidip giyinmeliyim," dedim.

"Tamam."

"Sen de gelip bana yardım etmelisin."

Gelip yardım etti de.

"Gelecekte aklında bulunsun, annem yüzünden sinir krizi geçirirsem, ne kadar mantıksız olursam olayım benimle aynı fikirde olman gerekiyor," deyip bilmiş bir ifadeyle gülerek tişörtümü çıkardım ve pantolonumu sıyırdım.

Tristan, "Affedersin, bunu gözden kaçırmışım. Evet! Off! Tabii ki de annen tam bir canavar!" derken tiksinmiş gibi baktı.

Elbisemi giyerken gülümsedim. "Teşekkürler. Şimdi fermuarımı çekebilir misin?"

"Tabii ki de." Ellerini belime koyduktan sonra parmakları yukarı doğru çıktı ve kırmızı, üstüme oturan elbisemin fermuarını çekti. "Ayrıca o parfüm şişesine düşmüş hali de ne? Chanel'e boğulduk."

"Evet, işte." Ona doğru dönüp göğsüne vurdum. "Bir dakika. Hangi parfümü sürdüğünü nereden bildin?"

Dudaklarını boynuma götürerek hafifçe öptü. "Çünkü kızı da aynı parfümü kullanıyor."

Gülümsedim. Belki bazı yönlerim anneme aşırı benziyordu. "Geçirdiğim cinnet yüzünden ondan özür dilemeliyim muhtemelen, değil mi?"

Tristan tek kaşını kaldırdı. "Bu şaşırtmacalı bir soru mu?"

Kahkaha attım. "Hayır."

"O zaman evet, bence özür dilemelisin ama ancak bu akşam harika bir doğum günü geçirdikten sonra. Annen seni seviyor. Sen de onu seviyorsun. Bence ikiniz de bunu atlatabilirsiniz."

İç geçirip onu dudaklarından öptüm ve bir kez kafamı salladım. "Peki."

yirmi sekizinci bölüm

TRISTAN

ELLERİMİ OVUŞTURARAK, "İÇERİ ÖNCE senin girmene izin vermeliyim," dedim. "Bu senin partin ve bence o an sana ait olmalı." Lacivert gömleğim ve kot pantolonum içinde dimdik durdum.

Elizabeth, "Birlikte girebiliriz," dedi.

Tereddüt ettim. "İnsanlar bir çift olduğumuzu düşünecekler."

Dudaklarında dünyadaki en güzel gülümsemeyle elini bana uzattı. "Öyle değil miyiz zaten?"

Of be! Ağzından dökülen bu kelimelerle, kendimi bulutların üstünde uçan bir ahmak gibi hissettim.

Off! Onu çok seviyordum.

İkimiz de birbirimizden emin olsak da bu, Meadows Creek'teki herkesin de bu fikri olumlu karşılayacağı anlamına gelmiyordu. Biz bara girerken herkes, "İyi ki doğdun!" diye bağırdı ve ben herkesin ona sarılmaya başlaması için kenara çekildim.

Elizabeth kendisine yöneltilen bunca sevgi karşısında çok mutlu olmuş gibi duruyordu.

İzlemekten en çok keyif aldığım anlar, işte böyle anlardı.

Müziğin sesinin yükselmesi ve insanların içmeye başlamaları fazla uzun sürmedi. Shotlar su gibi akıyordu âdeta ve Meadows Creek'in dedikoducu hanımları, Elizabeth'le benim her hareketimizi izlerken gittikçe daha gürültücü oluyorlardı.

Onunla birlikte çok sert bir alkolden shot yaptıktan sonra eğilip saçlarının arasına, "İyi misin? Yani insanların böyle bakışlar atmalarına rağmen. Çünkü rahat değilsen eğer, sana dokunmayı bırakabilirim," dedim.

"Bana dokunman çok hoşuma gidiyor. Bana dokunmayı bırakma. Bu... çok zor."

"Güzel," diye cevap verdim. Parmaklarımı beline götürdüm ve bedeni gevşeyerek bedenime sokuldu. "Bırak izlesinler."

Elizabeth kocaman gülümsedi ve bana tek görebildiği şey benmişim gibi baktı. "Beni öper misin?" diye sordu.

Cevabımı dudaklarımı dudaklarına bastırarak verdim.

Gece sakin başlayıp kestirme yoldan doğruca sarhoşluğa geçti. Elizabeth'in bayağı alkollü olacağını tahmin etmiştim. O yüzden gitmemize saatler kala içki içmeyi bıraktım. Hemen ayıldım. Ayık olmanın en sinir bozucu yanlarından birisi sarhoş insanlarla uğraşmaktı. Elizabeth arada sırada kitap kulübündeki nefret ettiği kadınlarla aynı muhabbete dahil oluyordu. Onların ona bir şeyler söyleyip, bizimle ilgili ona kendini suçlu hissettirdiklerini duydum.

Birisi yargılayarak, "Gerçekten onunla birlikte olduğuna inanamıyorum. Çok erken gibi," dedi.

Bir diğeri de onu destekledi. "Ben kocamı kaybetseydim yıllarca kimseyle çıkamazdım."

Sonuncusu, "Bu tuhaf bir durum. Hepsi bu. Onu tanımıyorsun bile. Ben çocuğumun yanına asla başka bir adamı yaklaştırmazdım," diye açıklamada bulundu.

Elizabeth bu durumla gayet iyi başa çıktı. Belki de güçlükle ayakta durabildiğinden ya da mutlu ve sarhoş bir halde olduğundan. O halde bile arada sırada bana bakıp abartılı bir şekilde gözlerini devirip sonra gülümsüyordu.

Tanner yanımdaki bar taburesine çöküp dili diline dolanarak, "Eee? Liz'le arrannızda nne var?" diye sordu. O herkesten daha çok içmişti ve gecenin büyük bir çoğunluğunu Elizabeth'e bakarak geçirdiği de gözümden kaçmadı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Hadi ama dostum! Kasabadaki herkes aranızda bir şeyler olduğunu biliyor. Ama seni suçlayamam. Liz hayatımda gördüğüm en güzel memelere sahip."

Sarhoş Tanner'a gittikçe daha çok sinirlenerek, "Kes şunu," dedim. Tanner'ın beni çok gıcık etmek gibi bir huyu vardı ve Elizabeth'e karşı bir şeyler hissettiğini öğrendiğimden beri ona dayanamıyorum.

Tanner, "Sadece söylüyorum..." deyip omzumdan itti ve cebine uzanarak bir çeyreklik çıkarıp parmaklarının arasında döndürdü, "Üniversitedeyken Steven ile ben, Elizabeth için yazı tura atmıştık. Ben yazı, o da tura demişti. Ben kazandım ama o pislik onun peşinden gitti. Sanırım Elizabeth, yatakta onun vazgeçemeyeceği kadar iyiydi."

Gözlerim nefret ettiğini bildiğim kadınlarla sohbete dalmış olan Elizabeth'e gitti. Bana baktığında ikimiz de birbirimize "beni kurtar" dercesine baktık.

"Lizzie hakkında böyle konuşma. Sarhoş olduğunu biliyorum dostum ama onunla ilgili bu şekilde konuşma."

Tanner gözlerini devirdi. "Sakin ol. Sadece erkek erkeğe sohbet ediyoruz burada."

Cevap vermedim.

"Eee yaptın mı peki? Yani onunla yattın mı?"

"Defol git Tanner," derken ellerimi yavaş yavaş sıkmaya başladım.

"Seni pislik herif. Onu becerdin, değil mi?" Kafasını salladı. "Ama gerçekten bu durumun geleceğini nasıl görüyorsun Tristan? Seninle eğlenceli bir kaçamak yapıyor ama bir kadın senin gibi birisiyle kalmak istemez. Bir gün, artık üzgün olmayacak. Bir gün eski Liz'e geri dönüşecek ve kendini kaybetmek için komşusu adi herife ihtiyaç duymayacak. Daha iyi birini bulacak."

"Dur tahmin edeyim. Senin gibi birini mi?"

Tanner omuz silkti. "Bu da bir seçenek. Hem ben onu tanıyorum. Birlikte bir geçmişimiz var. Ayrıca o sana bir beden büyük gelir. Yani benim tamirhanem var. Ona bakabilme imkânım var. Ama ya sen? Sen Deli Henson'ın yanında çalışıyorsun."

"Bay Henson'la ilgili tek kelime daha edersen pişman olursun."

Tanner teslim olurcasına ellerini havaya kaldırdı. "Yavaş ol sert çocuk! Boynundaki damar patlayacak. Liz'in bu öfkene şahit olmasını istemezsin, değil mi ama? Dediğim gibi o sana çok fazla."

Onun bu dediklerini duymazdan gelmeye çalıştım ama bir şekilde kafama yer etti.

Ben ne düşünüyordum ki ya?

Liz bana çok fazla.

Tanner ellerini omzuma vurdu ve beni taburede dans pistine doğru döndürerek Elizabeth'in Faye'e gülüşünü gösterdi. "Ne diyorsun? Ona senin bu öfkeni gösterirsek ne olur? Bence içindeki gerçek caniyi görmeye hakkı var.

Liz ya da Emma'nın etrafında olmaman gerek senin. Resmen bir yaratıksın."

"Artık gidiyorum ben," deyip tabureden kalktım.

"Hatta muhtemelen bütün insanlardan uzak durmalısın. Senin bir karın ve oğlun yok muydu? Onlara ne oldu?"

Ellerimi yumruk yaparak, "Yapma Tanner," diye uyardım.

"Ne oldu? Onlara zarar mı verdin? Senin yüzünden mi öldüler? Yuh! Eminim senin yüzündendir." Güldü. "Bir yerde bir çukurda mı gömülüler? Kendi aileni mi öldürdün ya? Sen tam bir psikopatsın ve bunu neden başka kimsenin göremediğini anlamıyorum. Özellikle de Liz'in. Normalde akıllıdır çünkü."

Oflayıp ona doğru döndüm. "Benimle olması seni mahvediyor olmalı."

Bu dediğim karşısında şaşkına döndü. "Ne?"

"Ona sanki bütün dünyanmış gibi bakıyorsun ama o seni görmüyor bile. Yani aslında bu gerçekten komik bir durum." Güldüm. "Çünkü arabalarını tamir ederek, onunla akşam yemeği yemek için kapısında biterek, sana bakması için can atarak resmen ayaklarına kapanıyorsun ve seni görmüyor bile dostum. Ve sadece görmemekle kalmıyor; beni, kasabanın dışladığı ve dayanamadığın tek kişiyi seçiyor. İçin içini yiyor olmalı," diyerek onunla dalga geçtim. Kötü davrandım ve soğuk... ama ailemi bu işe o karıştırmıştı. Bu durumu benim için kişisel bir hale getirmişti. "İçine girdiği yatağın benimki olması ve inleyerek benim adımı söylemesi seni öldürüyor olmalı."

Gözlerini kısarak, "Sikeyim!" dedi.

"İnan bana," deyip ukala bir ifadeyle sırıttım. "Merak etme o işi ben hallediyorum."

"Sen benim kim olduğumu bilmiyor musun?" deyip parmağını göğsüme bastırdı. "Ben istediğimi alırım dos-

tum. Her zaman istediğimi alırım. O yüzden Liz'le geçirdiğin zamanın tadını çıkar çünkü onu ben alacağım. Bay Henson'ın dükkânındaki zamanının da tadını çıkar çünkü onu da alacağım," deyip sırtımı sıvazladı. "Seninle konuşmak güzeldi psikopat. Karına ve oğluna benden selam söyle," deyip durdu ve güldü. "Ah bir dakika. Boş ver."

Kafamın içindeki her şey dönmeye başladı. Hiç tereddüt etmeden yumruğumu savurup çenesine indirdim. Geriye doğru sendeledi. Birkaç kez kafamı salladım. Hayır. Tanner'ın yumruğunu gözümde hissettikten sonra yere çakıldım. Sonra bana yumruk üstüne yumruk atmaya başladı. Etrafımızdaki herkesin çığlık çığlığa bağrıştığını duyabiliyordum ve Faye'in Tanner'ı üstümden çekmeye çalıştığını görür gibi oldum ama onu döndürüp sırtüstü yere yapıştırdım.

Bunu o istedi. İçimdeki caninin dışarı çıkmasını istedi. O caniyi tekrar canlandıracak bütün doğru şeyleri söyledi. Jamie'yi ve Charlie'yi bu işe bulaştırdı. Çok ileri gitti ve beni karanlığa götürdü. Yumruğumu yüzüne indirdim. Yumruğumu karnına indirdim. Hem de tekrar tekrar. Duramadım. Duramazdım. Etrafımdaki herkes çığlık atıyordu ama artık onları duyamıyordum.

Kontrolümü kaybettim.

yirmi dokuzuncu bölüm

ELIZABETH

"AMAN TANRIM!" DİYE ÇIĞLIK ATTIM. Gözlerim Tanner'ın üstünde durmuş ona aralıksız yumruklar atan Tristan'a gitti. Gözlerinde sert bir ifade vardı; bakışları Tanner'ınkiler kadar soğuktu ve yumruklarını savurmaya devam etti. "Tristan," deyip yanına gittim. Tanner neredeyse bayılmıştı ama Tristan durmuyordu. Duramıyordu. Daha yüksek bir sesle, "Tristan," deyip havaya kaldırdığı koluna uzandım. Kolunu savuruşunun etkisi geriye doğru sendelememe neden oldu ve beni görünce durdu. Göğsü kalkıp iniyordu ve gözlerindeki öfkeyi görebiliyordum. Yavaşça ona doğru yaklaşıp ellerimi yanaklarına koydum. "Geçti," dedim. "Geçti." *Bana geri dön.*

Tanner'ın üstünden kalkarken nefeslerinin yavaşladığını gördüm ve kanlı ellerine baktı. Oflayarak, "Kahretsin!" dedi ve sürünerek Tanner'dan uzaklaştı.

Ayağa kalktı ve ben ona uzandığımda bedenini benden

uzaklaştırdı. Gözleri vahşi ve kontrolsüzdü; benden ne kadar uzaklaştığını net bir şekilde görebiliyordum.

Tanner sana ne yaptı?

Tanner'a döndüğümde, bunun herhangi bir şekilde onun hatası olabileceğini düşündüğüm için bile kendimi berbat hissettim. Tristan onu neredeyse öldürüyordu ve içimi birbirine karışan bir suçluluk duygusu ve şaşkınlık sardı. Tristan öfkeyle çekip gitti ve bana bakmak için bir kez bile arkasına dönmedi.

Tanner, "Ahh!" diye geveledi. Faye yardım etmek için aceleyle yanına koştu. Tanner ayağa kalkarak, "Ben iyiyim," dedi.

"Sen ne..." Sesim titredi. "Ona ne dedin?"

Faye kaşlarını çattı. "Liz. Gerçekten mi?"

"Ben sadece... o böyle aniden kontrolünü kaybetmez. Sana öylece saldırmaz. Tanner, ona ne dedin?"

Tanner alaylı bir ifadeyle ofladı ve kan tükürdü. "İnanılmaz ya! Sağ gözümü zor açıyorum ve sen bana ona dediğimi mi soruyorsun?"

Boğazım gerildi ve gözyaşları genzimi yaktı. "Özür dilerim. Ben üzgünüm. Bu sadece... Tristan normalde öylece kontrolünü kaybetmez."

Faye suratını asarak, "Seni yokuş aşağı itmedi mi Liz?" diye sordu.

"O bir kazaydı. Benim ayağım kaydı. O, bana asla zarar vermez." Faye nasıl böyle bir şey düşünebilirdi? İhtiyacı olduğunda Tristan onun yanında olmuştu. Ona karşı nasıl bu kadar çabuk cephe alabilirdi? Etrafımızdaki herkes korku dolu gözlerle öylece durdu. Kitap kulübündeki bütün kadınlar Tristan'la ilgili fısıldaşıyorlar, ona canavar diyorlardı. Herkes, böyle bir canavarı sevdiğim için beni yargılıyordu.

Tanner darmadağın olmuş suratını göstererek, "Evet. Eminim bu da bir kazadır," dedi. "O bir canavar ve tehlikeli Liz. Sana da patlaması an meselesi ya da daha da kötüsü Emma'ya. Sana göstereceğim Liz. O herifle ilgili gerçeği öğreneceğim ve sana onun sırlarını göstereceğim. O zaman belki bana inanırsın."

Ofladım. "Gitmem gerek."

Tanner, "Gitmek mi? Nereye gideceksin?" diye sordu.

Onu bulmaya.

Ne olduğunu öğrenmeye.

İyi olduğundan emin olmaya.

"Sadece gitmem gerek."

otuzuncu bölüm

TRISTAN

6 Nisan 2014
Son Yolculuğa Uğurlamadan İki Gün Önce

ANNEM KARŞIMDA OTURMUŞ, "GÜNLERDİR *bir şey yemedin. Lütfen Tristan. Sandviçten sadece birkaç lokma al," diye yalvarıyordu. Sesi her geçen gün daha çok sinirlerime dokunuyordu. Tabağı önüme iterek tekrar yememi istedi.*

"Aç değilim," diye cevap vererek sandviçi tekrar ona doğru ittim.

Annem bir kez kafasını salladı. "Babanla ben, senin için endişeleniyoruz Tristan. Bizimle konuşmuyorsun. Bize kendini açmıyorsun. Bütün hissettiklerini böyle içine atamazsın. Bizimle konuşmak zorundasın. Bana ne düşündüğünü anlat."

"Ne düşündüğümü bilmek istemezsin."

"İstiyorum."

"İnan bana. İstemezsin."

"Hayır, istiyorum canım," deyip uzanarak neredeyse beni teselli edercesine elini elimin üstüne koydu.

Onun tesellisine ihtiyacım yoktu.

Beni yalnız bırakmasını istiyordum.

"Peki. Eğer bizimle konuşamazsan, en azından arkadaşlarından bazılarıyla konuş. Her gün seni arıyorlar, buraya uğruyorlar ve onlara tek kelime bile etmedin."

"Hiç kimseye söyleyecek hiçbir şeyim yok." Masadan kalkıp gitmek üzere arkamı döndüm ama annemin ağladığını duyunca durakladım.

"Seni böyle görmek içimi parçalıyor. Lütfen aklında ne varsa söyle."

"Aklımda ne mi var?" Kaşlarımı çatarak ona doğru döndüm. Çok gergindim ve zihnim bulanıktı. "Aklımda senin lanet direksiyonun başında olduğun var. Aklımda kazadan lanet bir kırık kolla kurtulman var. Aklımda ailemin ölmüş olması ve arabayı sürenin sen olman var. Sen sürüyordun... ONLARI SEN ÖLDÜRDÜN! Bunu sen yaptın. Ölmelerinin nedeni sensin. Sen ailemi katlettin." Boğazım düğümlendi. Ellerimi yumruk yaptım ve konuşmayı bıraktım.

Annem daha çok ağladı. Hıçkırıkları gittikçe daha da gürültülü bir hal aldı. Babam aceleyle içeri geldi ve kollarını ona dolayarak onun içini bir parça rahatlatmaya çalıştı. Aramıza giren mesafeyi hissederek anneme dik dik baktım. İçimdeki canavarın her geçen an daha da büyüdüğünü hissettim. Onun gözyaşlarına bakarken, ona acımamış olmam midemi bulandırmalıydı. Onun içini rahatlama ihtiyacı duymamam beni derinden endişelendirmeliydi.

Sadece ondan nefret ettim.

Onun yüzünden ailem yok olmuştu.

Onun yüzünden ben yok olmuştum.

İçten içe bir canavara dönüşüyordum ve canavarlar, diğer insanların içlerini rahatlatmazlardı. Caniler önlerine çıkan her şeyi ezip geçerlerdi.

Odunluğa girdiğimde kapıyı çarpıp içerden kilitledim. Karanlık boşluğa, kazılı duvarlara ve kitaplık raflarına bakarak, "Kahretsin!" diye bağırdım. Anılarım aniden gözümde canlanmaya başlayıp zihnimi tıkayarak kalbimi sıkıştırdılar. Daha fazla dayanamıyordum.

Kitaplıklardan birini odunluğun diğer ucuna ittim. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki kalp krizi geçireceğimden emindim. En yakın duvara yaslanıp gözlerimi kapatarak, nefeslerimi ve bir şekilde benden çalınan kalbimi kontrol etmeye çalıştım.

Kapı çalındı.

Cevap vermeyecektim.

Veremezdim.

Onu öldürebilirdim. Onu öldürebilirdim. Çok üzgünüm. Çok üzgünüm.

Elizabeth'in beni kendine, ışığa çekmeye çalışacağını biliyordum. Beni kendimden kurtarmaya çalışacaktı. Ama ben kurtarılamaz haldeydim.

Yavaşça kapıya vurmaya devam etti. Ayaklarım, kapıya vurduğunda çıkan seslere doğru gitti. Ellerimi birbirine sürttükten sonra kapının önünde durarak avuçlarımı kapıya dayadım.

Ellerinin kapının diğer tarafında durduğunu, parmak uçlarının benimkilerle karşılıklı olduğunu hayal ettim.

"Tris." Sonra da göğsümün sıkışmasına neden olan o sekiz kelimeyi söyledi. "Her saniye. Her dakika. Her saat. Her gün."

Nefesimi tuttum. Bu dedikleri hiç olmadığı kadar içten gibiydi. Panik yüklü bir sesle konuşmaya devam etti. "Lütfen kapıyı aç Tristan. Lütfen beni tekrar içeri al. Bana geri dön."

Ellerim kapıdan düştü. Ve parmaklarımı tekrar tekrar birbirine sürttüm. "Onu öldürebilirdim."

"Öldürmezdin."

"Git buradan Elizabeth. Lütfen beni yalnız bırak."

"Lütfen," diyerek kapıyı açmam için yalvardı. "Seni görene kadar gitmeyeceğim. Sana sarılmama izin verene kadar gitmeyeceğim."

"Off!" diye bağırarak sertçe kapıyı açtım. "Git buradan." Onun gözlerine baktığımda içimi ani ve yoğun bir yuva özlemi sardı. Bakışlarım yere kaydı. Zihnimde cenneti gerçek kılan tek şeye bakamadım. "Ve gittiğin yerde kal Elizabeth." *Seni sadece incitirim ben. Benden çok daha fazlasını hak ediyorsun.*

"Sen... sen gerçekten bunu kastetmiyorsun," derken sesi çatladı. Artık ona bakamıyordum.

"Kastediyorum. Beni sen kurtaramazsın." Kapıyı kapatıp bir kez daha kilitledim. Elizabeth adımı haykırıp bir açıklama için, bütün bilinmeyen sorulara cevap vermem için yalvararak kapıya vurdu ama ben dinlemeyi bıraktım.

Ellerime bakınca kan gördüm. Tanner'ınki mi, kendi kanım mı emin değildim. Parmaklarımda, tırnaklarımın altında, her yerde olduğunu hissettim. Sanki bütün duvarlar kanıyor ve ben çıkış yolunu bulamıyor gibiydim.

Tanner'ın üzgün olduğumu bilmesini istedim. Karşısında öyle kontrolümü kaybetmemeliydim. Bunu bilmesini istedim. Uyanıp aileme tekrar kavuşmak istedim. Uyanıp kalplerin gerçekten ne kadar çok kırılabileceğini hiç bilmemeyi istedim.

Ama en çok da, Elizabeth'in onu sevdiğimi bilmesini istedim. Her saniye. Her dakika. Her saat. Her gün.

Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim.

Saatler sonra odunluktan çıkacak gücü bulduğumda, ka-

pıyı açınca Elizabeth'i yerde paltosuna sarınmış titrerken buldum.

Omuzlarını silkti.

Eğilip onu kucağıma aldım. Kollarını bana doladı ve bedenime asıldı.

"Sana ne dedi?" diye fısıldadı.

"Önemli değil."

Onu evine taşırken bana daha da sıkı sarıldı. "Önemli. Hem de çok önemli."

Onu yatağına yatırıp gitmek üzere arkamı döndüm. Onunla kalmamı istedi ama kalamayacağımı biliyordum. Moralim hiç iyi değildi. Elizabeth'in evinden çıkmadan önce ellerimdeki kanı temizlemek için banyosuna uğradım. Sıcak su akarken ellerimi sertçe birbirine sürterek bütün kandan arındırmaya çalıştım. Bütün kan yok olduktan sonra bile daha çok sabun alarak, iyice ovalamaya devam ettim.

Elizabeth, "Tristan," diyerek beni girdiğim transtan çıkardı. Musluğu kapatıp bir havlu aldı ve parmaklarımı ona doladı. "Ne dedi sana?"

Öne doğru eğilerek alnımı alnına yasladım. Kendimi kaybetmemek için elimden geleni yaparak kokusunu içime çektim. Hâlâ kendime hakim olmamı sağlayan tek şey oydu. "Onları benim öldürdüğümü söyledi. Jamie ve Charlie'nin ölmelerinin benim suçum olduğunu ve sonunda aynı şeyi sana da yapacağımı söyledi." Sesim çatladı. "Haklıydı. Onları ben öldürdüm. Orada olmalıydım. Onları kurtarabilirdim."

Elizabeth sert bir tonda, "Hayır Tristan. Öldürmedin. Olan şey, Jamie ve Charlie'ye her ne olduysa, bir kazaydı. Senin hatan değildi," dedi.

Kafamı salladım. "Öyleydi. Benim hatamdı. Annemi suçladım ama o... onları sevdi. Suçlu o değildi. Bendim.

Her zaman bendim..." Her sözcüğü telaffuz etmek bir öncekinden daha da zorlaştı. Nefes almak bir meseleydi. "Gitmem gerek." Ondan geri çekildim ama o çıkışı kapattı. "Elizabeth çekil."

"Hayır."

"Lizzie..."

"Ben dağıldığımda, yerle bir olduğumda, sen bana sarıldın. Kendimi kaybettiğimde yanımda kaldın. O yüzden tut elimi ve yatağa gel."

Beni yatak odasına götürdü ve ilk kez yatağının sağ tarafını benim için açarak yorganın altına girmeme izin verdi. Kafasını göğsüme yasladığında kollarımı ona doladım. Kısık sesle, "Doğum gününü mahvettim," derken göz kapaklarım uykunun etkisiyle ağırlaştı.

"Senin hatan değil," diye cevap verdi. Bu sözcükleri tekrar tekrar söyledi. "Senin hatan değil. Senin hatan değil. Senin hatan değil." Kalbim normal bir hızda atmaya başladığında parmaklarımla onun tenini okşadım. Uykuya dalmak üzereyken, bir yanım ona inanmak istedi.

O gece birkaç saat boyunca, yalnız olmamanın nasıl bir his olduğunu hatırladım. Birkaç saat boyunca kendimi suçlamayı bıraktım.

otuz birinci bölüm

ELIZABETH

SABAH SAAT ALTI CİVARLARINDA, Tristan'ı yatakta dinlenirken bırakıp parmak uçlarımda yürüyerek mutfağa gittim. Bütün ev sessizdi ama evi saran yeni yapılmış kahve kokusunu alabiliyordum.

Mike elinde bir fincan kahveyle bana gülümseyerek, "Sende mi erkencisin?" diye sordu. Çok arkadaş canlısı bir adama benziyordu ve sadece onun gülen suratını görmek bile, dün gece ona ve anneme o kadar kötü davrandığım için berbat hissetmeme neden oluyordu.

Bir fincan daha çıkarıp bana kahve doldurdu. "Şeker ya da krema ister misin?"

"Sade," diyerek kupayı onun elinden aldım.

"Aa! Sonunda ortak bir yanımız çıktı. Annen şekerli kremasını içine bir tutam kahve atarak içmeyi sevse de benim için kahve ne kadar sert olursa o kadar iyidir." Ada tezgâhın önündeki tabureye oturdu. Ben de onun yanına oturdum.

"Sana bir özür borçluyum Mike. Dün berbattı."

Mike omuz silkti. "Hayat bazen tuhaf oluyor. O tuhaflıkla uğraşmak zorundasın ve seninle birlikte yola devam edecek bazı tuhaf insanlar bulmayı umut edersin."

"Annem senin için o tuhaf insan mı?"

Mike kocaman gülümsedi.

Demek ki öyle.

Parmaklarını fincanına doladı ve siyah kahvesine baktı. "Richard berbat bir insandı Elizabeth, ve Hannah'ya çok kötü şeyler yaptı. Ofisime geldikleri gün, ona çok kötü davrandığını gördüm. Onu ofisimden kovdum. Hannah'yı ağlarken bırakıp gitti. Ben de o günkü randevularımı iptal edip onun ofisimde istediği kadar oturmasına izin verdim. Onunla aramızdaki bu şeyin sahte olduğunu düşünmeni anlıyorum. Erkeklerle, incinmekle dolu bütün geçmişini biliyorum ve senin, benim onu sevdiğimi bilmeni istiyorum. Onu çok seviyorum ve hayatımın geri kalanını onu daha fazla incinmekten korumak için harcayacağım."

Elimdeki kahve fincanı titredi. "Richard ona zarar mı verdi? Ona zarar verdi ve ben ona dün gece bütün o korkunç şeyleri söyledim..."

"Bilmiyordun."

"Bilmemem önemli değil ama. O şeyleri hiç söylememem gerekiyordu. Onun yerinde olsam böyle bir şeyi asla affetmezdim."

"O seni çoktan affetti."

"İkinizin de erkenci olduğunuzu neredeyse unutuyordum." Annem esneyerek mutfağa geldi. Bana bakarak tek kaşını kaldırdı. "Ne oldu?" Ayağa kalkıp aceleyle yanına koştum ve ona sarıldım. "Liz, ne yapıyorsun?"

Yüzü aydınlandı. "Düğüne gelecek misin?"

"Tabii ki de."

O da bana sıkıca sarıldı. "Çok memnun oldum çünkü düğün yeni yılda, üç hafta sonra."

"Yani üç hafta mı var?" derken sesimi yükselttim. İçimi saran endişeyle bir an duraksadım. Annemin şu an benim fikrime ihtiyacı yoktu. Desteğime ihtiyacı vardı. "Üç hafta! Harika!"

Annem ve Mike, Emma'yla Zombi Diyarı oynadıktan birkaç saat sonra kendilerine has ketçap yaralarıyla gittiler. Tristan, Emma, Zeus ve ben bir süre koltukta oturduk. Sonra Tristan dirseklerine dayanarak doğruldu ve bana baktı. "Benim ev için alışverişe gitmek ister misin?"

Evle ilgili son rötuşları, Tristan'ın umurunda olmadığını iddia ettiği kırlentler, tablolar ve benim çok sevdiğim küçük dekoratif gibi şeyleri eklemeyi bitirmemiştik. Alışveriş yapmak için her zaman bir bahane aradığım için neşeyle, "Evet!" diye bağırdım.

Emma, Tristan'ın koltuğu için seçtiği mor ve hardal sarısı kırlentlere burun kıvırarak, "Onlar çok çirkin Düdük!" dedi.

Tristan, "Ne? Bunlar tam bir harika," diye karşı çıktı.

Emma, "Kakaya benziyorlar," deyip güldü.

Emma'ya hakkını vermeliydim. "Sanki, Lizzie ve Emma evde harikalar yaratmak için o kadar uğraştıktan sonra onu rezalet bir hale getireyim, diye düşünmüş gibisin."

Emma, "Evet, aynen öyle düşünmüş gibisin," deyip saçını omzunun üzerinden geriye doğru savurdu. "Bu işi annem ve benim gibi uzmanlara bırakmalısın gerçekten."

Tristan güldü. "Göz korkutucu bir ekipsiniz." Emma alışveriş arabasının arkasında ayağa kalktı ve Tristan ona hızla köşeyi döndürdükten sonra doğruca birine çarptı.

"Affedersiniz," diyerek kafasını kaldırmadan hemen özür diledi.

Emma, "Tanner amca!" diye çığlık atarak alışveriş arabasından atlayıp Tanner'a doğru koştu ve ona sarıldı.

"Merhaba ufaklık." Tanner sarılıp onu yere bıraktı.

Emma, "Yüzüne ne oldu?" diye sordu.

Tanner bana doğru baktı. Dün geceden kalma morluklarına baktım. Ağır basan bir yanım onu rahatlatmak istedi ama bir yandan da Tristan'a ailesiyle ilgili dedikleri yüzünden suratına tokat atmak istedim.

"Tristan, Emma'yı tabloların olduğu yere götürüp senin için bir tane seçtirebilir misin?" diye sordum.

Tristan nazikçe elini koluma koyarak, "İyi misin?" diye fısıldadı.

Kafamı salladım. İkisi uzaklaştılar ama Tristan gitmeden önce Tanner'dan özür diledi. Tanner ona tek kelime bile etmedi ama onlar gider gitmez bana kusacak bir sürü nefreti olduğu anlaşıldı.

"Ciddi misin sen Liz? Dün gece arkadaşına saldırdı. Şimdiyse mutlu bir aile gibi onunla markette mi geziyorsun? Ve onu kızınla tek başına gönderdin, öyle mi? Steven neden..."

"Ailesinin ölmesinin onun suçu olduğunu mu söyledin?"

Tanner gözlerini kıstı. "Ne?"

"Tristan bana anlattı."

"Liz, yüzüme bak." Bana yaklaştı. Onun siyah, mavi gözlerine bakarken boğazım daraldı. Tişörtünü kaldırarak fena halde morarmış sol tarafını gösterdi. "Kaburgalarıma bir bak. Az önce kızını yanında gönderdiğin adam bunu yaptı. Bana bir canavar gibi saldırdı ve sen burada durmuş bana ona söylediğimi mi soruyorsun? Sarhoştum ben. Bazı aptalca şeyler söylemiş olabilirim ama durduk yere kont-

rolünü kaybetti. Bunu onun gözlerinde gördüm Liz. Resmen kafayı yemiş."

"Yalancısın sen." *Yalan söylüyor. Yalan söylüyor. Tristan iyi. O, çok iyi.* "Asla ailesiyle ilgili bir şey söylememeliydin. Asla." Uzaklaşmak üzere Tanner'a arkamı döndüm. Kolumdan sıkıca tutunca ciyakladım. Beni bir kez daha kendine bakmaya zorladı.

"Dinle. Anlıyorum. Bana kızgınsın. Peki. Kızgın ol. Benden nefret et. Ama bu herifle ilgili tuhaf bir şey olduğunu bil. Ben, onun bir sorunu olduğunu biliyorum ve o sorunun ne olduğunu bulana kadar durmayacağım çünkü seni ve Emma'yı, ikinize de bir şey olmasına izin vermeyecek kadar çok seviyorum. Tamam, evet, söylememem gereken bazı şeyler söyledim ama bunu hak ettim mi? Senin de yanlış bir şey söylemen ve sana karşı da kontrolünü kaybetmesi an meselesi."

Alçak sesle, "Tanner, canımı yakıyorsun," dedim.

Parmaklarının olduğu yerlerde kızarıklıklar bırakarak sıkıca tuttuğu kolumu bıraktı. "Özür dilerim."

Marketin tablo bölümüne vardığımda, Tristan ve Emma'yı ne alacakları konusunda tartışırken buldum. Tabii ki de Emma haklıydı. Tristan bana bakarak gülümsedi ve bana doğru geldi. Yine, "İyi misin?" diye sordu.

Elimi yanağına koyarak gözlerine baktım. Bakışları bana bu dünyadaki bütün güzel şeyleri düşündürecek kadar hassas ve sevecendi. Tanner, Tristan'ın gözlerinde cehennemi görse de ben sadece cenneti görüyordum.

Doğum günümün üzerinden üç hafta geçmişti ve her şey yavaş yavaş normale dönüyordu. O akşam o haftaki düğünü için annemi kasabaya götürüyorduk. Biz daha

çıkamadan, Emma -6 derecelik havada, nasıl olduysa Tristan ve beni kendisine dondurma almaya ikna etti.

Tristan'ın omzuna aldığı Emma dondurmacıdan çıkarken, "Bence naneli dondurma çok kötü," dedi. Külahta sade vanilyalı dondurma yiyor ve arada sırada Tristan'ın saçına dondurma damlatıyordu.

Birkaç damla da yanağına düştü. Eğilip damlaları öperek aldım. Sonra da nazikçe dudaklarından öptüm.

"Bizimle geldiğin için teşekkürler," dedim.

Tristan kendinden emin gülümsemesiyle, "Çoğunlukla nane için geldim," diye cevap verdi. O gülümseme, evlerimize yaklaşana kadar dudaklarında kaldı. Verandamı gördüğü an gözlerindeki neşe kayboldu ve Emma'yı omzundan indirdi.

Elinde kâğıtlarla verandamda oturan Tanner'a, "Burada ne işin var?" diye sordum.

Ayağa kalkarak, "Konuşmamız gerek," dedi. Gözleri Tristan'a kaydı, sonra yine bana döndü. "Şimdi."

Sertçe, "Seninle konuşmak istemiyorum," dedim. "Ayrıca birkaç dakika sonra annemi ziyaret etmeye gideceğiz."

Tanner alçak sesle, "O da sizinle mi gidecek?" diye sordu.

"Hiç başlama Tanner."

"Konuşmamız lazım."

"Tanner, bak. Anlıyorum. Tristan'la birlikte olmam hoşuna gitmiyor ama birlikteyim ve biz mutluyuz. Anlamıyorum yani sen neden..."

"Liz!" diye bağırarak sözümü kesti. "Anlıyorum. Her neyse. Ama seninle konuşmam gerek," derken gözleri doluydu ve dişlerini sıkıyordu. "Lütfen."

Bana doğru bakan ve bir sonraki hamleme karar vermemi bekleyen Tristan'a baktım. Tanner'ın gerçekten anlatacağı bir şey var gibiydi. Bir şey içini yiyordu. "Tamam.

Peki. Hadi konuşalım." Tanner rahat bir nefes aldı. Tristan'a döndüm. "Birkaç dakika sonra görüşürüz. Tamam mı?"

Kafasını sallayıp alnıma bir öpücük kondurduktan sonra bana veda etti. Tanner, Emma'yla arkamızdan içeri girdi. Emma odasında oturup oyuncaklarla oynarken, biz de mutfaktaki adanın tezgâhında oturduk. Ellerimle, tezgâhın kenarından sıkıca tuttum.

"Ne hakkında konuşmak istiyorsun Tanner?"

"Tristan hakkında."

"Onun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Konuşmak zorundayız."

Göz temasını keserek bulaşık makinasına gittim ve sırf bir şeyle meşgul olmak için içini boşaltmaya başladım. "Hayır Tanner. Bundan gerçekten bıktım. Sen bıkmadın mı?"

"Karısına ve oğluna ne olduğunu biliyor musun? Nasıl öldüklerini biliyor musun?"

"Bu konuda konuşmuyor ve bu konuda konuşmaması onu berbat bir insan yapmaz. Onu sadece insan yapar."

"Liz, Steven yüzündenmiş."

Tabakları dolapların içine sertçe koyarak, "Ne Steven yüzündenmiş?" diye sordum.

"Tristan'ın karısı ve oğlunun geçirdiği kaza. Steven yüzündenmiş. Onları yoldan çıkaran onun arabasıymış." Boğazım âdeta kapandı ve Tanner'a baktım. Gözlerime baktı ve kafamı olamaz anlamında salladım. Tanner doğru olduğuna inandırmak istercesine kafa salladı. "O herifle ilgili bir araştırma yaptım ve dürüst olmam gerekirse onun bir cani olduğunu ortaya çıkaracak saçma sapan bir şeyler arıyordum. Faye dükkânıma gelip bu cadı avına bir son vermem için bana yalvardı çünkü yaptığımın seninle aramızda kalan bu arkadaşlık kırıntısını da yok edeceğinden emindi ama bu herifin meselesinin ne olduğunu bilmek

zorundaydım. Hiçbir şey bulamadım. Görünüşe göre o, sadece dünyasını kaybeden bir adammış."

"Tanner."

"Ama kazayla ilgili bu haberleri buldum," deyip kâğıtları bana uzattı ve ellerimi göğsüme koydum. Kalp atışlarım düzensizdi. Kalbim duracak gibi oluyor, sonra da keyfine göre hızlanıyordu. "Steven'ın arabası kontrolünü kaybettiğinde beyaz bir Altima'ya çarpmış. Altima'nın içinde üç yolcu varmış."

"Sus..." diye fısıldayarak sağ elimi ağzıma kapattım. Bedenim korkuyla titredi.

"Kazadan kurtulan altmış yaşındaki Mary Cole."

"Tanner lütfen yapma."

"Otuz yaşındaki Jamie Cole..."

O konuşmaya devam ettikçe içim düğüm düğüm oluyordu ve gözyaşlarım akıyordu. "Ve sekiz yaşındaki Charlie Cole. İkisi de hayatlarını kaybetmişler."

Midem ağzıma gelmeye başladı ve Tanner'a arkamı döndüm. Bana anlattıklarına gerçekten inanamayarak ellerimi yüzüme kapattım, hıçkırarak şiddetle ağladım. Tristan'ın bütün dünyasını kaybetmesinin nedeni Steven mıydı? Tristan'ın kalp kırıklığının nedeni benim Steven'ım mıydı?

Sonunda, "Şu an burada olmaman gerek," diyebildim. Tanner beni rahatlatma niyetiyle omzuma elini koydu ama elini silktim. "Şu an bununla uğraşamam Tanner. Git."

Tanner derin bir of çekti. "İncinmeni istemedim Liz. Yemin ederim. Ama bunu daha sonradan öğrendiğinizi düşünebiliyor musun? Kendinizi fazla kaptırana kadar onun bundan haberi olmamasını hayal edebiliyor musun?"

Ona doğru döndüm. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, bundan sonra birlikte olmaya devam edemezsiniz. İmkânı yok." Tereddüt etmeden ensesini sıvazladı.

"Ona söyleyeceksin, değil mi?" Dudaklarım aralandı ama hiçbir şey diyemedim. "Liz, ona söylemek zorundasın. Bunu bilmeye hakkı var."

Ellerimle gözlerimi ovuşturdum. "Gitmeni istiyorum Tanner. Lütfen. Sadece git."

"Tek söylediğim, eğer onu seviyorsan, içinde bu adama gerçekten değer veren ufacık bir kısım bile varsa, o zaman onu bırakırsın. Hayatına devam etmesine izin verirsin."

Bana en son dediği şey, beni incitmek istemediğiydi.

Ona inanmakta gerçekten güçlük çekiyordum.

otuz ikinci bölüm

ELIZABETH

TANNER'IN BANA SÖYLEDİĞİ ŞEYİ Tristan'a nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Annemin evine gittik ve Tristan, Tanner'ın keyfimi kaçıracak bir şey söylediğini anladı ama bu konuda konuşmak için bana baskı yapmadı. Düğünlerinin olduğu gece annem ve Mike için en güzel gülümsememi takınmaya çalıştım. Onlar adına mutlu olmak için elimden geleni yaptım ama kalbim öylesine karışıktı ki...

Emma, Tristan'ı çekerek dans pistine götürdü. Duygusal bir şarkı çıkınca Emma'nın onun ayaklarının üstüne basışını izleyince gülümsemeden edemedim. Annem güzel kemik rengi gelinliğiyle gelip yanıma oturdu.

"Bütün gece bana tek kelime etmedin," dedi. Gülümsemesi buruktu.

"Geldim ama değil mi? Bu da yetmez mi?" Böyle aniden evlendiği için büyük oranda ihanete uğramış gibi hissediyordum. Annem bütün ilişkilerini hep aceleye getiriyordu

ama daha önce, hiç tanımadığı bir adamla evlenecek kadar çılgınca davranmamıştı. Ona doğru döndüm. "Ne yapıyorsun sen anne? Bana karşı dürüst ol... Yine para sorunun falan mı vardı? Benden yardım isteyebilirdin."

Yüzü utançtan, belki de öfkeden kızardı. "Kes şunu Liz. Bana böyle bir şey söylediğine inanamıyorum. Hem de bugün."

"Bu sadece... çok ani."

"Biliyorum."

"Ve o adamın çok parası olduğunu biliyorum. Şu düğüne bir bak."

"Paranın bununla bir alakası yok," diye karşı çıktı. Tek kaşımı kaldırdım. "Gerçekten yok."

"Peki, ne o zaman? Mesele para değilse bunu bu kadar aceleye getirmenin nedenini söyle. Bundan senin kazancın ne?"

"Aşk," diye fısıldarken gülümsedi. "Kazancım aşk."

Tuhaf bir nedenden dolayı, bu dedikleri yarama tuz bastı. Babamdan başka bir adamı sevdiğini itiraf ederken kalbim acıdı. Gözlerim dolarak, "Nasıl yapabildin bunu?" diye sordum. "Mektupları nasıl öylece atabilirsin?"

"Ne?"

"Babamın mektuplarını. Emma'yla evden çıkmadan önce onları çöp kutusunda buldum. Nasıl yapabildin bunu?"

Ellerini kavuşturarak derin bir of çekti. "Liz, onları öylece atmadım. O mektupların her birini on altı yıl boyunca sürekli okudum. Her gece. Yüzlerce mektubu. Sonra bir gün uyandım ve etrafıma çektiğim güvenli perdenin aslında beni kendi hayatımı yaşamaktan alıkoyan bir koltuk değneğinden başka bir şey olmadığını gördüm. Baban muhteşem bir adamdı. Bana birini bütün varlığınla sevmeyi öğretti. Bana tutkuya teslim olmayı öğretti. Sonra unuttum. Gittiği

gün bana öğrettiği her şeyi unuttum. Kendimi kaybettim. İyileşmek için o mektuplardan destek almayı bırakmak zorunda kaldım. Sen benden çok daha güçlüsün."

"Hâlâ zayıf hissediyorum ama. Hemen hemen her gün, zayıf hissediyorum."

Yüzümü ellerinin arasına alarak alnını alnıma yasladı. "Ama mesele de bu zaten. Bir şey hissediyorsun. Ben hissizdim. Hiçbir şey hissetmiyordum. Ama sen hissediyorsun. Bir insanın kendi gücünü gerçekten bulabilmesi için zayıf olmanın nasıl hissettirdiğini bilmesi gerekir."

"Mike... o seni gerçekten mutlu ediyor mu?" diye sordum.

Yüzü aydınlandı.

Annem onu gerçekten seviyordu.

Bir daha âşık olmaya gerçekten hakkımız olduğunu bilmiyordum.

"Ya Tristan? O seni mutlu ediyor mu?"

Yavaşça kafamı salladım.

"Ve bu seni korkutuyor mu?"

Bir kez daha kafa salladım.

Annem kocaman sırıtarak, "Peki... O zaman doğru yoldasın demektir," dedi.

"Ne için doğru yolda?"

"Âşık olmak için."

Sesim titreyerek, "Henüz çok erken..." dedim.

"Kim demiş?"

"Bilmem. Toplum. Tekrar âşık olmadan önce ne kadar zaman geçmesi gerekiyor?"

"İnsanlar bir sürü şey söylüyorlar ve nasıl yas tutulacağı konusunda her tür istenmedik tavsiyeyi ve ipucunu veriyorlar. Sana yıllarca kimseyle çıkmamanı, biraz zaman geçmesine izin vermeni söylüyorlar ama aşk söz konusu olunca zaman diye bir şey yok. Aşkta tek geçerli şey kalp

atışları. Eğer onu seviyorsan kendi kendine engel olma. Sadece tekrar bir şeyler hissetmek için kendine izin ver."

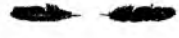
"Ona söylemek zorunda olduğum bir şey var. Korkunç bir şey ve sanırım onu kaybedeceğim."

Annem suratını astı. "O da sana, senin ona değer verdiğin kadar değer veriyorsa, anlatacağın şey her neyse anlayacaktır."

"Anne." Gözlerimden yaşlar döküldü ve benimkilerle aynı gözlere baktım. "Seni sonsuza kadar kaybettiğimi sanmıştım."

"Gittiğim için özür dilerim bebeğim."

Onu kendime çekip sarıldım. "Önemli değil. Geri geldin ya."

Ben içkiyi biraz fazla kaçırınca bizi düğünden eve Tristan götürdü. Emma, oradan ayrılır ayrılmaz arabanın koltuğunda kendinden geçti. Tristan'la konuşmadık ama çok uzun zamandır yalnız olan elimi onun eline götürüp parmaklarımı parmaklarına dolamam öyle çok anlam ifade ediyordu ki.

Gözlerimi, birbirlerine kenetlenmiş ellerimizden alamıyordum. Elimizi kaldırarak dudaklarımı hafifçe eline değdirdim. Ona Steven ve kazadan nasıl bahsedecektim?

Veda etmeye nasıl başlayacağım?

Göz ucuyla bana baktı ve hafifçe gülümsedi. "Sarhoş musun?"

"Biraz."

"Beni davet ettiğin için teşekkürler. Emma ayaklarıma o kadar çok bastı ki sanırım ayaklarım morardı ama çok keyif aldım."

Dudaklarına bakarak, "Seni çok seviyor," dedim.

Tristan karanlık yolu inceleyerek, "Ben de ona tapıyorum," diye cevap verdi.

Ah kalbim! Durdu ya da hızlandı. Ya da belki de ikisi de.

Elini bir kez daha öptüm. Parmaklarım elindeki yaranın her yerinde gezindi.

Evimin önüne geldiğimizde, Tristan, Emma'yı arabanın koltuğundan kaldırıp kucağında yatak odasına götürdü. O, onu yatırırken, ben de kapıda durup izledim. Emma'nın ayakkabılarını çıkarıp onları yatağın ayakucuna koydu.

Bana doğru gelerek, "Muhtemelen eve gitmeliyim," dedi.

"Evet muhtemelen."

Gülümsedi. "Bu akşam için tekrar teşekkürler. Harikaydı." Alnıma küçük bir öpücük kondurduktan sonra gitmek üzere yanımdan geçti. "İyi geceler Lizzie."

"Yapma."

"Neyi yapmayayım?"

"Gitme. Bu gece kal."

"Ne?"

"Benimle kal."

Kaşlarını indirdi. "Sen sarhoşsun."

"Birazcık."

"Ama kalmamı mı istiyorsun?"

"Çok."

Parmaklarını belimde kavuşturdu ve beni kendine doğru çekti. "Kalırsam sabaha kadar sana sarılmak isterim ve bunun seni korkuttuğunu biliyorum."

"Beni birçok şey korkutuyor. Birçok şey resmen ödümü patlatıyor ama senin bana sarılman artık onlardan biri değil."

Parmağını altdudağımda gezdirdiğinde dudaklarım aralandı. Yavaşça çenemi yukarı kaldırarak beni hafifçe ve nazikçe öptü. Dudaklarıma, "Sana tapıyorum," diye fısıldadı.

"Ben de sana tapıyorum," diye cevap verdim.

Parmaklarını göğsüme koyarak kalp atışlarımı hissetti. Ben de ellerimi onun göğsüne koyarak kalp atışlarını hissettim. Dudaklarıma, "Bunu seviyorum," diye fısıldadı.

"Ben de bunu seviyorum," diye cevap verdim.

Göz bebekleri büyüdü ve nefesimi içine çekti. Ben de bütün benliğine biraz fazlaca bağımlı olarak onun nefesini içime çektim. Ormandaki en güzel çam ağaçlarının arasından esen rüzgâr gibi kokuyordu: ferahlatıcı, rahatlatıcı, huzur dolu... Yuva gibi. Kendimi evde hissetmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki.

Sessizce biraz daha fazlası için yalvararak, yavaşça birbirimizin nefeslerini içimize çektik. Yatak odama gittik. Orada bütün kıyafetlerimiz çıktı ve dudaklarımız birleşti.

"Bu kasabadaki herkes bunun yanlış olduğunu düşünüyor. Herkes bizim her an patlamaya hazır bir bomba olduğumuzu düşünüyor ve ben de bunu bir şekilde altüst etmeyi başaracağımdan oldukça eminim. O zaman herkes 'Ben sana demiştim' diyecek."

Tristan, "Bir anlığına onlar haklıymış gibi düşünelim. Bunun sonunda, mutlu olmayacağımızı farz edelim," dedi. İç geçirişini tenimde hissettim. Dudaklarını çıplak karnımda gezdirdi. "Ama ciğerlerime hava girdiği sürece..." Dili külotumun belinde gezindi. "...nefes aldığım sürece, senin için savaşacağım. Bizim için savaşacağım."

otuz üçüncü bölüm

ELIZABETH

ÖNCE ONUN DÜŞÜNCESİNE ÂŞIK OLDUM. Bir gün beni aynı anda hem güldürebilecek hem gülümsetebilecek hem de ağlatabilecek bir adama âşık olma düşüncesine âşık oldum. Onun beni yaralarımla, acılı kalbimle sevebilmesi düşüncesine âşık oldum. Öpücüklerinin, dokunuşunun, sıcaklığının düşüncesine âşık oldum.

Sonra buz gibi bir günün sabahında, elimde buharı tüten bir kahve fincanıyla verandama çıktım. Karla kaplı yerde yatmış, Emma'yla birlikte bulutlara bakarak kar melekleri yapıyordu. Sürekli münakaşa ediyorlardı ama en saçma nedenlerle. O sabah gördükleri bir hayvanla ilgili tartışıyorlardı. Tristan bir zürafa bulutu gördüğünü söylüyordu ama Emma, o bulutun penguen olduğuna yemin ediyordu. O yüzden bir süre sonra Tristan da penguen görmüş gibi yaptı.

Emma kocaman gülümsedi. İkisi de bacaklarını ve kol-

larını hareket ettirerek mükemmel kar meleklerini yaparken sessizleştiler.

İşte o sessizlikte anladım. Tristan'ı seviyordum. Onu çok fazla seviyordum. Bu artık ne bir hayal ne de sadece onu sevme fikriydi.

Bu gerçekti.

Bu doğruydu.

O, aşktı.

Beni gülümsetiyordu. Beni mutlu ediyordu. Beni ağlatmaya kararlı bir dünyada, beni güldürüyordu.

Gözlerim doldu ve beni seven böyle bir adamı sevmeye nasıl hakkım olabileceğini anlamaya çalıştım.

Sevmek ve karşılığında sevilmek benim için öylesine özel bir histi ki. Sadece beni seven değil ama en güzel parçamı, minik kızımı da gözünden bile sakınan bir adam bulmak... Tarif edemeyeceğim kadar şanslıydım.

Emma da ben de Tristan'ı sonuna kadar seviyorduk. O da bizi aynı şekilde seviyordu. Belki de en çok yaralarımızı seviyordu. Belki en gerçek aşk, en derin acıdan doğandı.

Her şeyin böyle gelişmesi tuhaftı. Önce birbirimize yalan söyleyerek, geçmişe tutunmak için birbirimizi kullandık. Sonra da yanlışlıkla birbirimize âşık olduk.

Ona kazadan bahsetmem gerektiğini biliyordum. Onun bunu bilmesini sağlamam gerektiğini biliyordum ama bunu bu sabah yapamazdım. Bu sabah, onun bir şeyi, tek bir şeyi bilmesini istedim.

İkisi çimlerin üstünden kalktılar. Emma kahvaltı için eve koştu. Ben verandada durup, sadece Tristan'a özel bir gülümsemeyle tırabzana dayandım. Ellerini kot pantolonunun ceplerine sokmuştu. Tişörtünde ve nemli saçında birkaç tel çim vardı. O çimleri ona Emma'nın attığından emindim. Merdivenlerin en üst basamağına ulaştığında

bana bakarak gülmeye devam etti ve eve girmek için yanımdan geçti.

"Seni seviyorum," dedim.

Bana döndü ve daha da çok gülümsedi.

Çünkü zaten biliyordu.

otuz dördüncü bölüm

ELIZABETH

BİR GECE GEÇ BİR SAATTE GİYİNME odamda durup Steven'ın kıyafetlerine baktım. Kokularını iyice içime çekerek hepsini askılardan çıkarmaya başladım. Şifoniyerlerdeki her şeyi boşalttım. Çekmecelerdeki her şeyi çıkardım.

Yavaşça nefes vererek, kıyafetleri vermek üzere onları kutulara koydum.

Sonra yatağıma gittim ve yorganımı açtım.

Tristan'ı hayatıma tam anlamıyla kabul etmeye hazırdım ve bunun, Steven'ı unutmaya başlamam gerektiği anlamına geldiğini biliyordum. Hayatıma gerçekten devam etmek için, Tristan'a kazadan bahsetmem gerektiğini biliyordum. Bilmeye hakkı vardı ve bilmesi gerekiyordu. Benim için, bizim için savaşacağına dair ettiği lafları gerçekten kastediyorsa, o zaman ne olursa olsun, aramız iyi olurdu.

En azından öyle olmasını umuyorum. Yine de bir yanım bundan sonra aramızın iyi olmayacağını çok iyi

biliyordu. Saatli bombamız gittikçe daha çok ses çıkarmaya başlayordu.

Birlikte verandamda dururken Tristan'a, "Konuşmamız gerek," dedim. "Tanner'ın düğünden önce gelişiyle ilgili."

"Sana zarar mı verdi?" diye sordu. Yanağımı okşadı ve koridora adım atarak bana yaklaştı. Geri çekildim. "Ne dedi?"

Sözcükler hemen dilimin ucundaydı ama ona söylersem, bu küçük dokunuşların beni sonsuza kadar terk edeceğini biliyordum. Dudaklarım anlamasını sağlamaya çalışmak için aralandı ama ona Tanner'ın ne öğrendiğini söylersem, onu kaybederdim. Gördüğümüz rüyadan uyanmaya hazır değildim.

Tristan, "Bebeğim... Neden ağlıyorsun?" diye sordu. Gözyaşlarımın yanaklarımdan süzüldüğünü fark etmemiştim bile. Gözlerim daha da çok doldu ve Tristan bana daha da yaklaştı. "Lizzie, ne oldu?"

Kafamı öne arkaya doğru salladım. "Yok bir şey. Yok bir şey. Sence... bana birkaç dakika daha sarılır mısın sadece?"

Kollarını bana dolayıp sıkıca sarıldı. Ona gerçeği söylersem ki bunu yapmam gerektiğini biliyordum, bu anı kaçıracağımdan, artık bana sarılmayacağından, bana dokunmayacağından, beni sevmeyeceğinden neredeyse emin olarak kokusunu içime çektim. Ben çoktan kaybettiğim bir şeye tutunmaya çalışırken, Tristan'ın parmakları yavaş yavaş daireler çizerek sırtımı okşadı.

"Bana güvenebileceğini biliyorsun, değil mi? Bana her zaman her şeyi söyleyebilirsin. Her zaman yanındayım," diye söz verdi.

Ondan geriye çekilerek gergin bir ifadeyle gülümsedim. "Sadece dinlenmem gerek. Hepsi bu."

"O zaman hadi yatağa gidelim," deyip kafasını salladı. Beni yatak odasına götürmek için elini yavaşça belime koydu.

"Yalnız demek istedim. Tek başıma kalacağım bir geceye ihtiyacım var."

Fırtınalı gözlerinde yüzen o hayal kırıklığı kalbimi kırdı ama bana buruk bir ifadeyle gülümsedi. "Tamam. Tabii ki de."

"Yarın konuşuruz," diye söz verdim. "Bay Henson'ın dükkânına uğrayacağım."

"Tamam," diye onayladı. "Öyle olsun." Utanarak ensesini ovuşturdu. "Aramızda her şey yolunda mı?" diye fısıldarken endişesi ses tonundan açık ve net bir şekilde belli oluyordu. Bir kez kafamı salladım. Ellerini kafamın iki yanına koyarak dudaklarını alnıma bastırdı. "Seni seviyorum Lizzie."

"Ben de seni seviyorum," diye cevap verdim.

İrkildi. "O zaman neden veda ediyormuşuz gibi geliyor?"

Çünkü sanırım veda ediyoruz.

otuz üçüncü bölüm

TRISTAN

6 Nisan, 2014

Son Yolculuğa Uğurlamaya Bir Gün Kala

KENDİ KENDİME, "BEN ÖLDÜM," diye fısıldayarak banyodaki aynaya baktım. Viski şişesi boş bir halde tezgâhın üstünde duruyordu. Yanında da turuncu ilaç kutusu vardı. Gözlerim bulandı. Annemle babamın banyonun dışında, o güne dair son dakika ayarlamaları, cenaze için planlar ve kiliseden mezarlığa nasıl gideceğimiz ile ilgili konuştuklarını duyabiliyordum.

"Ben öldüm," diye tekrar ettim. Boynumdaki kravatım bağlanmayı bekliyordu. Bir kez göz kırptım. Gözlerimi açtığımda Jamie önümde durmuş kravatımı bağlıyordu.

"Neyin var bebeğim?" diye fısıldadığında gözlerim doldu. Elimi kaldırıp yumuşak yanağını okşadım. "Neden dağıldın?"

Hıçkırıklarımı kontrol edemeyerek, "Ben öldüm Jamie. Ben öldüm," diye ağladım. "Bunun bitmesini istiyorum, son bulmasını istiyorum. Artık burada olmak istemiyorum."

Dudaklarını kulağımın yanına koyarak, "Şşşş, bebeğim, nefes almanı istiyorum. Geçti," diye fısıldadı.

"Hiçbir şey geçmedi. Hiçbir şey geçmedi."

Banyo kapısının yumruklandığını duydum. "Tristan! Ben baban. İçeri al beni oğlum."

Ama yapamadım. Öldüm ben. Öldüm.

Jamie tezgâha baktı ve boş ilaç kutuyla viski şişesini aldı. "Bebeğim, ne yaptın sen?" Sırtım duvardan aşağı kaydı ve küvete yaslanarak oturdum. Jamie aceleyle yanıma koştu. "Tris, hemen kusman gerek."

"Ben yapamam... yapamam..." Ellerimle yüzümü kapattım. Her şey bulanıktı. Zihnim bana oyunlar oynuyordu. Kendimden geçiyordum. Kendimden geçtiğimi hissedebiliyordum.

"Bebeğim, Charlie'yi düşün. O senin bu hale gelmeni istemezdi. Hadi ama." Beni klozete götürdü. "Bunu yapma Tris."

Kusmaya başladım. İçimdeki her şey yanıyordu ve viskiyle haplar midemden ağzıma gelirken boğazım âdeta alev aldı.

Kusmayı bitirince tekrar duvara yaslandım. Gözlerim açıldı. Jamie gitmişti. Zaten hiç yanımda değildi ki. Ellerimi saçlarımda gezdirerek, "Özür dilerim," diye fısıldadım. Ne yapacağım? Nasıl hayatta kalacağım?

Annem ile babam dışarıdan, "Tristan lütfen, bize iyi olduğunu söyle," diye bağırdılar.

Onlara, "İyiyim," diye yalan söylemeyi başardım. Annemin rahat bir of çektiğini duydum. "Birkaç dakikaya çıkarım."

Babamın beni rahatlatmaya çalışarak elini omzuma koyduğunu hisseder gibiydim. "Tamam oğlum. Hazır olduğunda biz burada olacağız. Hiçbir yere gitmiyoruz."

Elizabeth ertesi gün benimle Bay Henson'ın dükkânında buluşacağını söylemişti ama son dakikada plan değiştirdi. Beş gün boyunca birbirimizle hiç konuşmadık. Perdeleri bütün hafta çekiliydi ve ne zaman kapısını çalsam ya dışarı çıkacakmış ya da ben hiç yokmuşum gibi davranıyordu.

Çalışıp çalışmadığına bakmak için Tuzlu & Tatlı'ya uğradım ve Faye'in çırpılmış yumurtaların nasıl da çok cıvık olmadığına dair bir müşteriye bağrışına denk geldim. Tartışmayı bölerek, "Merhaba Faye," dedim.

Bana doğru döndü ve ellerini beline koydu. Gözlerindeki kararsızlığı görebiliyordum. Birbirimizi en son Tanner'a barda saldırdığım zaman görmüştük ve Faye'in bana karşı nasıl davranacağı konusunda hâlâ kararsız olduğunu anlayabiliyordum. Kasabada herkesin benimle ilgili fısır fısır konuştuklarını duyuyordum ve o yalanların bir şekilde Faye'in de kulağına çalındığına emindim.

"Merhaba," diye cevap verdi.

"Elizabeth bugün çalışıyor mu?"

"Hastalık izninde... Birkaç gündür öyle."

"Aaa... Tamam."

"Neden hemen yan kapını çalıp onu kontrol etmedin? Kavga falan mı ettiniz?" Faye gerildi. "O iyi mi?"

"Kavga etmedik. En azından ben ettiğimizi sanmıyorum. O sadece..." Parmağımı burnumun altına sürttüm ve boğazımı temizledim. "Benimle konuşmuyor ve neden olduğundan emin değilim. Sana bir şey söyledi mi? Senin onun en yakın arkadaşı olduğunu biliyorum ve..."

"Bence gitmelisin Tristan." Bana inanmadığını anladım. Her yanından okunan panik yüzünden Elizabeth'i incitmediğime inanmadığını anlayabildim.

Kafamı salladım. Kapıyı açıp dışarı çıkarken durdum. "Faye, ben onu seviyorum. Bana karşı neden temkinli davrandığını, hatta benden neden nefret ediyor olabileceğini bile anlıyorum. Çok uzun bir süre boyunca tam bir caniydim. Jamie ve Charlie öldükten sonra kendini bile tanıyamayan bir canavara dönüştüm. Elizabeth'in doğum gününde, o gece seni korkuttuysam özür dilerim. Kontrolümü kaybettiğim için de özür dilerim ama... ben ona

asla zarar vermem. O..." Yumruğumu ağzıma bastırdım ve duygularıma hâkim olmak için yanağımın içini ısırdım. "Geçen yıl karım ve oğlumla birlikte ben de öldüm. Gerçeklikten uzaklaşıp bu dünyadan koptum. Yok olmayı sorun etmedim çünkü yaşamak canımı yakıyordu. Her gün canımı yakıyordu. Sonra Lizzie geldi ve ben yaşayan bir ölü olsam da, o bundan çok daha fazlasını görebildi. Ben ölümün ta kendisi olsam da, Liz beni tekrar diriltmeye zaman ayırdı. Ruhuma nefesiyle can verdi. Beni gölgelerin arasından çıkardı. Şimdiyse ne telefonlarıma cevap veriyor ne de yüzüme bakıyor. Mahvoluyorum çünkü bence acı çekiyor ve onun bana yardım ettiği gibi, ben onun nefes almasına yardımcı olamıyorum. O yüzden evet, benden nefret etmelisin. Lütfen benden çok nefret et. Bunu hak ediyorum ve Elizabeth sayesinde buna dayanabilirim. Artık tekrar yaşıyorum. Ama bana bir iyilik yapıp gidip onu kontrol edebilirsen, kısa bir süreliğine bile olsa onun nefes almasına yardım edebilirsen, bu bana dünyalara bedel olur."

Kafeden çıktım ve ellerimi kot pantolonumun ceplerine soktum.

"Tristan!" Arkamı dönünce Faye'in bana doğru baktığını gördüm. Gözlerinde daha yumuşak bir ifade vardı. Katı tavrından eser yoktu.

"Efendim."

"Onu kontrol edeceğim," diye söz verdi. "Ona yardım edeceğim."

Bay Henson'm dükkânına gittiğimde, camdan Tanner'ı gördüm. O yüzden aceleyle içeri girdim. Muhtemelen Bay Henson'ı dükkânını satması konusunda yine sıkıştırıyordu. Keşke onu rahat bırakşaydı şu herif.

Kapının üstündeki zil çaldığında, "Neler oluyor?" diye sordum.

Tanner suratında pişkin bir gülümsemeyle bana döndü. "Sadece iş konuşuyoruz."

Yüzü kıpkırmızı olan Bay Henson'a baktım. O, neredeyse hiç sinirlenmezdi ama Tanner'ın onu rahatsız edecek bir şey söylediğini anladım. "Belki de gitmelisin Tanner."

"Beni rahat bırak Tristan. Burada durmuş sadece Bay Henson'la arkadaşça sohbet ediyordum." Bir deste tarot kartını alıp ellerinde karıştırmaya başladı. "Benim için çabucak bir tarot falı açar mısınız acaba Bay Henson?"

Bay Henson sessiz kaldı.

"Tanner, git."

Tanner ukala bir ifadeyle sırıtıp Bay Henson'a doğru eğildi. "Sence o falda senin burayı bana vereceğin mi çıkacak? O yüzden mi bakmıyorsun? Gerçeği görmek istemiyor musun?"

Elimi Tanner'ın omzuna koydum. İrkildi. *Güzel.* Bay Henson'ı aşağılayışı beni öfkeden kudurtuyordu. "Gitme vaktin geldi."

Durumu kontrol altına aldığım için Bay Henson rahat bir nefes aldı ve arkadaki odaya doğru gitti.

Tanner elimi itti ve üstünde toz varmış gibi çırptı. "Sakin ol Tristan. Bunakla sadece biraz eğleniyordum."

"Gitmen gerek."

"Haklısın. Gitmem gerek. Bazı insanların gerçek işleri var. Ama neyse, sana kazadan bahsettikten sonra Liz'le hâlâ ilişkinizi yürütebildiğinizi duyduğuma sevindim. Bu çok güzel. Sen benden daha iyi bir insansın görünüşe göre. Ben böyle bir şeyle alakası olan birinin yakınında olmaya tahammül bile edebileceğimi sanmıyorum."

"Ne demek istiyorsun sen?" diye sordum.

Tanner tek kaşını kaldırdı. "Yani bilmiyor musun? Kahretsin... Liz sana söylediğini söyledi."

"Bana söylediğini mi? Neyi söylediğini?"

"Senin ailenin arabasına çarpan arabayı kocasının kullandığını," deyip gözlerini kıstı. "Gerçekten sana söylemedi mi?"

Boğazım kurudu ve bir yanım Tanner'ın yalan söyleyebileceğinden şüphelendi. Tanner, Elizabeth'i sevdiğim için benden nefret ediyordu. İnsanları sinir etmeyi kendine görev edinmiş sinsi pisliğin tekiydi ve şimdi de beni sinirlendirmeye çalışıyordu.

En son yaptığı şey özür dilemek oldu ve sorun yaratmaya çalışmadığını söyledi. Elizabeth'le birbirimizi bulduğumuza mutlu olduğunu söyledi. Tek istediğinin onun mutluluğu olduğunu söyledi ama bütün bu rahatlatıcı lafların yalan dolan olduğunu biliyordum.

O gece elimde cep telefonumla yatağımda oturup babamı aradım. Telefona cevap verdiğinde tek kelime etmedim ama onun sesini duymak güzeldi. Buna ihtiyacım vardı.

"Tristan," dedi. Ses tonundaki rahatlığı duyar gibi oldum. "Merhaba oğlum. Annen bir süre önce onu arayıp konuşmadığını söyledi. Meadow's Creek'e pazara bakmaya gittiğinde sana rastladığına da ikna olmuş ama ben kafasının karışmış olabileceğini düşündüm." Durakladı. "Konuşmayacaksın, değil mi?" Tekrar durakladı. "Sorun değil. Zaten ben hep konuşkan biri olmuşumdur."

Bu bir yalandı. Babam ebeveynlerimin en sessizi, daha çok dinleyen tarafı olmuştu hep. Telefonu hoparlöre aldım ve babam bana bütün kaçırdıklarımı anlatırken, yatağımın üstüne sırtüstü yatarak gözlerimi kapattım. "Anneannenle deden bizimle kalıyorlar ve beni çıldırttıklarını söylesem abartmış olmam sanırım. Eve tadilat yaptırıyorlar ve annen onların bizde kalmalarının iyi bir fikir olacağını düşündü.

Üç haftadır buradalar ve ben, bir insanın tüketebileceğini sandığımdan çok daha fazla cin içtim.

"Aa! Bu arada annen beni bir şekilde spor kursuna yazılmaya ikna etti çünkü Doritos ve gazlı içecekten oluşan beslenme şeklimle ilgili endişe duyuyor. Sınıfa gittim ve görünüşe göre oradaki tek erkek benim. Bir saat boyunca *Zumba* yapmak zorunda kaldım. Neyse ki kalçalarım marifetli ve doğuştan yetenekliyim."

Kendi kendime güldüm.

Ben oda oda gezip onun bana anlattığı hikâyeleri, spordan ve Packers'ın hâlâ milli futbol ligindeki en iyi takım oluşundan bahsedişini dinlerken gece yarısı olmuştu. Bir ara bir kutu bira açtı. Ben de bir tane açtım. Sanki birlikte içiyormuşuz gibi geldi.

Saat gece yarısını çoktan geçtiğinde bana yatması gerektiğini söyledi. Bana beni sevdiğini ve eğer olur da canım birisiyle konuşmak isterse her zaman hattın diğer ucunda olacağını söyledi.

Tam ben telefonu kapatmadan önce dudaklarım aralandı. "Teşekkürler baba."

Sesinin çatladığını ve duygulandığını duydum. "Her zaman oğlum. Ne zaman istersen ara. Gece, gündüz fark etmez. Ve gelmeye hazır olduğunda, biz burada olacağız. Sen hazır olduğunda, biz tam da burada olacağız. Hiçbir yere gitmiyoruz."

Dünyaya benimki gibi anne babalardan daha çok lazımdı.

otuz altıncı bölüm

ELIZABETH

FAYE ÖN VERANDAMDA, "İÇERİ DALIP seni bulmadan önce kapıyı açmak için dört saniyen var han'fendi!" diye bağırdı. Kapıyı açtığımda nefesi kesildi. "Tanrı aşkına! En son ne zaman duş aldın sen?"

Üstümde pijamalar vardı. Saçlarım yüz yılın gelmiş geçmiş en dağınık topuzuyla toplanmış, gözlerim şişmişti. Kolumu biraz kaldırıp koltukaltımı kokladım. "Deodorant sürdüm."

"Ah tatlım!" Kaşlarını çatarak salonuma girdi. "Emma nerede?"

"Yatılı cuma gecesi," diye açıklayarak kendimi koltuğa bıraktım.

"Neler oluyor Liz? Erkek arkadaşın kafeye gelerek onunla konuşmadığını söyledi. Seni incitti mi?"

"Ne? Hayır. O... mükemmel."

"O zaman bu sessizliğin anlamı ne? Neden bir evsiz gibi görünüyorsun?" Yanıma oturdu.

"Çünkü artık onunla konuşamam. Onunla birlikte olamam." Ona kazadan bahsetmeye, Tristan'la işlerin neden yürüyemeyeceğini anlatmaya başladım. Bakışlarındaki ciddiyet Faye'de sık karşılaşmadığım bir ifadeydi ki bu da durumun ne kadar ciddi ve gerçek olduğunu gösteriyordu.

"Tatlım, ona söylemek zorundasın. Ne yaptığını anlamaya çalışarak kendi kendini perişan ediyor."

"Biliyorum. Sadece... ben onu seviyorum ve bu yüzden onu kaybedeceğimi biliyorum."

"Dinle. Aşka dair pek bir fikrim yok ve kalbim kırıkken birilerine bok attım. Gerçekten bildiğin bok attım. Attıktan sonra hâlâ kalbim kırıktı ve üzgündüm. Birisi bana kalp kırıklığının böyle bir şey olduğunu, sonunda en azından aşkı tatmış olduğumu hatırlattı."

Kafamı sallayıp yatarak kafamı kucağına koydum. "Hayat insanın canını yakmayı ne zaman bırakıyor?"

"Hayata canın cehenneme deyip gülmek için ufacık da olsa nedenler bulduğumuzda."

"Matty kalbini kırdığı için üzgünüm."

Omuz silkip saç lastiğimi saçımdan çıkararak parmaklarıyla saçımı taradı. "Sorun değil. Sadece birazcık kırdı. Eee? Gecenin geri kalanında ne yapacağız? Tam kız kafasına girip *Not Defteri* filmini falan izleyebiliriz ya da pizza sipariş verebilir, birkaç bira alıp *Striptiz Kulübü*'nü izleyebiliriz.

Sonunda *Striptiz Kulübü* kazandı tabii.

Ertesi sabah, Emma'yla *Gerekli Şeyler*'e girdik ve Tristan'ı kahve tezgâhının arkasında gülümserken bulduk. "Merhaba kızlar!" derken yüzünde gelmiş geçmiş en kocaman gülümseme vardı.

Emma neşeyle, "Merhaba Düdük!" diye bağırarak sandalyelerden birine oturdu.

Tristan eğilip onun burnuna dokundu. "Merhaba Minik. Sıcak çikolata mı?"

"Fazladan marshmallowlu*," diye bağırdı.

"Tamam, fazladan marshmallowlu," diye tekrar ederek arkasına döndü. Mutlu tavrı biraz iticiydi. Ne anlama geldiğinden ya da bunu nasıl algılamam gerektiğinden emin değildim. Günlerdir konuşmamıştık. Yine de sanki her şey mükemmelmiş gibi davranıyordu. "Elizabeth, sana ne verebilirim?"

Bana Elizabeth diye hitap etmişti, Lizzie değil.

"Sadece su," diyerek Emma'nın yanına oturdum. Bana bir bardak su doldurup, Emma'ya içine her zaman olduğu gibi birkaç küp buz eklenmiş yarı sıcak çikolatasını verirken, "Her şey yolunda mı?" diye sordum. Emma sandalyesinden yere atladı ve koşuşturarak Zeus'u bulmaya gitti.

"Her şey yolunda. Her şey güzel."

Tek kaşımı kaldırdım. "Konuşmalıyız. Senden kaçındığım için muhtemelen üzgün olduğunu biliyorum..."

"Öyle mi yaptın?" deyip ukala bir tavırla güldü. "Fark etmemiştim."

"Evet, sadece..."

Tezgâhı silmeye başladı. "Kocanın ailemi öldürmesinden mi bahsediyorsun? Evet. Bu hiç hoş değil."

"Ne?" Az önce Tristan'ın ağzından çıkan sözcükler kulaklarımda tekrar tekrar yankılanırken boğazım daraldı. "Sen nasıl..."

"En yakın arkadaşın Tanner dün bir ara uğradı. Bildiğin üzere Bay Henson'ı dükkânı satmaya ikna etmek istiyor. Biz de biraz konuşma fırsatı bulduk. Kocanın ailemi

* Sakıza benzer sünen bir tür yumuşak şeker. –*çn*

öldürmesini görmezden gelebilmemin çok sevimli olduğunu düşünmüş."

"Tristan."

Bezi tezgâhın üstüne koydu ve tam karşımda durarak bana doğru eğildi. "Ne kadar zamandır biliyordun?"

"Be... ben sana söylemek istedim."

"Ne kadar zamandır?"

"Tris... Bilmiyordum..."

"Kahretsin Elizabeth!" diye bağırarak yumruğunu tezgâha vurdu. Emma ve Bay Henson merakla bize baktı. Bay Henson, Emma'yı hemen arka odaya götürdü. "Ne kadar zamandır? Bana beni sevdiğini söylediğinde biliyor muydun?"

Sessiz kaldım.

"Düğünde biliyor muydun?"

Sesim titredi. "Ben sandım ki... seni kaybedeceğimi sandım. Sana nasıl söyleyeceğimden emin olamadım."

Tristan gergin bir ifadeyle güldü ve kafasını salladı. "Harika. Sıcak çikolata iki dolar yirmi sent."

"Açıklamama izin ver."

"İki dolar yirmi sent Elizabeth."

Fırtınalı gözleri yine mesafeliydi. Bakışlarında onunla tanıştığımız ilk günden beri görmediğim bir soğukluk vardı. Cebime uzanıp bozukluk çıkardım ve önüne koydum. Tristan parayı alıp kasanın içine attı.

Sesim titreyerek, "Bu hafta, daha sonra konuşalım. İzin verirsen her şeyi elimden geldiğinde açıklarım."

Sırtını bana dönerek kahve makinalarının yanındaki tezgâhı sıkıca tuttu. Başını eğdi, çok sıktığı için ellerinin kızardığını görebiliyordum. "Başka bir şey istiyor musun?" diye sordu.

"Hayır."

"O zaman, lütfen bir zahmet hayatımdan defolup git."

Tezgâhı bırakıp Zeus'a seslendi. Zeus koşarak ona doğru geldi. Sonra da ikisi dükkândan çıktılar. Çıkarlarken tepedeki zil çaldı. Bay Henson ve Emma arka odadan geri döndüler.

Bay Henson yanıma gelerek, "Ne oldu?" diye sordu. Rahatlatıcı bir tavırla omzuma elini koydu ama bu, bedenimin titremesine engel olamadı.

"Sanırım onu kaybettim."

otuz yedinci bölüm

TRISTAN

7 Nisan 2014

Son Veda

YANIMDA ZEUS'LA, MEZARLIĞIN arkasındaki tepenin başında durdum. Başka herkes, siyah giymiş, gözlerinde yaşlarla tabutların yanında duruyordu. Annemin bedeni, babamın kollarının arasında titriyordu. Jamie'nin ve benim bütün arkadaşlarımız da üzgün bir halde orada duruyorlardı.

Charlie'nin öğretmeni geldi ve baştan sona kadar ağladı.

Muhtemelen bu durumun ne kadar adaletsiz olduğunu düşünüyordu. Charlie'nin kesirlere bölmeyi ya da cebirin ne olduğu asla öğrenme şansının olmaması çok adaletsiz bir durumdu. Düz vites araba sürmeyi asla öğrenemeyecek olması, asla üniversiteye başvuramayacak ya da âşık olup acısını atlatamayacak olması, ilk doğan çocuğunu bana ilk defa gösteremeyecek olması, asla veda edecek şansı olmaması da...

Gözlerimi silip burnumu çektiğimde Zeus bana daha da sokuldu ve kafasını ayakkabımın üstüne koydu.

Kahretsin! Nefes alamadım.

Önce Jamie'yi mezara indirdiler ve bacaklarım titredi.

"Gitme..." diye fısıldadım.

Sonra Charlie'yi indirdiler.

"Hayır..." diye yalvardım.

Dizlerimin bağı çözüldü. Yere düştüm ve ellerimle ağzımı kapattım. Zeus gözyaşlarımı yalayarak beni bunun normal olduğuna, iyi olduğuma, her şeyin bir şekilde yoluna gireceğine inandırmaya çalışarak rahatlattı.

Ama ona inanmadım.

Aşağı inip annemle babamın yanında durmalıydım ama durmadım. Hem Jamie hem de Charlie'ye ikisini de ne kadar çok sevdiğimi söylemeliydim ama sesim çıkmadı.

Ayağa kalkıp arkamı döndüm. Zeus'un tasmasını elime sıkıca dolamıştım.

Jamie'ye arkamı döndüm.

Oğlumu bırakıp gittim.

Ve sonunda veda etmek zorunda kalmanın ne kadar acı verici olduğunu öğrendim.

Bir hafta sonra birbirimize veda etmek için arabamı dükkânının önüne park ederken Bay Henson bana, "Demek kaçıyorsun," dedi.

Omuz silktim. "Kaçmıyorum. Sadece hayatıma devam ediyorum. Her şey gelip geçiyor. Sen bunu herkesten çok daha iyi bilmelisin."

Parmaklarıyla aksakallarını ovuşturdu. "Ama senin yaptığın bu değil. Sen hayatına devam etmiyorsun. Yine kaçıyorsun."

"Anlamıyorsun. Kocası..."

"O değil."

"Bay Henson..."

"Eski sevgilim sihre bayılırdı. Bu kasabada bir tarot dükkânı açmaya yönelik hayalini desteklemem için birlikte geçen bütün hayatımız boyunca uğraştı. Enerjinin gücüne, kristallerin iyileştirici özelliğine inanırdı. Sihrin hayatı daha yaşanılır kılmaya yönelik bir tarafı olduğuna inanırdı. Ben onun deli olduğunu düşünürdüm. Saat dokuzla beş arası çalışıp ona neredeyse hiç ilgi göstermezdim. Kendi dükkânına sahip olması hayallerine saçma derdim. Zaten iki eşcinsel erkektik biz. Hayat bizim için zaten yeterince zordu. İhtiyacımız olan son şey, sihre inanan iki eşcinsel erkekti.

"Sonra bir gün, o gitti. İlk başta birden bireymiş gibi geldi ama zaman geçtikte, bütün her şeyin benim hatam olduğunu fark ettim. Ona sahipken değer vermemiştim. O yüzden onu kaybedince, bu bana çok koydu. O gittikten sonra kendimi çok yalnız hissettim ve onun da muhtemelen hep öyle hissettiğini fark ettim. Kimse âşıkken kendini yalnız hissetmemeli. İşimi bıraktım ve onun sihre dair hayalini gerçekleştirmeye çalıştım. Kristallerin gücünü ve iyileştirici bitkileri inceledim. Onun hayallerini anlamak için çok çalıştım ama anladığımda artık çok geçti. O, onu o anda seven başka birine kaymıştı.

"Alakası olmayan bir şey yüzünden Liz'e sırt çevirme. Bir kaza yüzünden mutluluk fırsatını bırakıp gitme. Çünkü sonunda mesele tarot kartları, kristaller ya da özel çaylar değil. Sihir orada yatmıyor. Sihir küçük anlarda; küçük dokunuşlar, nazik gülümsemeler, sessiz kahkahalarda. Sihir bu günü yaşamak ve nefes alıp mutlu olmak için kendine izin vermekle alakalı. Sevgili oğlum, sevmek sihirdir."

Onun bütün dediklerini, bütün düşüncelerini hazmederek altdudağımı ısırdım. Ona inanmak istedim ve ağır basan bir yanım onun dediklerini gerçekten çok anlamak istedi. Ama başka bir yanım, ruhumun derinliklerine gö-

mülü bir yanım, vicdan azabı duydu. Jamie daha fazlasını hak ediyordu. Benim bu kadar kısa bir zamandan sonra birini sevmeyi düşünmem bencillikti. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Geçmişime asla veda etmediğim göz önünde bulundurulursa Lizzie'yi nasıl gerçekten seveceğimi bilmiyorum."

"Veda etmeye mi gidiyorsun?"

"Sanırım tekrar nefes almayı öğrenmeye gidiyorum."

Bay Henson suratını astı ama anladığını söyledi. "Eğer kafanı koyacağın bir yere ve arayacağın bir arkadaşa ihtiyaç duyarsan, ben burada olacağım."

"Güzel," deyip onu kendime çekip sarıldım. "Eğer dükkânını pisliğin tekine satacak olursan, buna dişimle tırnağımla karşı koymak için geri gelirim."

Bay Henson güldü. "Anlaştık."

Zilin çalışını son kez dinleyerek kapıyı açtım. "Onlara göz kulak olacaksın, değil mi? Emma ve Lizzie'ye."

"Çaylarının ve sıcak çikolatalarının aşırı sıcak olmadığından emin olacağım hep."

Vedalaştıktan sonra dükkândan çıkıp arabama atladım ve Zeus'la birlikte yola koyuldum. Saatlerce yol gittik. Nereye gittiğimden ya da gidecek bir yerim olup olmadığından emin değildim ama düşünmeden sürmek, bana o an mantıklı geldi.

Gece saat üçte arabayı evin önüne çektiğimde verandanın ışıkları hâlâ yanıyordu. Ben çocukken, akşam eve dönme saatimi sık sık geçerdim ve annem ile babama hayatı zindan ederdim. Buna rağmen annem, benim eve gelmemi beklediklerini bilmem için verandanın ışıklarını hep açık tutardı.

Arabada ön koltuğa kıvrılmış kuyruğunu sallayan Zeus'a, "Ne dersin oğlum? Sence girelim mi?" diye sordum.

Verandaya ayak bastığımda, kapıyı beş kez çaldıktan sonra kilidin açıldığını duydum. Babam ve annem pijamalarıyla durmuş, bana hayalet görmüş gibi bakıyorlardı. Boğazımı temizledim. "Bakın. Geçen yıl berbat bir evlattım. Ortadan kaybolup tek kelime etmediğimi biliyorum. Kaybolduğumu ve yolumu bulmak için zihnimde dolanıp durduğumu biliyorum. Gitmeden önce bazı korkunç şeyler söylediğimi, olanlar için sizi suçladığımı biliyorum. Ama ben..." Elimi ağzıma götürdüm. Sonra ellerimi kot pantolonumun ceplerine soktum. Yerde olmayan taşları tekmeler gibi yaptım. "Sadece bir süre burada kalabilir miyim diye merak ettim. Çünkü hâlâ kaybolmuş bir haldeyim. Hâlâ dolanıp duruyorum. Ama artık bunu yalnız yapabileceğimi sanmıyorum. Benim... şey... benim bir süreliğine anneme ve babama ihtiyacım var. Tabii sorun değilse."

Verandaya çıkıp kollarıyla beni sardılar.

Yuva.

Beni içtenlikle yuvama kabul ettiler.

otuz sekizinci bölüm

ELIZABETH

"BAY HENSON'A, 'NE DEMEK GİTTİ?'" diye sordum. Cuma günü Bay Henson'ın dükkânına gelmiştim ve o bana bir fincan çay hazırlarken duyduklarım karşısında tezgâhın metal kenarını ellerimle sıkıca kavradım. Ben de Emma'yı gece onlarda kalsın diye az önce babaannesiyle dedesinin evine bırakmıştım ve Tristan'dan birkaç gündür haber alamadığım için, kırılma noktasındaydım. Onunla konuşmam gerekiyordu ya da en azından iyi olduğunu bilmem gerekiyordu.

Bay Henson'ın neşeli karakterinden eser yoktu. Bu da beni korkuttu. "İki gün önce gitti. Üzgünüm Liz."

"Ne zaman geri gelecek?"

Sessizlik oldu.

Ellerimi belime koydum ve ayağımı parke zemine vurdum. "Peki, nereye gitti?"

"Bilmiyorum Liz."

İçimi saran gerginlik ve endişeyle güldüm. "Telefonlarıma cevap vermiyor." Gözlerim doldu ve çenem titredi.

Omuzlarım kalkıp indi. "Telefonlarıma cevap vermiyor."

"Tatlım, ikinizin de başından bir sürü şey geçti. Ve bunun senin için zor olabileceğini biliyorum..."

"Hayır. Benim için değil. Yani, onun benim telefonlarıma cevap vermemesiyle başa çıkabilirim. Beni görmezden gelmesiyle başa çıkabilirim. Ama Düdük ve Zeus'un nerede olduğunu merak eden beş yaşında bir çocuğum var. İki arkadaşının nereye gittiklerini merak ediyor. Zeus'un neden kovalamaca oynamak için gelmediğini ya da Tristan'ın geceleri kendisine neden kitap okumadığını soruyor. O yüzden evet, benimle konuşmadığı için üzgünüm ama Emma'yı böyle tek kelime etmeden, hiç düşünmeden bırakıp gittiği için çok kızgınım. Emma onları özleyerek ağladığı için kızgınım. Emma'ya onun nerede olduğunu ya da gelip gelmeyeceğini bile söyleyemediğim için içim burkuluyor. Tristan bizim için savaşacağını söyledi ama iş o noktaya geldiğinde, denemedi bile." Sesim çatladı. "Emma daha iyisini hak ediyor."

Bay Henson elini uzatarak elimin üstüne koydu ve bedenimi hafif bir rahatlama hissi sardı. "Hepiniz bundan daha iyisini hak ediyorsunuz."

"Peki. O zaman gitsem iyi olur. Sadece... eğer ondan haber alırsan..." Cümlemin gerisini getiremedim. Bay Henson'ın Tristan'a gelmesini mi yoksa cehenneme gitmesini mi söylemesini istediğimden emin olamadım. O yüzden bulanık bir zihinle dükkândan çıktım.

O gece saat ondan önce yattım. Uyumuyordum. Sadece karanlık odamda tavana bakıyordum. Yan dönüp yanımdaki boş yere baktım. Kathy arayıp Emma'nın bu akşam eve er-

ken gelmek istediğini söylediğinde mutlu olmadığımı söylesem yalan söylemiş olurdum.

Eve geri döndüğünde benimle birlikte yattı. Ona en güzel zombi sesimle *Charlotte'un Sevgi Ağı*'dan birkaç bölüm okudum. Kahkahaları bana önemli şeyleri hatırlatıyordu.

Hikâye okuduktan sonra yüzlerimizi birbirimize dönüp yattık. Burnunun ucunu öptüm. O da benimkini öptü.

"Anne?" dedi.

"Efendim?"

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum bebeğim."

Bir kez daha, "Anne?" dedi.

"Efendim?"

"Düdük'ün zombi sesi de iyiydi ama ben seninkini daha çok seviyorum." Esneyerek gözlerini kapattı. O, uykuya dalmaya başlarken parmaklarımı dalgalı, sarı saçlarında gezdirdim.

O gece son kez, "Anne?" diye fısıldadı.

"Efendim?"

"Zeus'u ve Düdük'ü özlüyorum."

Ona iyice sokuldum ve ondan sadece birkaç dakika sonra uykuya daldım. Ona söylemedim ama onları ben de özlüyordum.

Çok, çok özlüyordum.

Ertesi sabah, evimin kaldırımına sürten kürek sesini duyunca yatağımdan sıçrayıp kalktım. Kendi kendime, "Tristan..." dedim ve aceleyle evin önüne çıkmak için sabahlığımı üstüme geçirdim. Kapıyı açtığımda ve Tanner'ı kaldırımımda durmuş yeni yağan karları temizlerken görünce içimde beliren ufacık umut kırıntısı da yok oldu.

Kollarımı kavuşturarak, "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Kafasını kaldırıp bana gülümsedi ve omuz silkti. "Uğrayıp sizin nasıl olduğunuza bakmak istedim." Kar küremeyi bıraktı ve çenesini küreğin sapına dayadı. "Ayrıca bana kızgın olduğuna oldukça eminim."

Ofladım.

"Kızgın mı?"

Kızgından öteyim. Öfkeden kuduruyorum.

"Tristan'a kazadan bahsetmeye hiç hakkın yoktu." Onunla göz göze gelmeye çalıştım. Belki gözlerimin içine bakarsa beni ne kadar incittiğini görebilirdi. Belki gözlerimin içine bakarsa, Tristan'la aramızı nasıl mahvettiğini görebilirdi. *Kendini hiç mi kötü hissetmiyorsun?*

Gözlerime bakmadı. Bakışları yere kaydı ve botlarıyla karları tekmeledi. "Ona çoktan söylediğini sandım."

"Tanner, söylemediğimi biliyordun. Son zamanlarda derdin ne senin? Bilmiyorum. Bütün bunlar seninle çıkmadığım için mi? Utandığın için mi? Neden bu kadar zalimce bir şey yaptığını kafamda evirip çeviriyorum ama aklıma hiçbir şey gelmiyor. Gerçekten bunu bana neden yapmış olabileceğini anlayamıyorum."

Avucunu ağzına götürdü ve bir şeyler geveledi.

"Ne?" diye sordum. "Yüksek sesle konuş."

Konuşmadı.

Verandanın merdivenlerinden inip önünde durdum. "Yıllardır hayatımdasın Tanner. Düğünümde vardın. Kızımın vaftiz babasısın. Kocamın cenazesinde beni ayakta tuttun. O yüzden böyle tuhaf davranmanın bir nedeni varsa, Tristan'la beni ayırmanın bir nedeni varsa, söyle o zaman. Çünkü neden onunla birlikte olmamam gerektiğini düşündüğüne dair gerçek ve geçerli bir neden varsa, o zaman belki içimdeki bu histen kurtulabilirim. Belki sana bakıp da midem bulanmadan durabilirim."

Kafası hâlâ aşağıdayken, "Anlamazsın ki," dedi.

"Dene bir."

"Ama..."

"Tanner!"

Sonunda gözlerime bakarak, "Lanet olsun! Seni seviyorum Elizabeth," diye bağırdı. Dedikleri âdeta yüzüme bir tokat gibi indi ve kalbim bir an duracak gibi olunca geriye doğru sendeledim. Küreğini bıraktı. Sonra da ellerini isyan edercesine havaya kaldırdı. "Sana âşığım. Sana yıllardır âşığım. Seninle ilk tanıştığımdan beri. Çok uzun süredir duygularımı sakladım çünkü en yakın arkadaşım da seni seviyordu ve sen de onu seviyordun. Öylece durup tek kelime bile etmedim çünkü senin aşkını hak eden başka birisi varsa o kişinin Steven olduğunu biliyordum. Ama o öldükten sonra..." Bana doğru baktı ve önüme düşen saçlarımı kulaklarımın arkasına aldı. "Kasabaya tekrar döndüğünde seni bu kadar çok istemeyi planlamamıştım. Hislerimi derine gömmüştüm. Ama sonra o Tristan denen herif geldi ve ben bir kez daha arka planda oturup başka birinin seni güldürüşünü, mutlu edişini, sevişini izledim.

"O yüzden her geçen gün daha da kıskançlaştım. Her gün senin beni istemeni istedim. Kahkahalarını, gülümsemelerini, seni istedim. Seni istedim Liz. O yüzden Tristan'la sizi ayırmaya çalıştım. Bunun bel altı bir hamle olduğunu biliyorum ve beni affetmeni isteyemeyeceğimi biliyorum ama..." Ofladı ve parmaklarını parmaklarıma doladı. "Seni o kadar çok seviyorum ki kalbim sana sahip olmamayı kaldırabilir mi emin değilim."

Parmaklarımız birbirine kenetliydi ama Steven'ın bana her zaman hissettirdiği sıcaklık, Tristan'ın bana gösterdiği şefkat yerine sadece soğukluk hissettim. Tanner'ın elini tutmak, bana kendimi daha önce hiç olmadığım kadar yalnız hissettirdi.

Şoke olmuş bir halde, "Bizi bile bile ayırdın," dedim. Elini bıraktım ve ellerimi saçlarımda gezdirdim. "Resmen hayatıma, kararlarıma müdahale ettin. Çünkü beni seviyorsun, öyle mi?"

"O sana göre değil."

Kafamı salladım. "Buna sen karar veremezsin."

"O seni incitirdi. O bir cani. Öyle olduğunu biliyorum. Hem bak, bir sorun çıktığı an ortadan kayboldu. Ben seni bırakmazdım Liz. Senin için savaşırdım."

"Belki de öyle yapmalısın ama."

Tek kaşını kaldırdı. "Belki de nasıl yapmalıyım? Belki de senin için savaşmalı mıyım? Savaşacağım. Söz veriyorum sana. Savaşacağım."

"Hayır," deyip kollarımı kavuşturdum. "Belki de bırakmalısın."

"Lizzie..."

Bıçak gibi keskin bir sesle, "Sakın," diye çıkıştım. "Bana sakın öyle hitap etme. Seninle herhangi bir ilişkim olmasını isteyeceğimi sanıyorsan yanılıyorsun. Bir insan birini severse, gidip ona zarar vermeye çalışmaz. Birini gerçekten seversen, onun mutluluğunu kendi mutluluğundan üstün tutarsın. Tristan bir cani değil Tanner. İnsanların endişe duyması gereken sensin. Sen hastasın. Aklını kaçırmışsın. Şimdi beni yalnız bırak. Sakın evime gelme bir daha. Eğer beni kasabada görürsen, başka tarafa bak. Çünkü gerçekten seninle hiçbir alakam olsun istemiyorum."

"Bunu gerçekten kastetmiyorsun." Bedeni titriyordu ve yüzünün rengi atmıştı. Bağrış çağırışlarını dinleyerek verandamın merdivenlerinden çıkmaya başladım. "Bunu kastetmiyorsun Liz. Kızgınsın ama aramız iyi olacak. Aramız düzelecek, değil mi?"

Evin içine adım attığımda kapıyı çarparak kapattım ve sırtımı yasladım. Kalbim patlayacak gibi atıyordu ve

Tanner'ın dışarıda her şeyi nasıl çözeceğimiz, aramızın nasıl düzeleceğiyle ilgili bağrışlarını dinlemeye devam ettim.

Ama düzelmeyecekti.

Ancak onun yüzünü bir daha asla görmezsem iyi olabilirdim.

otuz dokuzuncu bölüm

TRISTAN

MEADOWS CREEK'TEN AYRILDIĞIMDAN beri önce haftalar, sonra aylar geçmişti. Zamanımın çoğunu annem ile babamın arka bahçesinde odun kesip oymakla geçiriyordum. Ellerimle bir şeyler yapıyordum çünkü bana geriye kalan tek şey buymuş gibi hissediyordum.

Mayıs geldiğinde hâlâ Elizabeth'i düşünüyordum. Hâlâ Emma'yı özlüyordum. Hâlâ Jamie'ye nasıl veda edeceğimi öğreniyordum. Hâlâ Charlie'nin geri gelmesini istiyordum. Bu kadar kısa bir sürede dünyamı iki kez kaybetmenin mümkün olduğunu bilmezdim.

Annem arka verandaya çıkarak, "Tristan, akşam yemeğine gelmek ister misin?" dedi.

"Hayır, böyle iyiyim ben."

Suratını astı. "Tamam."

Elim, tuttuğum baltanın sapında kaldı ve kafamı eğdim. "Aslında düşündüm de ben de yiyeceğim."

Annemin yüzünü kaplayan sevinç ifadesi neredeyse be-

nim de gülümsememe sebep oldu. Hiç aç olmasam da, bunun anneme verdiği neşe tıkınmak istememe neden oldu. Annem de kazadan beri çok zorluk çekmişti. Onun kendini ne kadar çok suçladığını, o anda direksiyonun başında o olduğu için her gün çektiği bütün o zorlukları tahmin bile edemiyordum ve ben de durumu onun için hiç de kolaylaştırmamıştım.

En azından onunla ve babamla oturup akşam yemeği yiyebilirdim.

Babam, "Meadows Creek'teki evi satmayı düşünüyor musun?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Muhtemelen. O meselelerin hepsiyle haftaya falan ilgilenirim."

"Yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver. Ev satmak konusunda pek bir bilgim yok ama *Google*'ı benim yaşlarımdaki birçok insandan daha iyi kullanabiliyorum," diye şaka yaptı.

Güldüm. "Bunu aklımda tutarım."

Kafamı kaldırdığımda annemin bana az önce dışarıdaki gibi asık suratla baktığını gördüm. Yerimde kıpırdandım. "Yemek harika," diyerek maharetlerini övdüm.

Yüzündeki üzgün ifade değişmedi. "Teşekkürler."

Ensemi ovuşturarak, "Ne oldu?" diye sordum.

"Sen sadece... Sana ne oldu? Kalbin kırık gibi duruyorsun çok."

"Ben iyiyim."

"Değilsin."

Babam boğazını temizleyip anneme sert bir bakış attı. "Hadi ama Mary. Rahat bırak onu."

"Biliyorum. Biliyorum. Sadece... ben bir anneyim ve dünyadaki en kötü his çocuğunun acı çektiğini ve o acıyı iyileştiremeyeceğini bilmek."

Masanın karşısına doğru uzanarak elini tuttum. "İyi değilim ama olacağım."

"Söz mü?" diye sordu.

"Söz."

Kasabaya döndüğümden beri mezarlığa uğramamıştım. Hayatıma nasıl yön vermem, nasıl ileri gitmem gerektiğini bulmak için kafa patlatarak arabamda saatlerimi geçirdim. Kendimi mezarlığın önüne park etmiş bir halde bulduğumda, içimi bir endişe sardı. Arabadan inmek için kendimi zorladım.

Cenaze töreninden beri buraya gelmemiştim. Jamie ve Charlie'nin mezar taşlarının önünde durmak gözlerimin yaşlarla dolmasına neden oldu. Önlerine çiçek koydum.

"Merhaba. Üzgünüm, ziyaret edemedim. Aslında sizden kaçmak için elimden geleni yapmakla meşguldüm çünkü sizsiz nasıl yaşayacağımı bilemedim. Sizi terk edip yerinizi dolduracak bir şeyi, olmayan birini aramaya gittim çünkü artık ailemin olmamasını hayal bile edemiyordum. İkinizin de yaşamadığı bir dünyada yaşamayı hayal edemedim. Siz olmadan bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Nasıl var olacağımı bilmiyorum... o yüzden bana ne yapacağımı söyleyin. Lütfen. Yolumu şaşırdım. Siz olmadan bunu yapabileceğimi sanmıyorum." Sonunda Jamie ve Charlie'yi kaybettiğimi hissetmek için kendime izin vererek yere çökerken kalbim küt küt atıyordu. Onlar benim dünyamdı. Charlie kalbimdi. Jamie de ruhumdu ve ikisine de sırt çevirerek, hak ettikleri şekilde yaslarını tutmayarak onları yüz üstü bırakmıştım. "Lütfen beni uyandırın. Uyandırın beni. Beni uyandırın ve bana sandığımdan daha

güçlü olduğumu söyleyin. Beni uyandırın ve kalbimin artık kırılmadığını söyleyin."

Güneş batmaya başlayana kadar onlarla kaldım. Kollarımı dizlerime doladım ve mezar taşlarında yazanlara bakarak hareketsiz oturdum. Birilerini kaybetmek, kendinizden daha iyi tanıdığınız birilerini kaybetmek içinizde bir boşluk oluşmasına neden oluyordu. Ben o boşluğu doldurmaya çalışmıştım ama belki de kalbimin içinin boş kalması gerekiyordu.

Her gün acı duyuyordum ve anıları hatırlıyordum. Her gün ikisi de aklımdan geçiyordu. Kırık bir kalbin peşinden gelenler de bunlardı sanırım.

"Eğer sana bir sır verecek olsaydım Jamie, onu hâlâ sevdiğimi söylerdim. Sana Elizabeth'in bu dünyadaki güzel ve doğru şeylerden biri olduğunu söylerdim. Tekrar nefes almaya başlamamın nedeni olduğunu söylerdim. O zaman ne yapmam gerekiyor? Onun benim olamayacağını bilerek hayatıma nasıl devam etmeye başlayacağım? Keşke..." Ne dilediğimden emin olamayarak boğazımı temizledim. Sanırım sorulmamış soruların cevaplarını diliyordum. "Keşke bu durumu sorun etmeyeceğini bilseydim. Keşke tekrar âşık olmamın normal olduğunu bilseydim." Gitmek için ayağa kalkarken iki kez öpücük yapıp parmaklarımı gri mezar taşlarına koydum.

Gitmek üzere arkamı dönmeden hemen önce yukarıdan küçük beyaz bir kuş tüyü süzülerek geldi ve koluma kondu. İçimi bir rahatlık hissi kapladığında kafamı salladım. Bunun sevdiklerimden bir öpücük olduğunu bilerek, "İyi olacağım. Sağlam duracağım," dedim. Bir gün iyi olacağımı biliyordum çünkü yalnız olmadığım çok açıktı.

Bir öğleden sonra annem, babamın birkaç yıl önce Noel'de onun için yaptığı yemek masasında otururken, "Neye bakıyorsun?" diye sordu.

Emma'nın aylar önce, Elizabeth'le beni beyaz kuş tüyleriyle birlikte çektiği fotoğrafı tutuyordum. Oradan ayrıldığım günden beri her gün bu fotoğrafa bakmıştım. "Hiçbir şeye."

"Bana da göster," diyerek yanıma oturdu. Fotoğrafı ona uzattım. Nefesi kesilir gibi oldu. "Bu o."

"Bu kim?"

"Kevin!" diye bağırarak babamı odaya çağırdı. "Kevin! Buraya gel!"

Babam aceleyle geldi. "Efendim?"

Annem fotoğrafı babama uzattı. Babam gözlerini kısıp bakarken annem açıklamaya başladı. "Kazanın olduğu gün... Bu, o kız. Jamie ve Charlie ameliyata girdiklerinde, ben bekleme odasında perişan bir haldeydim. Kendimden geçercesine ağlıyordum ve bu kadın yanıma gelip bana sarıldı. Bütün o süre boyunca yanımda kalarak, bana her şeyin yoluna gireceğini söyleyerek kendimden geçmeme engel oldu."

Fotoğrafı göstererek, "Bu o mu? Emin misin?" diye sordum.

Annem kafasını salladı. "Çok iyi hatırlıyorum. Bu o. Jamie ve Charlie ameliyattan çıktıklarında ne yapacağımı, önce kime bakacağımı bilemedim. O yüzden, ben Charlie'nin yanında otururken, o da Jamie'nin yanında oturdu." Bana şaşkın bir ifadeyle baktı. "Neden onunla bir fotoğrafın var senin?"

Fotoğrafı babamdan geri aldım ve neler olduğunu algılamaya çalışarak gülümseyen Elizabeth'e baktım. *Jamie'nin yanında kalmış demek.* "Bilmiyorum."

kırkıncı bölüm

ELIZABETH

Son Veda

BEKLEME ODASINDA BİR DOKTOR *önümde dururken, "Hayır," diye fısıldadım.*

"Üzgünüm. Ameliyattan çıkamadı. Kanamayı durdurmak için elimizden geleni yaptık ama kurtarama..." Dudakları hareket etmeye devam etti ama artık onu duyamıyordum. Dünyam benden çalınmıştı az önce ve en yakındaki sandalyeye çökerken dizlerimin bağı çözüldü.

Yine, "Hayır," diyerek avuçlarımla yüzümü kapattım.

Nasıl bu kadar çabuk gidebilirdi ki? Nasıl beni burada yalnız bırakabilirdi?

Steven, hayır...

Ameliyattan önce elini tutmuştum. Ona onu sevdiğimi söylemiştim. Onu son bir kez öpmüştüm.

Nasıl gitmiş olabilirsin?

Doktor bana ne kadar üzgün olduğunu söyledikten sonra uzaklaştı ama umurumda değildi. Birkaç dakika sonra Kathy ve Lincoln geldiler ve onların da kalpleri benimkiyle birlikte paramparça

oldu. Lincoln gitmemiz, plan yapmaya başlamamız gerektiğini söyleyene kadar uzunca bir süre hastanede kaldık.

"Sizinle evde görüşürüz," dedim. "Tanrım! Emma, Faye'in evinde. Onu alabilir misiniz acaba?"

Kathy bana, "Sen nereye gideceksin?" diye sordu.

"Ben sadece bir süre daha burada kalacağım."

Suratını asarak, "Canım," dedi.

"Hayır. Gerçekten, iyiyim ben. Biraz sonra gelirim. Siz sadece... Emma'ya söylemeden önce biraz bekleyebilir misiniz?"

Kathy de Lincoln de bunu kabul etti.

Neyi beklediğimi bilmeden saatlerce o bekleme odasında kaldım. Oradaki herkes de tamamen aynı şeyi yapıyor gibiydi; bir cevap bekliyor, bir dua bekliyor, bir umut bekliyor gibiydi.

Köşede yaşlı bir kadın tek başına hüngür hüngür ağlıyordu ve elimde olmadan yanına gittim. Bedeni, az önce felaket bir olay atlatmış gibi morluklar ve yara bere içindeydi. Yine de beni en çok etkileyen şey, o fırtınalı mavi gözlerindeki acıydı. Bekleyişine karışmamalıydım ama karıştım. Ona sarıldım. O da beni itmedi. Ona sarıldım ve birlikte perişan olduk.

Bir süre sonra bir hemşire kadına, torununun ve gelininin ameliyattan çıktığını ama durumlarının ciddi olduğu söyledi. "Onları görebilirsiniz. Odalarında oturabilirsiniz. Ama tepki vermeyecekler. Haberiniz olsun. Ama ellerini tutabilirsiniz."

"Ben nasıl..." derken sesi titredi ve gözyaşları aktı. "Önce kimi göreceğimi nasıl seçeceğim? Ben nasıl..."

"Siz gelene kadar ben birinin yanında oturabilirim," diye teklif ettim. "Elini tutarım."

Beni gelininin yanında oturmaya gönderdi. Odaya girdiğimde, bedenim ürperdi. Zavallı kadının rengi falan kalmamıştı. Neredeyse yaşayan bir hayalet gibiydi. Yanına bir sandalye çekip elini tuttum.

"Merhaba," diye fısıldadım. "Bu tuhaf bir durum ve ben, ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Ama şey... ben Elizabeth. Kayın-

validenle tanıştım ve senin için inanılmaz endişe duyuyor. O yüzden mücadele etmeni istiyorum. Kocanın endişeden aklının kaçırdığını ve seyahate gittiği yerden dönmeye çalıştığını söyledi. O yüzden sadece mücadele etmeni istiyorum. Bunun zor olduğunu tahmin edebiliyorum ama yaşamaya devam et." Kalbime çok tanıdık gelen yabancıya bakarken gözlerimden yaşlar döküldü. Ölmeden önce Steven'ın en azından elini tutamasaydım ne kadar perişan olacağımı düşündüm. "Kocanın senin güçlü olmana ihtiyacı olacak." Kulağına eğildim ve dediklerimin ruhuna ulaşmasını umarak fısıldadım. "Kocanın iyi olduğundan emin olmalıyız. Sana ulaştığından emin olmalıyız. Sana seni sevdiğini söyleyebileceğinden emin olmalıyız. Henüz mücadeleyi bırakamazsın. Savaşmaya devam et."

Parmaklarının elimi sıktığını hissettim ve ellerimize baktım.

Birisi, "Hanımefendi?" dedi. Kapıya dönünce bir hemşirenin bana baktığını gördüm. "Siz aileden misiniz?"

"Hayır. Ben sadece..."

"Buradan çıkmanızı istemek zorundayım."

Bir kez kafamı salladım ve kadının elini bıraktım.

Emma parktaki demirlere asılıp kaydıraktan kayıp oynarken, Faye'le tahterevallide oturarak iç geçirdim. "*Post-It* notlar bırakıp duruyor. Arada sırada camımda bir not buluyorum ve bu mesajlarla ilgili ne düşüneceğimi bilmiyorum. Beni hâlâ sevdiğini ve istediğini söylüyor ama sonra hiçbir şey yok... Ne düşüneceğimi bilmiyorum."

"Akıl oyunları oynuyor ve bu hiç hoş değil. Neden sana böyle adice bir şey yaptığını anlamıyorum. Sence sadece kaba davranmaya mı çalışıyor? Hani kazadan ona bahsetmediğin için senden öç almaya falan mı çalışıyor?"

"Hayır," deyip kafamı salladım. "O böyle bir şey yapmaz."

"Aylar oldu Liz. Bir kez bile aramadı. Arada sırada rasgele kâğıt parçaları dışında iletişim kurmadı. Bu, normal değil."

"Tristan'ın zaten normal bir tarafı yok ki."

Faye tahterevalliyi aşağı indirdi ve aşağıdan bana doğru baktı. "Belki de yeni bir normal bulmanın zamanı gelmiştir o zaman. Sen normal bir hayatı hak ediyorsun."

Cevap vermedim ama haklı olabileceğini düşündüm.

Notların onun bir gün bana geri dönebileceğine dair içimi çok rahatlatmamış olmasını diledim.

Bir şeyleri çözmek için zamana ihtiyacım var. Yakında geri döneceğim.

Seni seviyorum. – TC

***

Beni bekle. – TC

***

Bizim hakkımızda herkes yanıldı. Lütfen beni bekle. –TC

Vardiyam için kafeye girerken, "Dudaklarında mor bir şeyler var Sam," dedim. Sam hemen ellerini ağzına götürdü. Yanaklarının kızardığını gördüm. Son birkaç haftadır

Matty öğlen servisi için kafenin menüsünü pişirmeyi öğrenmesi için Sam'i mutfağa sokmaya başlamıştı. Sam sonunda sevdiği bir şeyi yaptığı için çok mutlu gibiydi ve görünüşe göre bu işte de harikalar yaratıyordu.

"Teşekkürler," diyerek bir dizi tabağı bulaşıklığa götürdü. O kapıdan girerken Faye çıktı. Önce hangisinin geçeceğine dair tuhaf, tango tarzı bir dizi hareket yaptılar.

Faye beni gördüğünde bağırarak beni selamladı. Bilmiş bir ifadeyle sırıttım. "Dudağındaki mor ruj güzelmiş dostum."

Gülümsedi. "Teşekkürler. Yeni aldım."

"Daha önce bir yerde gördüğüme yemin edebilirim."

"Hayır." Kafasını salladı. "Daha dün akşam aldım."

"Hayır, yani az önce, beş saniye kadar önce Sam'in dudaklarında gördüm sanırım."

Faye'in suratı kızardı ve parmaklarını birbirine dolayıp aceleyle yanıma geldi. "Off, evyah! Ürkünç Sam benimle aynı rujdan mı sürmüş? Kendime yeni bir renk bulmam gerek."

Tek kaşımı kaldırdım. "İşin gücün saçmalık. Anlat bakalım."

"Neyi anlatayım?"

"Onun malum şeyine ne isim taktığını."

Faye gözlerini devirdi. "Off Liz. Neredeyse otuz yaşına geldik. Bir gün olsun beş yaşındaki çocuklar gibi davranmayabilir miyiz dersin?" Bir müşteriye krem peynirli tatlı açma götürmek için birlikte tezgâha yürürken ses tonundaki ciddiyet bana onun gerçekten büyüyor olup olamayacağını düşündürdü. Ta ki kafenin bir ucuna, "Kocaman Sam!" diye bağırana kadar.

Kahkahalara boğuldum. "Son birkaç aydır beni Sam'in ürkütücü bir tip olduğunu ikna edene bak sen!"

"Aaa, öyle gerçekten. Tam bir ürkünç. Mesela dün gece gerçekten ürkütücü bir şey yaptı," diye açıklayarak boş bir masadaki sandalyeyi çekti ve oturdu. Kafedeki işini kaybetmemeyi nasıl başardığını bir türlü anlayamıyordum.

"Ne yaptı?" diye sorarak karşısına oturdum. *Mecbur kaldıysan eğer, tadını çıkarmaya bak o zaman.*

"Öncelikle, bana her zaman nasıl olduğumu soruyor ve bu çok tuhaf. Sanki beni tanımak istiyor gibi."

"Hmm, peki, bu kesinlikle tuhaf," diye dalga geçtim.

"Değil mi? Sonra da, dün gece bana geldi ve ona hangi odada seks yapmak istediğini sordum ve 'Hayır, sadece seni güzel bir yere götürmek istiyorum,' falan dedi. Nasıl yani? Yemek yiyip bir şeyler içtikten sonra bana verandama kadar eşlik etti ve yanağımdan öperek beni bir ara yine dışarı çıkarmayı istediğini söyledi. Dün gece vajinamla tanışmayı bile denemedi."

"Off! Tam bir sapık!"

"Biliyorum işte," deyip duraksadı ve Sam'in döküm tavayla uğraştığı mutfağa doğru baktı. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Sonra bana dönerek, "O kadar da ürkünç değil sanırım."

"Hayır, sanırım değil. Mutfakta çalışabildiği için çok mutluyum. Bana bunu ne kadar çok istediğini söylediğini hatırlıyorum."

"Evet, ayrıca orada harikalar yaratıyor."

"Matty'nin onun yemek yapmasına izin vermesine şaşırdım."

Faye omuz silkti. "Mecbur kaldı gibi. Eğer Sam'e bir şans vermezse, çıplak bir halde *Spice Girls* eşliğinde dans ettiği videoyu burada çalışan herkese göndermekle tehdit ettim."

"Sen korkunç bir insansın Faye," deyip sandalyemden kalktım ve çalışmak için arka tarafa gittim. "Ama gerçekten harika bir arkadaşsın."

"İçimdeki akrep bu. Beni kızdıracak bir şey yapana kadar insanları severim. Sonra da resmen şeytana dönüşürüm."

Güldüm.

"Ah kahretsin!" diyerek yerinden fırladı ve ellerini omuzlarıma koyarak beni cama doğru döndürdü. "Tamam. Panik olma."

"Hangi konuda?"

"Kocanın öldüğünü ve bu yüzden bir yıl boyunca ortadan kaybolup sonra tekrar geri döndüğünü ama inanılmaz depresif olduğunu ve aslında pislik olmayan, sadece karısı ve oğlu öldüğü için öyle davranan pisliği becerdiğini hatırlıyor musun? Hani sonra başka birileri gibi davrandığınız ama sonra bir gün 'Ama ben senin sen olmanı, benim de ben olmamı istiyorum' deyip âşık olduğunuz bir tür tuhaf cinsel bir ilişki yaşamıştınız. Sonra kocanın onun ailesinin ölümüne karıştığını öğrenmiştin. Sonra da her şey tuhaflaşmıştı ve o da kasabayı terk etmişti ama nedense sana, kafanı daha da karıştıran ve seni inciten ve seni 'Aman Tanrım! Sanki her ayın dört haftası boyunca regl dönemindeyim ve dondurma bile yiyemiyorum çünkü ağladığımda dondurma kabının içine akan sıcak gözyaşlarım dondurmayı eritiyor' der gibi bir hale sokan notlar bırakmanın sorun olmayacağını düşünmüştü. Bütün bunları hatırladın mı?"

Üst üste gözlerimi kırpıştırdım. "Evet, sanırım kulağa tanıdık geliyor. Çocukluğuma kadar indiğin için teşekkürler."

"Bir şey değil. Peki, panik yapma ama durum şu: Âşık olduğun o herif var ya? Sokağın karşısındaki büyü dükkânında."

Aniden arkamı döndüm ve Tristan'ı dükkânın içinde Bay Henson'la birlikte gördüm. Kalbim anında ağzıma geldi ve gerginlikten bütün bedenimin elektriklendiğini hissettim.

Tristan.

"Panik oluyorsun."

Kafamı salladım. "Olmuyorum."

Faye, "Panik oluyorsun," diye ısrar etti.

Kafa salladım. "Evet." Sesim titredi. "Onun burada ne işi var?"

"Bence gidip öğrenmelisin. Bütün o notlar için bir açıklamayı hak ediyorsun."

Faye haklıydı. Bilmem gerekiyordu. Bu konuyu kapatmaya ihtiyacım vardı. Onun bir gün bana döneceğini umut etmeyi bırakıp hayatıma devam etmem gerekiyordu. Çünkü hâlâ beklediğim ortadaydı.

Faye, "Matty, Liz öğle arasına çıkıyor," diye bağırdı.

"Daha yeni geldi. Ayrıca daha henüz kahvaltı zamanı."

"Peki. O zaman kahvaltı arasına çıkıyor."

"Olmaz. Vardiyasının tamamını çalışacak." Faye, *Spice Girls*'ün *Spice Up Your Life* şarkısını mırıldanmaya başladı ve Matty'nin suratı kıpkırmızı oldu. "Liz, istediğin kadar ara verebilirsin."

kırk birinci bölüm

TRISTAN

BAY HENSON'IN DÜKKÂNININ ÖNÜNE park ettim ve aceleyle içeri girdim. Beni dün aramıştı ve sesi çok sıkıntılı geliyordu. Bana kasabanın en adi herifiyle arasındaki meseleler yüzünden dükkânın kapandığını söyledi. Tanner'ın bunda bir parmağı olduğunu ve Bay Henson'ın muhtemelen çok üzüldüğünü biliyordum. Onu kontrol edip yardım edebileceğim bir şey var mı diye bakmak zorundaydım. Ne de olsa ben yolumu tamamen şaşırdığımda, benim ilk yanımda olan kişi oydu.

Gerekli Şeyler'e girip Bay Henson'ın dükkânı topladığını gördüğümde gözlerim kocaman açıldı. Sanki buraya dair bütün sihir kaybolmuş gibiydi. Bütün raflar boşaltılmıştı. Bütün gizemli nesneler kutulara koyulmuştu.

Bay Henson'a doğru giderek, "Neler oluyor?" diye sordum.

"Tanner istediğini alıyor. Dükkânı kapatıyorum."

"Ne? Beni buraya sorunları çözmeye çalışmak için çağırdığını sandım." Parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. "Dükkânı kapatamazsın. Bunu kasaba toplantısında mı yaptı? Bunu yapamaz."

"Önemli değil Tristan. Dükkânı çoktan sattım."

"Kime? Ben geri alırım. Ne pahasına olursa olsun. Kime sattın?"

"Kasabanın meşhur pisliğine."

"Bu dükkân Tanner'ın olamaz. Onun kazanmasına izin veremezsin."

"Tanner'dan bahsetmiyorum."

"O zaman kimsen bahsediyorsun?"

Bana doğru dönüp elimi tuttu ve elime anahtarları koydu. "Senden."

"Ne?"

Bay Henson neşeyle, "Burası senin. Her bir milimi, her köşesi," dedi.

"Neden bahsediyorsun sen?"

Kutulardan birinin üstüne oturarak, "Ben hayalimi yaşadım. Bu yerin yaratabileceği sihri gördüm. Şimdi burayı hayatında biraz sihre ihtiyacı olan başka birine, biraz hayal kurmaya ihtiyacı olan birine vermemin zamanı geldi."

"Dükkânını almayacağım."

"Ama işte işin güzelliği de burada ya! Alacaksın. Çoktan senin oldu bile. Bütün kâğıt işlemlerini hallettim. Tek yapman gereken birkaç tane t'nin çizgisini, birkaç tane de i'nin noktasını koymak."

"Neden böyle bir şey yapayım ki?" diye sordum.

"Bir hayalin var Tristan. Babanla yaptığınız mobilyalar, benim eski kristallerimin çekemediği kadar çok insan çeker buraya. Kimsenin hayallerini öldürmesine izin verme evlat." Kutunun üstünden kalktı ve tezgâha gidip şapkasını aldı. Kafasına geçirip kapıya doğru yürümeye başladı.

Onun kapıyı açarak tepedeki zilin ötmesine neden oluşunu izlerken, "Ya sen? Sen ne yapacaksın?" diye sordum.

"Bana gelecek olursak, gidip yeni bir hayal bulacağım çünkü biraz hayal kurmak ve biraz sihir keşfetmek için asla çok geç değildir. Kasabada tamir gerekebileceğine dair söylentiler duyuyorum. Benim de bir kenarda duran biraz birikmişim var. Detaylarla ilgili daha sonra konuşuruz ama şimdilik kendine iyi bak," deyip göz kırparak kapıdan çıktı.

Dükkânın kapısına gidip hemen açtım ve Bay Henson'ın gözden kaybolduğu tarafa doğru baktım.

Onun tuhaf bir halüsinasyon olup olmadığını merak etmeye başladım ama elimdeki anahtarlara bakınca, gerçek olduğunu anladım.

"Senin burada ne işin var?"

Arkamı dönünce Elizabeth'i kollarını kavuşturmuş bir halde arkamda dururken gördüm. Onu bu kadar yakında gördüğüm için neredeyse şoke olarak, "Lizzie, merhaba," dedim.

"Merhaba mı?" diye çıkışarak bir hışımla dükkâna girdi. Ben de peşinden içeri girdim. "Merhaba mı?" diye bağırdı. "Bana kendimi açıklamam için hiçbir fırsat vermenden aylarca ortadan kayboluyorsun. Sonra da alakasız bir anda kasabaya dönüyorsun ve tek söyleyebileceğin 'Merhaba' mı? Sen... sen... tam bir hödüksün."

Gözlerimi kısıp ona doğru yaklaşarak, "Lizzie," dedim. Geri çekildi.

"Hayır. Bana yaklaşma."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü ne zaman yanıma yaklaşsan düzgün düşünemiyorum ve şu an söylemek istediğimi söylemek için düzgün düşünmem gerek." Konuşmayı bıraktı ve bir an dükkânda etrafa bakındı. "Aman Tanrım! Her şey nerede? Neden her şey kutularda?"

Başparmağımı dişlerimin arasına götürerek onu inceledim. Saçları uzamış ve rengi açılmıştı. Yüzünde makyaj yoktu ve gözleri hâlâ beni kendine âşık edebilecek kadar güzel görünüyordu. "Onun yanında durmuşsun."

Sırtını tezgâha yaslayarak, "Ne?" diye sordu.

Ona yaklaşarak ellerimi tezgâhta iki yanına koyarak onu sıkıştırdım. "Jamie'nin yanında durmuşsun."

Nefes alıp verişleri düzensizleşti ve ben onunkilere bakarken, o da benim dudaklarıma baktı. "Tristan, neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Kaza günü, babamla ben hâlâ Detroit'ten dönen uçakta olduğumuz için annem bekleme odasında yanlızmış. Sen onu görüp ona sarılmışsın."

Gözlerini kısarak, "O, senin annen miydi?" diye sordu.

Kafamı salladım. "Jamie ve Charlie ameliyattan çıktığında, Jamie'nin yanında oturduğunu söyledi. Onun elini tutmuşsun." Dudaklarımı dudaklarına yaklaştırdım. Ağzından çıkan küçük nefesleri hissedebiliyordum. "Jamie'nin yanına o odaya girdiğinde ne oldu?"

Sesi titredi ve birkaç kez göz kırptıktan sonra gözlerime bakmak için yavaşça kafasını kaldırdı. "Yatağının yanında oturdum ve ona yalnız olmadığını söyledim." Onun dediklerini hazmetmeye çalışarak parmaklarımla alnımı ovuşturdum. "Acı çekmiyordu Tristan. Öldüğünde, doktorlar acı çekmediğini söylediler."

"Teşekkürler," dedim. Bunu bilmeye ihtiyacım vardı.

Sol elimi beline götürdüm ve onu kendime doğru çektim.

"Tristan, yapma."

"Bana seni öpmememi söyle," diye yalvardım. "Yapmamamı söyle."

Tek kelime etmedi ama bedeni kollarımda titredi. Dudaklarım dudaklarına dokundu ve yaptığım her şey, her hata için özür dileyerek onu sertçe ve derinlemesine öp-

tüm. Dudaklarımız ayrıldığında, kollarımda titremeye devam etti.

"Seni seviyorum," dedim.

"Hayır. Sevmiyorsun."

"Seviyorum."

"Sen beni terk ettin," diye bağırarak sinirle kollarımın arasından çekildi. Dükkânın bir ucuna giderek ellerini dudaklarında gezdirdi ve dik durdu. "Bana açıklama fırsatı vermeden çekip gittin."

"Olanlarla nasıl başa çıkacağımı bilemedim. Off Lizzie! Son birkaç ayda her şey çok çabuk gelişti."

"Sence ben bunu bilmiyor muyum? Ben de seninle aynı kâbusu yaşıyordum ama sana ne olduğunu açıklamak istedim. Bir şekilde yürütmek istedim."

"Hâlâ yürütmeyi istemeni istiyorum."

Alaylı bir kahkaha attı. "O yüzden mi notlar bırakıp duruyorsun? Senin yürütmek istemenin işareti onlar mıydı? Çünkü bu kafamı daha da çok karıştırdı. Beni sadece daha da çok incitti."

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Notlarından bahsediyorum. Son beş aydır isminin baş harfleriyle imzalayarak her hafta yatak odamın penceresine bıraktığın notlardan. Eskiden birbirimize yazdıklarımızla aynı notlardan."

Gözlerimi kıstım. "Lizzie, ben sana mesaj falan bırakmadım."

"Benimle akıl oyunları oynamayı kes."

"Hayır, gerçekten. Bugüne kadar kasabaya hiç gelmedim."

Bana, kim olduğuma dair hiçbir fikri yokmuş gibi baktı. Ona yaklaştım. Geri çekildi. "Dur. Sadece... artık oyun oynamak istemiyorum ben Tristan. Senin oyunlarını oynamak istemiyorum. Belki iki ay önce gelseydin seni

affederdim ya da belki bir ay önce ama şimdi değil. Notları bırakmayı kes ve kalbimle ve kızımın kalbiyle oynamayı bırak," deyip arkasını döndü ve beni çok şaşkın bir halde bırakarak dükkândan çıktı. Dışarı çıktığımda, çoktan yolun karşısındaki kafeye giriyordu.

Tekrar *Gerekli Şeyler*'e girerken içimi bir endişe kapladı. Kapının üstündeki zil çaldığında, Elizabeth'i bana bakarken görmeyi umarak birden arkama döndüm. Onun yerine dönünce Tanner'ı kapımın girişinde dururken gördüm. Telaşlı bir sesle, "Neden geri döndün buraya?" diye sordu.

"Şimdi olmaz Tanner. Hiç keyfim yerinde değil gerçekten."

"Hayır, hayır, hayır. Sen burada olamazsın. Buraya geri dönmüş olamazsın." Elleriyle ensesini ovuşturarak bir ileri bir geri yürümeye başladı. "Her şeyi mahvedeceksin. Bana geri dönecekti. Bana yeniden ısınıyordu."

"Ne?" Yüzündeki ifade midemin bulanmasına neden oldu. "Ne yaptın sen?"

Alaylı bir tavırla ofladı. "Saçma sayılır aslında. Yani bir hışımla çekip gittin ve onu aylar boyunca yalnız bıraktın ve geri döndüğün an sana yeniden âşık olmaya, beyaz atlı prensiymişsin gibi seni öpmeye başladı bile. Tebrik ederim ya!" Gözlerini devirdi ve gitmek üzere arkasını döndü. Kendi kendine, "Böyle olmaması gerekiyordu," diye gevelerken, ben de onun peşinden dükkândan çıktım ve yolun karşısındaki tamirci dükkânına gittim.

"Elizabeth'in evine notlar mı bırakıyordun?"

"Ne olmuş yani? Özür dilerim. Bunu yapmaya bir tek senin mi hakkın vardı?"

"Benim adımın baş harflerini yazmışsın."

"Hadi ama Sherlock. İsminin baş harfleri T ve C olan tek kişinin sen olduğunu mu sanıyordun?" Gidip arabalardan birisinin kaputunu açtı ve bir şeylerle uğraşmaya başladı.

"Ama notların benden olduğunu düşüneceğini biliyordun. Birbirimize notlar verdiğimizi nereden biliyordun ki sen?"

"Ağır ol. Sizi gözetlediğim küçük kameralarım falan yok ya." Kafasını kaldırıp rahatsız edici bir ifadeyle sırıttı.

Üstüne yürüyerek yakasından tuttum ve onu arabaya çarptım. "Psikopat mısın sen? Neyin var ya senin?"

"Neyim mi var?" diye bağırdı. "Neyim mi var? Yazı turayı ben kazanmıştım," diye hırladı. "Ve o, Elizabeth'i benden aldı. Ben yazı dedim, o tura dedi ve yazı geldi. Ama onu öylece alıp onunla sevişebileceğini düşündü. Hayatlarımızı altüst etti. Elizabeth benimdi ve Steven yıllar boyunca, benden sağdıcı olmamı isteyerek, çocuklarının vaftiz babası olmamı isteyerek bu konuda benimle alay edip durdu. Elizabeth'in benim olması gereken yıllar boyunca bütün bunları gözüme soktu. Ben de icabına baktım."

"Ne?" derken tişörtünü tutan ellerimi gevşettim. Gözlerini kocaman açmış, deli gibi bakıyordu. Gülümsemeden edemiyordu bir türlü. "Neyin icabına baktın?"

"Arabasının bir tuhaf olduğunu söyledi. Benden kaputun altına bakmamı istedi çünkü o gün Emma'yla şehir dışına gideceklerdi. O gün bana gelmesinin bir işaret olduğunu biliyordum. Bunu yapmamı istedi."

"Neyi?"

"Kaputun altındaki fren kablosunu kesmemi. Elizabeth'i bana geri veriyordu. Çünkü yazı turayı ben kazanmıştım ve her şey harika gitti. Otobana çıktığında Emma'nın arka koltukta olmaması hariç. Hasta olduğu için evdeydi."

Dediklerini algılayamadım. Dediklerine inanamadım. "Onları öldürmeye mi çalıştın? Arabasını mı bozdun?"

Sanki dedikleri mantıklıymış gibi, "YAZI TURAYI BEN KAZANDIM!" diye haykırdı.

"Sen aklını kaçırmışsın."

Bir nefes verdi. "Aklımı mı kaçırmışım? Asıl sen burada durmuş, kocası aileni öldüren bir kadına âşık oluyorsun."

"Steven onları öldürmedi. Sen yaptın. Sen ailemi öldürdün."

Parmağını salladı. "Hayır, direksiyonun başında Steven vardı. Arabayı kullanan oydu. Ben sadece motora bakan tamirciydim."

Onu tekrar tekrar arabaya çarptım. "Bu bir tür oyun değil Tanner. Oynadığın insanların hayatları."

"Hayat bir oyun Tristan ve sana geri basmanı tavsiye ediyorum. Çünkü Elizabeth'i ben kazandım. Ödülümü almamın zamanı geldi artık ve en son ihtiyacım olan şey, başka birinin yoluma çıkması."

"Sen hastasın," diyerek ondan uzaklaştım. "Ve eğer Elizabeth'in yanına yaklaşırsan seni kendim öldürürüm."

Tanner yine güldü. "Hadi ama dostum. Beni öldürmezdin, değil mi? Öldürmeye gelince, eminim ben seni üç kez yenerim. Bu akşamı da sayarsan dört."

"Ne?"

"Hadi ama. Elizabeth'i, ona her zaman ölmüş kocasını hatırlatan küçük bir kızla bırakacağımı düşünmedin, değil mi?"

"Eğer Emma'ya dokunursan," diye uyardım. Yumruğumu suratına indirmeme ramak kalmıştı.

"Ne? Ne yapacaksın? Beni öldürecek misin?"

Ona vurduğumu hatırlamıyorum bile.

Ama yere yığıldığını hatırlıyorum.

"Lizzie!" diye bağırarak kafeye girdim. "Konuşmamız gerek."

Yüzüme bakmadı bile. Bana soğuk davrandı. "Tristan, çalışıyorum ve yeteri kadar konuştuğumuzdan eminim."

Kolundan tutup hafifçe çektim. "Lizzie, cidden."

Faye ayaklarını yere vura vura önümüze geldi. "Bırak onu. Hemen!"

"Faye, anlamıyorsun. Lizzie, Tanner'mış. Her şeyi o yapmış. Notları o koymuş, kazaya o neden olmuş. Hepsinin arkasında o varmış."

Elizabeth şaşkın gözlerle bakarak, "Neden bahsediyorsun sen?" diye sordu.

"Sonra hepsini açıklayacağım ama şu an Emma'nın nerede olduğunu bilmem gerek. O tehlikede Lizzie."

"Ne?"

Faye'in nefesi kesildi. "Tanner'a ne yaptın sen?" diye sorarak yolun karşısına baktı. İki polis memuru onunla konuşuyordu ve Tanner beni işaret etti. *Kahretsin!*

"O deli. Emma'ya zarar vereceğini söyledi."

Elizabeth bozulan sinirlerinin etkisiyle titriyordu. "Neden böyle bir şey söyledin ki? Tanner'ın bazı sorunlu anları oluyor ama o asla..."

Polisler kafeye girdiğinde sözleri yarım kaldı. "Tristan Cole, Tanner Chase'e saldırmak suçundan tutuklusunuz."

Elizabeth'in nefesi kesildi. Ellerini saçlarında gezdirdi. Gözleri şaşkınlık doluydu. "Neler oluyor?"

Ellerim kelepçelenirken polis konuşmaya devam etti. "Görünüşe göre Tanner Chase'in tamirhanesinin güvenlik kameraları bu adamın ona saldırdığını kaydetmiş." Benimle konuşmaya başladı. "Sessiz kalma hakkınız var. Söyleyeceğiniz her şey mahkemede aleyhinize delil olarak kullanılabilir. Avukat tutma hakkınız var. Eğer avukat tutmaya gücünüz yetmezse, devlet size bir tane atayacaktır."

Beni kafeden zorla çıkardılar. Elizabeth de aceleyle peşimizden geldi. "Bekleyin. Bu bir yanlış anlaşılma. Tristan, söyle onlara. Onlara bunun bir hata olduğunu söyle," diye yalvardı.

"Lizzie, Emma'yı kontrol et. Tamam mı? İyi olduğundan emin ol sadece." Elizabeth'in gerçekten bana inanmasını umdum. Emma'nın iyi olduğundan emin olmasını umdum.

Bay Henson, "Dükkânı üç saatliğine sana bırakıyorum ve geri döndüğümde seni demir parmaklıkların ardına tıkılmış bir halde buluyorum," dedi.

Şaşkınlıkla, "Burada ne işin var senin?" diye sordum.

Bir polis hücremin kilidini açarken Bay Henson tek kaşını kaldırdı. "Sanırım kefaletini ödüyorum."

"Burada olduğumu nereden öğrendin?"

"Nasıl olacak, tarot falı açtım." Gözlerimi kısınca güldü. "Tristan, burası bütün kasabaların en dedikoducusu. İnsanların bundan bahsettiğini duydum. Ayrıca," derken köşeyi döndük. "...ufak bir kuş bana haber verdi."

Elizabeth lobideki banktan kalkıp aceleyle bana doğru geldi. "Tristan, neler oluyor?"

"Emma güvende mi?"

Kafasını salladı. "Babaannesi ve dedesiyle birlikte."

"Onlara neler olduğundan bahsettin mi?"

"Henüz değil. Sadece onlardan ona göz kulak olmalarını istedim. Ben bile gerçekten neler olduğunu bilmiyorum Tristan."

"Tanner yaptı Lizzie. Bütün bunlar Tanner'ın marifeti. Sana son beş aydır mesajları o bırakıyor, ben değil. Steven'ın arabasının karıştığı kazaya o neden oldu. Bana kendisinin yaptığını söyledi Lizzie. Banan inanmak zorundasın. Bütün bunların iğrenç bir oyun olduğunu düşünüyor ve ödülü alana kadar durmayacağından eminim."

"Ödül ne?"

"Sensin."

Elizabeth sertçe yutkundu. "Ne yapacağız? Bütün bunların arkasında onun olduğunu nasıl kanıtlayacağız?"

"Bilmiyorum. Bir sonraki adımın ne olduğunu bilmiyorum ama Sam'le konuşmamız ve evine birkaç polis çağırmamız gerek."

"Ne? Neden?"

"Tanner kameralarla ilgili bir şeyden bahsetti. Evine kameralar yerleştirmiş olabilir." Elizabeth'in elleri titremeye başladı. Ona sarıldım. "Sorun değil. Bunu çözeceğiz. Her şey yoluna girecek."

kırk ikinci bölüm

ELIZABETH

BİR POLİS EKİBİ SAM VE BABASIYLA birlikte evime geldi ve bütün evde kameraları aradılar.

Cipimin içine yerleştirilen sonuncusu da dahil sekiz tane kamera bulundu.

Kusacağım sanırım.

Kameralar evin kilitlerini ilk değiştirdiğinde Sam'in bana bahsettiği aynı küçük kameralardandı. Sam, "Buna inanamıyorum. Lanet olsun Elizabeth. Çok üzgünüm," diyerek alnını ovuşturdu. "Tanner kasabada bu yeni kameraları sattığımız tek kişiydi."

"Ona kaç tane sattınız?"

Sertçe yutkundu. "Sekiz."

Kameraları toplayan polislere, "Bunu nasıl yapabilir? Buraya nasıl kamera koyabilir? Bütün bu süre boyunca bizi mi izliyormuş?" diye sordum.

"Bunu ne kadar zamandan beri yaptığını kestirmek güç ama bir cevap bulacağız. Parmak izlerini sisteme girip bir

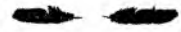
şey çıkacak mı bakacağız. Bunu çözeceğiz hanımefendi."

Herkes gittikten sonra Tristan bana sarıldı. "Gidip Emma'yı almalıyız. Onunla birlikte olman gerek."

Kafamı salladım. "Evet, almalıyız."

Tristan çenemin altına parmağını koyarak gözlerine bakabilmem için kafamı kaldırdı. "Bütün bunları çözeceğiz Lizzie. Söz veriyorum."

Kathy ve Lincoln'ün evine giderken yol boyunca, her şeyi çözebilmemiz için dua ettim.

Lincoln kapıyı açarak, "Liz, burada ne işin var?" diye sordu. Tristan beni arabada bekliyordu.

"Emma bu gece burada kalacaktı biliyorum ama bu akşam benimle evde kalırsa daha rahat hissedeceğim."

Kathy beni selamlamak için gelirken Lincoln tek kaşını kaldırdı. "Liz, neler oluyor?"

"Sadece Emma'yı alacağım," deyip gülümsedim. "Sonra her şeyi açıklayacağım. Söz veriyorum."

"Ama Tanner az önce onu almaya geldi. Arabanın bozulduğunu ve ondan Emma'yı eve bırakmasını istediğini söyledi."

Aman Tanrım!

Dönüp Tristan'a baktım. Gözlerimdeki endişe bariz olmalıydı demek çünkü ben aceleyle ona koşarken yumruğunu ağzına götürdü. "Tanner almış onu."

Ben arabaya binerken, "Polisi ara," deyip gaza bastı. Polislerle konuştum ve buluşmak için bizim eve gideceklerini söylediler.

Titrememe engel olamıyordum. Aklım duracak gibi oluyordu ve gözyaşlarımdan önümü göremiyordum. Kafam geçen her saniyeyle daha da ağırlaşıp bulanıyordu.

Bayılacak gibi oluyordum. Kendimden geçecek gibi oluyordum. Ben...

Tristan sertçe elimi tutarak, "Lizzie. Lizzie! Bana bak. Şimdi," diye emretti. Ona bakamayarak hıçkırıklara boğuldum. "Benim için bir nefes almanı istiyorum. Tamam mı? Nefes almanı istiyorum."

Derin bir nefes aldım.

Ama sonrasında nefes verdim mi emin değildim.

Bir polis memuru bana, "Onu götürmüş olabileceği herhangi bir yer geliyor mu aklınıza?" diye sordu.

"Hayır. Hayır." Ortağı olan polis memuru da yanında durmuş not alıyordu. Her şey yavaş ilerliyordu ve dışarıda aramaya yapıyor olabilecekken neden oyalandıklarını anlamıyordum. "Özür dilerim ama kızımı gerçekten aramaya ne zaman başlayacaksınız?"

Tristan her şeyle ilgilendi. Herkesin her şeyden haberi olmasını sağladı ve çok geçmeden Faye, Sam, Kathy ve Lincoln salonumda belirdiler. Annem de Mike'la buraya gelmek üzere yola çıkmıştı bile.

"Hanımefendi, endişelendiğinizi biliyoruz ama bir çocuk kaybolduğunda uymamız gereken prosedürler var. Onun en yeni çekilmiş fotoğrafına ihtiyacımız olacak. Ayrıca... saç rengi, göz rengi gibi detayları da bilmemiz gerek. Evden kaçmak için herhangi bir nedeni olabilir mi?"

Memurun az önce ağzından çıkanlara inanamayarak, "Şaka mı yapıyorsunuz?" deyip sinirden güldüm. "Daha yeni evime gizlenmiş kameralar bulduk ve siz gelmiş bana kızımın kaçırılmak yerine kaçmış olup olamayacağını sormaya mı cüret ediyorsunuz? Tanner Chase bebeğimi aldı. O yüzden neden lanet işinizi yapıp onu bulmuyorsunuz?"

diye bağırdım. Amacım sinirimi onlardan çıkarmak değildi ama suçlayacak başka kimse yoktu. Kendimi çok çaresiz hissediyordum. *Bunu ben yaptım. Bu, benim hatam. Bebeğim yaralanmış olabilir ya da daha kötüsü...*

Tristan, "Lizzie, tamam. Onu bulacağız," diye fısıldadı. "Tamam."

Ama onu o gece bulamadık. Arama çalışmaları devam ediyordu. Kasabanın her köşesini, ağaçlarla dolu ormanın her yerini aradık ama hiçbir şey bulamadık. Hem de hiçbir şey. Annem ve Mike geldiler ama "Onu bulacaklar" dışında başka ne diyeceklerini tam olarak bilemediler.

Söylenenlerin içimi rahatlatmasını diledim ama rahatlatmadılar. Herkes en az benim kadar korkmuş gibiydi.

Herkese eve gitmelerini söyledim ama hepsi reddedip salonda uyuyakaldı. Sonunda yatak odama gittiğimde, bana sarılmak üzere Tristan oradaydı. "Çok üzgünüm Lizzie."

"O sadece bir bebek... Neden onu incitir ki? O benim dünyam."

Tristan bana birkaç dakika daha sarıldıktan sonra yatak odamın camında bir tıkırtı duyduk. Bakmak için o tarafa döndüğümüzde camda bir not vardı.

> Bu odunlukta bir sürü kitap var. Acaba Emma ne okumak ister? – TC

"Aman Tanrım!" dedim.

Tristan telefonuna uzanarak, "Polisleri aramak zorundayız," dedi. Pencereden dışarı baktım ve yerde Bubba'yı gördüm.

"Hayır Tristan. Yapamayız." Camı açtım ve dışarı çıktım. "Sadece bizi istiyor."

Tristan da peşimden geldi ve üstünde başka bir not olan pelüş hayvanı aldı.

Kütüphaneler ve odunlukların bir araya gelişi tuhaf bir olgu. Bana sorarsanız odunluklar arabalar için daha uygun. – TC

Elini önüme koyup önce benim gitmeme engel olan Tristan'a, "Senin odunluğunun yanında," dedim.

Tristan arka bahçesine doğru yürürken, "Arkamda kal," dedi.

Tanner bize doğru bakarak gülüyordu. "Tam bir kahramansın Tristan." Bedeni önce bir gölge gibi görünüyordu. Sonra odunluktan gelen ışığa yaklaştı. "Elizabeth'i koruyup kolluyorsun."

Ben şaşkın ve korkmuş bir halde, "Tanner, neler oluyor?" diye sordum.

Tristan bana, "Şunu duyuyor musun?" diye fısıldadı. Durup dinlediğimde odunluğun içinde çalışan arabanın sesini duydum.

Tanner'a, "Emma orada, değil mi?" diye sordum.

"Sen her zaman akıllıydın zaten. Bu yüzden seni sevdim. İnanılmaz soğuk ama yine de akıllı."

"Onu dışarı çıkarmalısın Tanner. Arabadan çıkan kimyasallar ona zarar verir, onu öldürebilir."

Tanner, Tristan'ın elektronik testereli masasına dayanarak, "Neden onu seçtin?" diye sordu. "Anlamıyorum bir türlü."

"Ben Tristan'ı seçmedim Tanner. Bu, kendiliğinden oldu."

Tristan odunluğa yaklaştı. Tanner hırlayarak, "Hayır, hayır, hayır. Orada dur bakalım Kazanova. Yoksa ateş ederim," dedi. Arka cebine uzandı ve bir silah çıkardı. *Aman Tanrım!*

"Bizden ne istiyorsun sen?" diye haykırdım. Gözlerim

arabanın hâlâ çalışır durumda olduğu odunluğa kaydı. *Bebeğim...* "Tanner, lütfen onu çıkar."

"Ben sadece seni istedim," diyerek silahını salladı. "İlk günden itibaren seni istedim. Sonra Steven seni aldı. Seni ilk ben gördüm ama o umursamadı. Yazı turayı ben kazandım ama yine de seni benden aldı. Sonra da öldü. Sana onun yasını tutmak, onu özlemek için zaman verdim. Burada durmuş seni bekliyordum ve birdenbire, bu adam çıkıp geldi ve seni çaldı." Tanner elleriyle yaşlarla dolan gözlerini sildi. "Neden beni seçmedin Liz? Neden benim için geri dönmedin? Neden beni hiç görmedin?"

"Tanner," diyerek temkinli bir şekilde ona doğru yürüdüm. "Seni görüyorum."

Kafasını salladı. "Hayır. Sadece korkuyorsun. Ben aptal değilim Liz. Aptal değilim."

Panik dolu gözlerine bakarak yürümeye devam ettim. İçimdeki korkunun bedenimi ele geçirmesine engel olmak için elimden geleni yaptım. "Ben senden korkmuyorum Tanner Michael Chase. Korkmuyorum." Ona yaklaştım ve elimi yanağına koydum. Göz bebekleri büyüdü ve nefesleri ağırlaştı. "Seni görüyorum."

Gözlerini kapatarak yüzünü elime sürdü. "Off Liz! Tek istediğim sensin."

Dudaklarımı dudaklarına yaklaştırdım. Sıcak nefesini hissettim. "Ben seninim. Seninim. Birlikte kaçabiliriz," derken ellerimi göğsüne indirdim. "Yeni baştan başlayabiliriz."

"Sadece ikimiz mi?" diye fısıldadı.

Alnımı alnına bastırdım. "Sadece biz."

Boştaki elini belime doladı ve dokunuşu karşısında ürperdim. Tişörtümü kaldırıp çıplak tenimi hissetti. "Off! Hep bunu istemiştim," diyerek boynumda iç geçirdi. Hafifçe öptü. Bütün tüylerim diken diken oldu. Dilini çıkarıp tenime değdirerek yavaşça yaladı.

Arkamızda odunluğun kapısının açıldığını duyduk ve Tanner aniden gözlerini açtı. Yakınlığımla ona ihanet etmişim gibi görünerek, "Seni sürtük!" diye hırladı. Beni yere itip silahını kaldırdı. Biraz önce odunluğun içine girerek gözden kaybolan Tristan'ı vurmak üzereydi. Tanner, Tristan'ı peşinden gitmeye yeltenince, bacağını tutarak onu da yerde yanıma düşürdüm.

Silah elinden kayarak aramıza düştü. İkimiz de onu almak için atıldık ve birbirimizle boğuşmaya başladık. İkimiz de silahı kavramıştık. Tanner gözüme dirsek atarak beni itti. "Bırak Liz!" diye bağırdı ama bırakmadım. Bırakamadım. Tristan, Emma'yı güvenli bir şekilde dışarı çıkarmalıydı. Kızımı kurtarmalıydı. "Yemin ederim ki seni vururum Liz. Seni çok seviyorum ama yaparım bunu. Bırak işte. Lütfen!" diye bağırdı.

Silahın elimden kaydığını hissederek, "Tanner, yapma bunu," diye yalvardım. Bu korkunç kâbusun sona ermesini isteyerek, "Lütfen," diye yakardım.

Gözlerinden yaşlar dökülürken, "Seni sevdim," diye fısıldadı. "Seni sevdim."

İlk duyduğum şey silahın patlamasıydı. Birbirimizle âdeta güreştik. Sonra ikinci el ateşi duydum. Sonra da içimde, midemin ağzıma gelmesine neden olan bir yanma hissettim. Gözlerim yoğun miktarda kan yüzünden korkuyla kocaman açıldı. Benim mi bir yerim kanıyordu? Ölüyor muydum?

Tristan kollarında Emma'yla odunluktan telaşla çıkarak, "Lizzie!" diye bağırdı.

Bedenim tamamen benim olmayan bir kana bulanmış bir halde olduğundan şok içinde ona döndüm. Tanner altımda yatıyordu. Hareketsiz bedeninin altından kanlar akıyordu. *Aman Tanrım!* "Onu öldürdüm. Onu öldürdüm. Onu öldürdüm," diye ağlayarak şiddetlice titredim.

O âna kadar evimde olan herkes arka bahçeye çıkmıştı. Bağrış çağırışlar duyduğumu sandım. Birisi ambulans dedi. Birisi omzuma elini koyarak kalkmam için bana yalvardı. Birisi Emma'nın nefes almadığını söyledi. Başka bir ses Tristan'a kalp masajı yapmaya devam etmesini söyledi. Dünyam dönüyordu. Etrafımdaki herkes ağır çekimde hareket ediyordu. Evimizin önündeki kırmızı, beyaz, mavi ışıklar ruhuma işledi. Sağlık görevlileri Emma'yla ilgilenme görevini devraldı. Annem ağlıyordu. Faye hıçkırıklara boğulmuştu. Birisi benim adımı haykırdı.

Çok fazla kan vardı.

Ben onu öldürmüştüm.

Tristan, "Lizzie!" diyerek beni gerçekliğe döndürdü. "Lizzie, bebeğim." Eğilip ellerini yüzüme koydu. Gözyaşlarım ellerine döküldü. Bana buruk bir ifadeyle gülümsedi. "Bebeğim şoktasın. Vuruldun mu? Canın acıyor mu?"

"Hayır, onu öldürdüm," diye fısıldayarak kafamı Tanner'a bakmak için çevirdim ama Tristan bana izin vermedi.

"Bebeğim hayır. Hayır. Sen yapmadın. Bana geri dönmen gerek. Tamam mı? Lizzie. Silahı bırakman gerek."

Silahı hâlâ sıkıca tutan kana bulanmış ellerime baktım. "Aman Tanrım," diyerek silahı yana bıraktım. Tristan beni hemen kollarına alarak Tanner'ın cansız bedeninden uzaklaştırdı. Polislerin ve sağlık görevlilerinin aceleyle yanımıza gelişini izlerken kafamı omzuna koydum.

Kafamı bir öne bir arkaya çevirerek, "Emma nerede?" diye sordum. "Emma nerede?"

Tristan, "Hastaneye gidiyor," diye açıkladı.

"Gitmem gerek," deyip kollarından kurtuldum. Bacaklarım titredi ve neredeyse yere düşecektim. "Gidip onun iyi olduğundan emin olmam gerek."

Tristan omuzlarımdan tutup beni sarsarak, "Lizzie, bir saniyeliğine odaklanmanı istiyorum. Gözlerin yuvalarından fırlayacak gibi. Kalp atışların tavan yaptı. Nefes alıp verişin aşırı düzensiz. Bu sağlık görevlisinin seni kontrol etmesine izin vermeni istiyorum."

Dudakları kıpırdamaya devam etti ve dediklerini duymak için gözlerimi kıstım ama hepsi birbirine karıştı.

Elim ayağım boşaldı ve gözlerim kapandı.

Her şey karardı.

"EMMA!" diye bağırarak gözlerimi açıp doğruldum. Keskin bir acı duyunca geri yattım. Odada etrafıma bakınca bütün makinaları, dolapları ve hastane malzemelerini fark ettim.

Yatağımın yanında oturan annem, "Hoş geldin canım," dedi. Gözlerimi kıstım. Kafam şaşkınlıktan zonkluyordu. Eğilip parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. "Geçti Liz. Her şey yoluna girecek."

"Ne oldu? Emma nerede?"

"Tristan, Emma'nın yanında."

Doğrulmaya çalışarak, "O iyi mi?" diye sordum ama yan tarafımda yoğun bir acı duydum. "Ahh!"

Annem "Sakin ol," dedi. "Kurşunlardan birisi yanına isabet etmiş. Emma iyi. Sadece uyanmasını bekliyoruz. Solunumuna biraz yardımcı olması için tüp takılı ama durumu iyi."

"Tristan onunla mı?" diye sordum. Annem kafasını salladı. Bedenime bakarken kafamı toparlamaya çalıştım. Sol tarafım sargı bezleriyle sarılıydı. Bedenim kana bulanmıştı. Kanın bir kısmı benim bir kısmı da... "Tanner... Tanner'a ne oldu?"

Annem kaşlarını çattı. Kafasını sallayarak, "Kurtulamadı," dedi.

Kafamı başka tarafa çevirdim ve camdan dışarı baktım. İçim rahatlamış mıydı yoksa daha da mı şaşırmıştım anlayamadım.

"Gidip Emma'ya bakabilir misin?" diye sordum. Alnımdan öptü ve bana hemen geri döneceğini söyledi. Ama acele etmemesini umdum. Yalnızlık doğruymuş gibi geldi.

kırk üçüncü bölüm

TRISTAN

EMMA'NIN YATAĞININ YANINDA oturmuş, beş yaşında bir çocuğun başından geçmesi gerektiğinden çok fazla şey atlatan küçük kıza baktım. Nefes alıp verdikçe küçük akciğerleri çalışıyor, göğsü inip kalkıyordu. Burnundan içeri giren küçük nefes boruları bende bir sürü berbat anıyı canlandırıyordu. Etrafındaki makinalar bana Charlie'nin elini tuttuğum son günü hatırlattı.

İki durumu karşılaştırmamak için elimden geleni yaparak kendi kendime, "O, Charlie değil," diye geveledim. Doktorlar Emma'nın iyi olacağını, gözlerini açmasının biraz zaman alabileceğini söylediler ama ben endişelenmeden ve ruhumu acıtan geçmişi hatırlamadan edemiyordum. Onun küçük elini avucuma alıp yatağına daha da yaklaştım. "Merhaba Minik. İyileşeceksin. Sadece iyileşeceğini bilmeni istiyorum çünkü annenin kim olduğunu ve onun gücünün büyük bir kısmının sende de olduğunu biliyorum. O yüzden mücadele etmeye devam et. Tamam

mı? Sonuna kadar mücadele et. Sonra da gözlerini açmanı istiyorum. Bize geri dönmene ihtiyacım var Minik. Gözlerini açmana ihtiyacım var," diye yalvararak hafifçe elini öptüm.

Etrafımızdaki makinalar daha da hızlı ötmeye başladı. Etrafa bakarken göğsüm sıkıştı. "Yardım edin!" diye seslendim ve iki hemşire neler olduğuna bakmak için aceleyle içeri geldiler. Ayağa kalkıp geri çekildim. Bu tekrar yaşanıyor olamazdı. Olamazdı bu...

Kafamı çevirdim ve elimi ağzıma kapatarak dua ettim. Ben dua eden bir tip değildim ama Tanrı bugün dinliyor olabilir diye denemek zorundaydım.

Ufak bir ses, "Düdük," diye fısıldadı.

Arkama dönerek hemen Emma'nın yanına gittim. Mavi gözleri açıktı ve kafası karışık ve şaşkın görünüyordu. Elini tuttum ve hemşirelere döndüm.

Gülümsediler. Birisi konuştu. "O iyi."

"İyi mi?" diye tekrar ettim.

Kafalarını salladılar.

O iyi.

"Off Minik! Beni korkuttun," deyip alnından öptüm.

Gözlerini kıstı ve kafasını hafifçe yana eğdi. "Geri mi döndün?"

Elini daha sıkı tuttum. "Evet, geri döndüm." Konuşmak için ağzını açtı ama nefesi hırıltılıydı ve öksürmeye başladı. "Acele etme. Derin nefesler al."

Dediğim gibi yaptı ve tekrar yastığına yattı. Göz kapakları ağırlaştı. "Zeus'la, babam gibi sonsuza kadar gittiğinizi sandım." Tekrar uykuya dalıyordu ve dedikleri kalbimi acıttı.

"Ben buradayım dostum."

Gözleri kapanırken, "Düdük?" diye fısıldadı.

"Efendim Minik?"

"Lütfen bizi bir daha bırakma."

Avuçlarımla gözlerimi ovuşturdum ve birkaç kez göz kırptım. "Endişelenme. Hiçbir yere gitmeyeceğim."

"Zeus da mı?"

"Zeus da."

Esneyerek, "Söz mü?" diye sordu ama ben daha cevap veremeden uykuya daldı.

Ama onun rüyalarına yavaşça fısıldayarak cevap verdim. "Söz."

"Tristan." Arkamı dönünce Hannah'nın bana doğru baktığını gördüm.

"Az önce uyandı," diyerek ayağa kalktım. "Çok bitkin ama durumu iyi."

Gözlerine bir rahatlık çöktü ve ellerini kalbinin üstüne koydu. "Çok şükür Tanrım! Liz de diğer odada uyandı ve benden gelip Emma'ya bakmamı istedi."

"O uyanık mı?" diye sordum. Elizabeth'i görmeye gitmek için kapıya yöneldim ama durup arkama, Emma'ya baktım.

"Ben onun yanında dururum. Yalnız kalmayacak."

Camdan dışarı bakan Elizabeth'e bakarak, "Uyanmışsın," dedim. Bana doğru döndü ve dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

"Emma iyi mi?"

"Evet," deyip yatağına gittim ve yanına oturdum. "Durumu iyi. Şimdi annen onun yanında. Sen nasılsın?" Elini tuttum. Bakışları elimize kaydı.

"Sanırım vurulmuşum."

"Ödümü patlattın Lizzie."

Elini elimden çekti. Dudaklarından cansız bir nefes çıktı ve gözlerini kapattı. "Bütün bunlarla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Sadece küçük kızımla eve gitmek istiyorum."

Elimi enseme götürerek ovuşturdum ve onun her bir milimini inceledim. Sargı beziyle sarılmış yanını, kanlı bedenini, asık suratını... Ona kendini daha iyi hissettirmek istedim. Ona kendini daha az yalnız hissettirmek istedim ama bunları nasıl yapacağımdan emin değildim.

"Ne zaman gidebileceğimizi öğrenebilir misin?" diye sordu.

Kafamı salladım. "Tabii ki de." Ayağa kalkarken kapıda duraksadım. "Seni seviyorum Lizzie."

Omuzları kalkıp indi. Sonra kafasını diğer tarafa çevirdi. "Sadece vurulduğum için beni sevemezsin Tristan. Beni bundan çok daha önce sevmeliydin."

Emma hastaneden Elizabeth'ten önce taburcu edildi ve evde Hannah'yla birlikte kaldı. Ben de eve döneceği âna kadar Elizabeth'in yanından ayrılmadım. Gitme zamanı geldiğinde onu evine bırakma teklifimi geri çevirmedi ama bana tek kelime etmedi.

"Dur, sana yardım edeyim," deyip arabadan indim ve inmesine yardımcı olmak için aceleyle diğer tarafa geçtim.

Yardımımı istemeyerek, "Ben iyiyim," diye fısıldadı. "İyiyim."

Ben de onun peşinden evine girdim. Bana gidebileceğimi söyledi ama gitmedim. Hannah ve Emma, Emma'nın küçük yatağında birlikte uyuyorlardı.

"Tristan, gerçekten gidebilirsin. Ben iyiyim. İyiyim."

Yalan olduklarını fark edene kadar bu sözcükleri daha kaç kez söyleyebileceğini merak ettim.

"Sadece bir duş alıp yatacağım," deyip banyoya doğru yürüdü ve kapının çerçevesini sıkıca tutarak derin bir nefes aldı. Bayılacak gibi oldu. Onu kaldırmak için yanına koştum. Benden geriye çekildi. Soğuk bir tavırla, "Sana ihtiyacım yok Tristan. Sen olmadan da iyiyim ben," dedi. Ama her şeyden çok sesindeki korkuyu duydum. Düşmemek için tişörtümden tutarak yavaşça konuşmaya başladığında, "Kendim ve bebeğim dışında kimseye ihtiyacım yok. Biz iyiyiz. Ben iyiyim. İyiyim," dedi. "Be... ben... ben..." Ağlamaya başladı ve onu kendime çektim. Yüzünü tişörtüme bastırarak ağladı. "Sen beni bıraktın."

"Çok özür dilerim bebeğim," deyip iç geçirdim. Başka ne diyeceğimi bilemedim çünkü onu ve Emma'yı gerçekten bırakmıştım. İş ciddiye binince kaçmıştım. Onu sevmekle nasıl başa çıkacağımı bilememiştim çünkü onu sevmek bir gün onu kaybedebileceğim anlamına geliyordu ve insanları kaybetmek, bu dünyadaki en berbat histi. "Korktum. Sinirlendim. Her şeye tamamen yanlış bir şekilde yaklaştım. Ama şimdi beni dinlemene ihtiyacım var: Ben hiçbir yere gitmiyorum. Buradayım ve kalmak için buradayım."

Geri çekildi ve elini burnunun altına sürttü ve gözyaşlarına engel olmaya çalışarak hafifçe güldü. "Affedersin. Bir duş almam gerek."

"Bittiğinde burada olacağım."

Güzel kahverengi gözleri gözlerimle buluştu ve dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Tamam."

Banyo kapısını kapattı. Duşu açıldığını duydum ve onun çıkmasını bekleyerek banyo kapısına yaslandım.

Kendi kendine tekrar tekrar, "Ben iyiyim. İyiyim," diyordu. Bu sözcükleri söylerken sesi titremeye başladı ve yine ağlamaya başladığını duydum. Elimi kapının koluna koydum ve kapıyı açınca onu küvette oturmuş, ellerini yüzüne kapatmış ağlarken buldum. Saçlarından kurumuş

kan akıyordu. Düşünmeden onun yanına küvete girdim ve kollarımı ona doladım. Bedeni kollarımda titrerken, "Tanner öldü mü?" diye sordu.

"Evet."

"Emma iyi mi?"

"Evet."

"Ben iyi miyim?" diye sesli düşündü.

"Evet Lizzie. İyisin."

O gece, bütün gece boyunca onunla kaldım. Yatağında yanına yatmadım ama masasındaki sandalyeye oturarak ona ihtiyacı olan mesafeyi verirken bir daha asla yalnız olmayacağını anlamasını da sağladım.

kırk dördüncü bölüm

ELIZABETH

ARKA BAHÇEDEN GELEN ÇİM BİÇME makinasının sesine uyandım. Güneş yeni doğuyordu ve kimsenin bu saatte çim biçmesine gerek yoktu. Arka verandama giderek Tanner'la kazanın yaşandığı yerin etrafındaki çimleri biçen Tristan'a baktım. Elimi kalbimin üstüne koyarak merdivenlerden aşağı indim ve ayak parmaklarımın altında ıslak sabah çimlerini hissettim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Bana doğru döndü ve çim biçme makinasını kapattı. "Arka bahçeye çıktığında bunu görmeni istemedim. Olanlara kafa yormanı istemedim," deyip kot pantolonunun cebine uzandı ve bir çeyreklik çıkardı. "Tanner parasını düşürmüş... yani, bunu hiç gördün mü?" Parayı bana doğru attı.

Biraz şaşırarak, "Bu iki taraflı bir para. İki tarafı da yazı," dedim. "Yazı turayı aslında hiç kazanmadı, değil mi?"

"Asla. Bu ipuçlarını daha önce birleştirmediğime inana-

mıyorum. Sana ve Emma'ya neredeyse zarar verebilecek olmasına inanamıyorum... Bir tuhaflık olduğunu anlamalıydım. Bilmeliydim..."

O benim dünyam. Her şeyi fazla fazla düşünmeyi çok istiyordum. Onun bizi terk edişini, geri dönüşünü bütün detaylarıyla düşünmek istiyordum. Onun bana ait olabilecek bir şey olduğundan şüphe duymak istiyordum ama kalbim bana susmamı söylüyordu. Kalbim bana hissetmek, bu anı yaşamak için kendi kendime izin vermemi söylüyordu çünkü tek sahip olduğumuz şey tam bu nokta ve bu andı; bu, göz açıp kapayıncaya kadar elimizden alınabilirdi. Önümdeki adamın üstüne titremek için kendi kendime izin vermeliydim. "Seni seviyorum," diye fısıldadım. Ellerini ceplerine sokarken fırtınalı gözlerinde öyle buruk bir gülümseme vardı ki.

"Bunu hak etmiyorum."

Yanına giderek parmaklarımı ensesine doladım ve dudaklarını dudaklarıma doğru çektim. Elini belime koydu. Acı duyunca sıçradım. "İyi misin?" diye sordu.

Neşeyle güldüm. "Daha beter acılar çektim." Dudaklarımı dudaklarına bastırdım ve nefeslerinin ağzına giriş çıkışını hissettim. Ben onun nefesini içime çekerken o da benim nefesimi verdi. Arkamızda sabah güneşi doğuyor ve çimleri, ikimizin de özlemini duyduğumuz bir ışıkla aydınlatıyordu. Tekrar, "Seni seviyorum," diye fısıldadım.

Alnını alnıma bastırdı. "Lizzie... Sana tekrar kaçmayacağımı kanıtlamam gerek. Sana senin için ve Emma için yeterince iyi olduğumu kanıtlamam gerek."

"Kapa çeneni Tristan."

"Ne?"

"Sana kapa çeneni dedim. Sen kızımın hayatını kurtardın. Benim hayatımı kurtardın. Yeterince iyisin. Sen bizim dünyamızsın."

"İkinizi de sevmeyi bırakmayacağım Lizzie. Hayatımın geri kalanı boyunca size, sizi ne kadar sevdiğimi kanıtlayacağım."

Yüzüm gür sakallarına değdi. Parmağımı altdudağımda gezdirdim. "Tristan?"

"Efendim?"

"Beni öper misin?"

"Evet."

Sonra da öptü tabii.

Ertesi sabah Emma'yla evin ön verandasında oturmuş Bay Henson'ın bize bıraktığı çay ve sıcak çikolatayı içiyorduk. Evimizin önünde bir araba durdu ve sürücü arabayı park ederek arabadan inip arka kapıyı açınca Emma neşeyle çığlık attı. Zeus arabadan koşarak atladı ve doğruca Emma'ya geldi.

Emma yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, "Zeus! Geri geldin," diye bağırdı. Zeus kuyruğunu salladı. Emma'yı yere düşürüp onu öpücüklere boğarken ikisi de mutluluktan havalara uçacaktı âdeta.

Arabadan az önce inen iki yaşlıca insan bize doğru gelirlerken içim ısındı. "Kusura bakmayın," diyerek kafamla Emma ve Zeus'u işaret ettim. "Görünüşe bakılırsa eski dostlar."

Ben başka bir şey diyemeden önce yaşlı kadın kollarını bana dolayarak sıkıca sarıldı. "Teşekkürler," diye fısıldadı. "Teşekkürler."

Geri çekildiğinde Tristan'ın annesi olduğu bariz olan kadına gülümsedim. "Gözlerini sizden almış. Onunla ilk tanıştığımızda, tanıdık bir yanı olduğunu hissetmiştim. Demek buymuş. Gözlerini sizden almış."

"Doğru dürüst tanıştığımızı sanmıyorum. Ben Mary, bu da kocam Kevin."

"İkinizle de tanıştığıma çok memnun oldum. Ben Elizabeth, bu da kızım Emma."

Kevin, "Çok güzel. Sana benziyor," dedi.

"Gerçekten mi?" diye karşı çıktım. "Bence babasına benziyor."

Mary, "İnan bana canım. Senin küçük halin. Hadi içeri gel. Tristan evini yenilediğini söyledi ve bana gezdirmeni çok isterim," deyip göz kırptı. Emma'yla içeri girdik. Zeus da peşimizden geldi. "Bu arada Tristan sana dükkânından bahsetti mi? Bay Henson'ın dükkânını ona nasıl bıraktığından falan?"

"Duydum. Bence harika bir şey bu. Tristan inanılmaz yetenekli. Bence çok iyi bir iş çıkaracak." Gülümseyip Kevin'a döndüm. "Sizin dükkânı onunla birlikte işleteceğinizi duydum. Doğru mu?"

"Öyle planlıyoruz," diye cevap verdi. "Bence de harika bir şey bu. Hepimiz için yeni bir başlangıç."

Onlara Tristan'ın yeni ve tadilattan geçen evini gösterirken, Mary tekrar iç mimarlığa dönmeyi gözden geçirmemi önerdi. Çok uzun zamandır ilk kez yeniden başlamaya yönelik olasılıkları gözden geçirmeye başladım. Bu, beni eskisi kadar korkutmadı. Yeniden başlama fikri bana ilham verdi. Gelecek için umutluydum ve kızımın benimle gurur duymasını sağlamaya hazırdım.

Kırk Üçüncü Bölüm

ELIZABETH

BİR AKŞAM BİRLİKTE PARKTAKİ tahterevallide otururken Faye, "Ee? Yani ikiniz artık... birlikte falan mısınız?" diye sordu. Emma başka bir çocukla kaydıraktan kayıp etrafta koşuşturuyordu. Tanner kazasının üzerinden birkaç ay geçmişti ve Tristan o zamandan beri Bay Henson'ın dükkânındaydı; o mekânı kendi hayaline dönüştürüyordu.

"Bilmiyorum. Yani aramız iyi ama bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Bunun ne anlama geldiğini bilmek zorunda olduğumu da düşünmüyorum. Onun yanımda olması güzel sadece."

Faye kaşlarını çattı. "Olmaz," diyerek tahterevalliden atlayarak indi ve benim de yere çakılmama neden oldu.

"Ahh!" diyerek popomu ovuşturdum. "Böyle gözünü karartıp atlayacağına dair beni uyarabilirdin."

"O zaman ne eğlencesi kalırdı?" diyerek kıkırdadı. "Hadi gel bakalım!"

"Nereye?"

"Tristan'ın dükkânına. Bahsettiğin bu 'Ne olduğumuzu bilmiyorum ama bunu sorun etmiyorum' saçmalığı sinir bozucu ve ondan bazı cevaplar isteyeceğiz." Kaydırağa doğru,"Hadi gel Emma!" diye bağırdı.

Emma yanımıza koştu. Bana, "Eve mi gidiyoruz anne?" diye sordu.

Faye, "Hayır. Hödük'ü görmeye gideceğiz," dedi.

Emma, "Düdük mü demek istedin?" diye sordu.

Faye kahkaha attı. "Evet, öyle demek istedim."

Caddeden aşağı doğru yürümeye başladılar. Ben de aceleyle peşlerinden koşuşturdum. "Bunu gerçekten başka bir gün yapmalıyız. Dükkân yüzünden stresli. Haftaya büyük açılış olacağı için her şeyi ayarlamak için babasıyla çalışıyor. Bence onu rahatsız etmemeliyiz." Beni dinlemediler ve hızlı hızlı yürümeye devam ettiler. Dükkâna vardığımızda bütün ışıklar sönüktü. "Gördün mü? Burada bile değil."

Faye gözlerini devirdi. "Eminim bir köşeye kıvrılmış uyuyordur." Kapının kolunu çevirdi. Kapı kilitli değildi. İçeri girdi.

Fısıltıyla karışık, "Faye!" diye bağırdım. Emma da peşinden içeri girdi. Ben de aceleyle onun peşinden içeri girip kapıyı kapattım. "Burada olmamamız gerek."

Faye, "Şey, belki ben olmamalıyım," diye beni onaylayarak ışığı yaktı ve etrafa saçılmış binlerce beyaz kuş tüyünü aydınlattı. "Ama sen kesinlikle olmalısın." Yanıma gelip beni alnımdan öptü. "Sen mutlu olmayı hak ediyorsun Liz," deyip arkasını döndü ve Emma'yla beni orada öylece bırakıp dükkândan çıkıp gitti.

Emma sevinçle, "Anne bütün bu kuş tüylerini görüyor musun?" dedi.

Etrafta gezinerek Tristan'ın beyaz kuş tüyleriyle kaplı eserlerine baktım. "Evet bebeğim. Görüyorum."

Derin bir ses arkama dönmeme neden olarak, "Sana âşığım," dedi. Kapıda, içine siyah gömlek giydiği takım elbisesiyle ve geriye doğru taradığı saçlarıyla Tristan duruyordu. Kalbim duracak gibi oldu ama o anda bunun bir önemi yoktu.

"Ben de sana âşığım," diye cevap verdim.

"İkiniz henüz yaptığım mobilyalardan hiçbirini görmediniz, değil mi?" diye sorarak etrafta gezindi ve babasıyla birlikte yaptıkları ahşap oymalara baktı.

"Hayır ama harikalar. Sen harikasın. Bu dükkân harika bir iş çıkaracak."

Bir şifoniyerin üstüne oturarak, "Bilmiyorum," dedi. Şifoniyerin çekmecelerinin kulplarına kelimeler işlenmişti. Çekmecelere de değişik çocuk romanlarından alıntılar yazılmıştı. Göz kamaştırıcı bir şeydi. "Babam dükkâna ortak olma fikrinden caydı."

Şaşkınlıkla, "Ne? Neden? Bunun ikinizin ortak hayali olduğunu sanıyordum," dedim.

Tristan omuz silkti. "Oğluna daha yeni kavuştuğunu ve birlikte işe girerek onu kaybetmek istemediğini söyledi. Yani onu anlıyor gibiyim ama bunu tek başıma yapabileceğimi sanmıyorum. Yeni bir ortak bulmam gerek."

Emma etrafta koşuşturup beyaz kuş tüylerini toplarken, "Nereden bakmaya başlayacaksın ki?" diye sorarak onun yanına oturdum.

"Bilmiyorum. Doğru kişi olmalı. Akıllı birisi. İç mimarlıktan biraz anlayan birisi. Çünkü ben sadece ahşap mobilyalar satmayı biliyorum ama bence ev eşyaları falan da olsa dükkân daha iyi iş yapar. Anlatabildim mi?" O konuşmaya devam ettikçe yanaklarım kızardı. "İç mimarlıkla ilgilenen birini tanıyor musun acaba? Yakın zamanda birini işe almam gerek."

Kocaman gülümseyerek, "Sanırım birini tanıyor olabilirim," dedim.

Parmağını yavaşça altdudağımda gezdirdikten sonra şifoniyerden indi ve önüme geçerek bacaklarımın arasına yerleşti. "Hayatımda birçok hata yaptım. Muhtemelen daha da yapacağım. Her şeyi mahvediyorum. Bizi mahvettim. Beni, yaptığım şey yüzünden, gittiğim için asla gerçekten affedemeyeceğini biliyorum. Affetmeni de beklemiyorum. Ama asla vazgeçmeyeceğim. Bunu, bizi düzeltmeye çalışmaktan asla vazgeçmeyeceğim. Seni seviyorum Lizzie ve eğer bana bir şans verirsen, yarınlarımın geriye kalanını, senin bana iyi, kötü ve çirkin yanlarım da dahil her şeyimle sahip olduğunu kanıtlamakla geçireceğim."

"Tristan," diye fısıldadım. Ağlamaya başladım ve bana sarıldı. "Seni çok özledim," diyerek göğsüne yaslandım.

Solumdaki çekmeceyi açtı. İçinde küçük, siyah bir kutu duruyordu. Onu alıp açtı ve ahşaptan yapılmış ve ortasında kocaman bir elmas olan güzel bir yüzük göründü. "Evlen benimle."

"Ben..." Gözlerim Emma'ya kaydı. "Benim beraberimde getireceğim bir yük var. Ben bir bütünün yarısıyım. Senin Emma'nın hayatının sorumluluğunu üstlenmeni bekleyemem ama benimle birlikte o da geliyor."

Tristan sağımdaki çekmeceyi açtı. Onun içinde de daha küçük, siyah bir kutu duruyordu. Kalbim o an, orada eridi. Kutuyu açtı ve içinde diğeriyle neredeyse aynı daha küçük bir yüzük gördüm.

"Onu seviyorum Lizzie. Ona tapıyorum. Onun yük olmakla uzaktan yakından alakası yok. Emma bir lüks. Hayatımın sonuna kadar ona bakacağım çünkü bu bir şeref. Çünkü seni seviyorum. Kalbini seviyorum, ruhunu seviyorum, seni seviyorum Elizabeth. Seni ya da şu güzel kızını sevmeyi asla bırakmayacağım." Emma'nın yanına gidip

onu kucağına alarak yanımdaki şifoniyerin üstüne oturttu. İki elinde de yüzük kutularını tutarak, "Emma ve Elizabeth, ikiniz de benimle evlenir misiniz?" diye sordu.

Dilim tutulmuştu. Kelimeler kifayetsiz kalmıştı âdeta. Tatlı bebeğim beni dudaklarında o kocaman şapşal sırıtışıyla bakarak dürttü. Muhtemelen benim yüzümde de aynısından vardı. "Anne evet de!" dedi.

Ben de aynen onun dediği gibi yaptım. "Evet Tristan. Tekrar tekrar evet." Tristan gülümsedi.

"Ya sen Emma? Benimle evlenir misin?"

Emma ellerini havaya kaldırıp şimdiye kadar duyduğum en yüksek "evet"i haykırdı. Tristan ikimizin de parmaklarına yüzükleri geçirdi ve birkaç saniye sonra dükkân en yakın arkadaşlarımız ve ailelerimizle dolmaya başladı. Emma hemen kendisine doğru koşan Zeus'un yanına giderek o sadık köpeğe artık bir aile olduklarını söyledi.

Herkes birlikte geleceğimizi kutladı ve bizi tebrik etti. Hayalimin bir şekilde yeni gerçeğim olduğunu hissettim.

Tristan beni kendine doğru çekti. Dudaklarım dudaklarıyla birleşti ve beni yüzyıllar kadar uzun gelen bir zamanın ardından ilk kez öptü. Dudaklarını dudaklarıma bastırarak beni her şeyimle tattı. Ben de onu o günden itibaren seveceğime sessizce söz vererek onu öptüm. Alınlarımızı birbirine yasladık ve parmağımdaki yüzüğe bakarak iç geçirdim. "Bu beni işe almak istediğin anlamına mı geliyor?"

Beni kollarına aldı ve içimi mutlulukla, umutla ve bütün sevgisiyle doldurarak beni öptü. "Evet."

son söz

TRISTAN

Beş Yıl Sonra

Üçünün, EMMA'NIN YAPMAMA yardım ettiği ahşap yemek masasının altında uyuduğunu gördüm. Her cumartesi akşamı film izlediğimizde ve evin içinde kamp yaptıklarında olduğu gibi masayı bir kaleye dönüştürmüşlerdi. Emma artık uydurma oyunlar oynayamayacak kadar büyüdüğünü iddia ediyordu ama küçük kardeşi Colin oynamak istediğinde hayır diyemiyordu.

Colin yakışıklıydı ve tam annesinin oğluydu. Onun gibi gülüyor, onun gibi ağlıyor ve onun gibi seviyordu. Alnımı her öptüğünde, dünyadaki en şanslı adam olduğumu hissediyordum.

Masanın altına sürünerek güzel karımın yanına gittim ve dudaklarımı büyüyen karnına değdirdim. Birkaç hafta sonra dünyaya bir mucize daha getirecektik. Ailemize bir güzellik daha ekleyecektik.

Uzunca bir süre boyunca Lizzie, Emma ve Colin'e öylece baktım. Zeus da masanın altında bize katılarak Emma'nın

kolunun altına sokuldu. Hayatta ikinci bir şansı nasıl elde etmiştim ben? Nasıl bu kadar mutlu olabilmiştim? Öldüğüm ânı hatırlıyordum. Doktor bana Charlie'nin öldüğünü söylediğinde hastane odasında oturduğumu hatırlıyordum. O gün ben de ölmüştüm. Hayat durmuştu ve ben nefes almayı bırakmıştım.

Sonra Elizabeth gelip beni diriltmişti. Ciğerlerime nefes vererek karanlık gölgeleri ışığa boğmuştu. Bu öylesine parlak bir ışıktı ki artık mutlu bugünlere yavaş yavaş inanmaya başlamıştım. Geçmişin acılarına, geleceğin korkularına yer yoktu. O anda, geçmişi kafamda yeniden canlandırmayı bırakmış ve geleceğe uzanmamayı seçmiştim. Onun yerine olduğumuz ânı seçmiştim. Bugünü seçmiştim.

Bazı günler hâlâ zordu, bazılarıysa çok kolay. Birbirimizi daha çok aşk doğuracak bir şekilde seviyorduk. Aydınlık günlerde birbirimize kenetleniyorduk. Karanlık günlerde birbirimize daha da kenetleniyorduk.

Elizabeth'in yanına yatarak onu bedenimle sardım. Bana iyice sokuldu. Kahverengi gözleri açıldı ve dudağında o tatlı gülümsemesi belirdi. "İyi misin?" diye fısıldadı.

Kulak memesini öpüp bir kez kafamı salladım. "İyiyim."

Gözleri kapandı ve dudaklarıma nefes verişini hissettim. Her nefes verişinde nefesini içime çektim ve onun benim olduğunu bir kez daha farkettim. Sonsuza kadar ve her zaman. Gelecek ne getirirse getirsin. Her gün onun özlemiyle yanıp tutuşuyordum. Her gün onu daha çok seviyordum. Gözlerim kapanırken ellerini göğsüme koydu ve hayatın aslında hiç paramparça olmadığını anladım. Bazı günler biraz hasarlıydı ama hasarlar zamanla geçerdi. Zaman beni tekrar bir araya getirirdi.

Çocuklarım benim en yakın arkadaşlarımdı. Hepsi. Charlie, Emma, Colin ve güzel karımın karnında yatan

isimsiz melek. Hepsi çok akıllı, komik ve çok sevgi doluydular. Bunun hiç mantıklı olmadığını biliyorum ama bazen Emma'nın gözlerine baktığımda Charlie'nin bana Jamie'yle iyi olduklarını söyleyerek gülümsediğini görür gibi oluyordum.

Sonra bir de Elizabeth vardı.

Sevilmeyi hak etmediğimde bile beni seven güzel kadın. Onun dokunuşu beni iyileştirmişti. Aşkı beni kurtarmıştı. O, kelimelerle ifade edilemeyecek kadar öte bir şeydi.

Onu el üstünde tutuyordum.

Sahip olduğu ve olmadığı bütün özellikleri için üstüne titriyordum. Onu, gün ışığında ve gölgelerde, yüksek sesleri ve fısıltılarıyla, kavga ettiğimizde, huzurlu olduğumuzda el üstünde tutuyordum.

Benim için ne anlam ifade ettiği çok açıktı. Neden her zaman yanında olmak istediğim çok netti.

O resmen aldığım nefesti.

Çocuklarım annelerine ve bana sokulmuş bir halde ahşap masanın altında uykuya dalarken, dudaklarımı karımın dudaklarına değdirerek onu nazikçe öptüm. "Seni seviyorum," diye fısıldadım.

Rüyasında gülümsedi.

Çünkü bunu zaten biliyordu.

Son.

teşekkürler

HAYATIMDA KARŞIMA ÇIKAN EN HARİKA kadınlardan bazıları olan eleştirmen grubuma: Hepiniz çok yeteneklisiniz ve hayatımda olduğunuz için çok memnunum.

Alison, Allison, Christy ve Beverly'ye: Benim için bu romanın taslak okumasını yapmak için ayırdığınız zamandan dolayı minnettarım. Notlarınızın bana çok faydası oldu ve birlikte çalışacağım, hanımefendilerden oluşan daha iyi bir ekip düşünemiyorum.

C. Marie, Edits'teki harika editörüm Caitlin'e: Sen benim süper kahramanımsın.

Düzeltmenlerim Emily Lawrence ve Stacy Kestwick'e: İyilik meleklerim!

Romanımın formatını son anda düzenlendiği ve bütün bu süreç boyunca tam bir melek olduğu için CP Smith'e: Yardımın için çok teşekkürler. Seni tanıdığım için çok minnettarım.

Danielle Allen ve Olivia Linden'a: Sizi seviyorum. Sizi seviyorum. Sizi daha da çok seviyorum.

Romanımı güzelleştirenlere: Kapak modelim Franggy'ye güzel kapak görseli için ve kapak tasarımcım Quirky Bird'den Staci'ye.

Romanlarımı herkese yayan ve onlara bir şans veren bütün blog yazarları ve okuyucularında KOCAMAN teşekkürler. Benim için ne kadar değerli olduğunuzu anlatamam. Teşekkürler.

Son olarak aileme, yani hayatıma çok çok teşekkürler. Bana her zaman inandığınız için teşekkür ederim. Anne: Seni dünyalar kadar çok seviyorum.

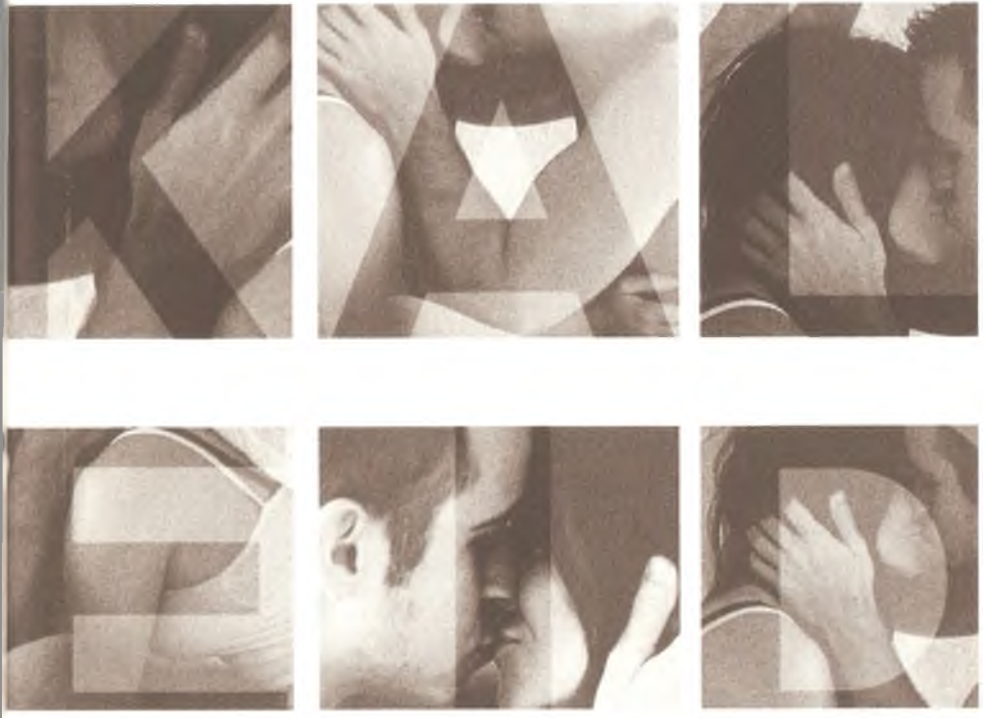
yazar hakkında

BRITTAINY C. CHERRY kelimelere her zaman âşık bir Amazon Çoksatanlar Listesi yazarı. Tiyatro Sanatı ana dalı ve Yaratıcı Yazarlık yan dalıyla Carroll Üniversitesi'nden mezun oldu. Brittainy, Milwaukee, Wisconsin'de ailesiyle yaşıyor. Bir sürü ıvır zıvır işle uğraşmadığı ve hikâyeler uydurmadığı zamanlarda muhtemelen sevimli hayvanlarıyla oynuyor.

Brittainy C. Cherry'nin diğer romanları: Loving Mr. Daniels, Art & Soul, Space in Between.

Ona şu adreslerden ulaşabilirsiniz:

* www.facebook.com/BrittainyCherryAuthor
* www.twitter.com/brittainycherry

KALEYDOSKOP KALPLER

New York Times Çoksatarı

claire contreras

"Ve o, paramparça olmuş kalbiyle
her zaman baş edebilirdi. Tek tek parçalarını
toplayıp onları güzel bir şeye dönüştürebilirdi."
—R.M. DRAKE

Giriş

Âşık olduğum ilk çocuk savaşların, barışların, kralların ve kraliçelerin hikâyelerini anlatarak beni eğlendirirdi. Bir gün birisinin parıldayan zırhlı savaşçısı, kurtarıcısı olmayı umut ederdi. Gecenin geç saatlerinde anlattığı maceralarını ben de hayalimde canlandırır, hikâyelerini anlattığı sırada elini neşeli bir şekilde hareket ettirişini izlerdim. Yaptığı şakalara güldüğümde ise yeşil gözlerinde oluşan o ışıltıya bayılırdım.

Dokunulmanın ve layıkıyla öpülmenin nasıl bir his olduğunu bana o öğretmişti. Daha sonra büyürken bağlandığınız birisinin aniden hayatınızdan çıkıvermesinin yaşattığı acıyı da o öğretmişti. Öğretmeyi unuttuğu tek şey ise; kalbimi kırdıktan sonra yerinde bıraktığı artık kalp sayılamayacak kadar harabeye dönüşen şeyin göğsümü sıkıştırmasıyla nasıl baş edeceğimdi. Bunun daima alınmamış bir ders olup olmadığını merak etmişimdir. Şimdi düşünüyorum da belki de bunun kendisi için ne anlama geldiğini bulmaya çalışıyordur. Ya da sadece zerre kadar bir şey hissetmemiştir.

Birinci Bölüm

Hayatına devam etmenin en iyi yolunun olayları akışına bırakmak olduğunu söylüyorlardı. Sanki üç yıllık acı tatlı hatıralarınızı unutmak ya da tamamen silmek bir günde yapabileceğiniz bir şeymiş gibi. Bunu yapmanın mümkün olmadığını biliyordum. Çünkü birkaç hafta içinde bir yıl olacaktı. Fakat onun varlığı, hâlâ kendisi buradaymış gibi taptazeydi. San Francisco Giants sandaletleri tam da bıraktığı yerde, lavabonun önünde duruyordu. Yatağa giderken giymeye cesaret edemediğim tişörtlerinde hâlâ onun kokusu vardı. Yokluğunda bile varlığını güçlü bir şekilde hissediyordum. Evin içerisinde dolaşırken her şeyin göz önünde olmadığından emin olmaya çalışıyordum. Hayatıma devam edebilmek için bunun o yolda atmam gereken büyük bir adım olduğunu biliyordum.

Ahşap zemindeki anahtar şıngırtısına eşlik eden topuk seslerini duyduğumda, mutfaktaki son kalan kutuları bantlıyorum. Buradan ayrıldığımda özleyeceğimden adım gibi emin olduğum başka bir ses daha.

"Estelle!" diye seslendi, yumuşak melodik sesiyle.

"Mutfaktayım!" Ellerimi kot pantolonuma silip ona doğru yürüdüm.

"Hey. Çoğunu dün gece tamamlamışsın," dedi, üzgün bir şekilde gülümseyerek. Neredeyse bomboş olan eve baktığında gözleri dolmuştu. Oğlu ile aynı etkileyici karamel gözlere ve vahşi kıvırcık saçlara sahipti. Onu görmek kalbimi yenibaştan acıtıyordu.

Ağlamamak için omuzlarımı silkip yanağımın iç

kısmını ısırdım. Yeniden ağlamayı gerektirecek bir şey yoktu, özellikle de uzun zamandır burada olmadığım düşünülünce. Felicia beni kendine doğru çekip kollarına aldığında, yavaşça nefesimi verip kendimi kaybetmemeye çalıştım. O ve Philip için güçlü olmaya çalışıyordum. Wyatt onların tek çocuğuydu ve benim için onun kaybı ne kadar zor olsa da, hissettikleri boşluğu yalnızca hayal edebilirdim. Bir araya geldiğimizde genellikle ağlamazdım, özellikle de Felicia buraya geldiğinde fakat burayı satmak bir evle vedalaşmaktan çok daha fazlasıydı. Bu evde düzenlediğimiz Şükran Günü yemeklerini ve Noel sabahı hatıralarını geride bırakıyorduk. Bu "Wyatt seni seviyoruz fakat hayat devam ediyor" demek gibi bir şeydi ve böyle de olduğu için kendimi biraz suçlu hissediyordum. Hayat devam ediyordu. Fakat neden onsuz devam etmek zorundaydık ki?

"Her şey iyi olacak!" dedim. Ondan uzaklaşırken ıslak yanaklarımı siliyordum.

"Evet, evet iyi olacak. Wyatt bir ev yüzünden yıkılmamızı istemezdi."

"Hayır, eğer sadece bir bina yüzünden yas tutsaydık, aptal olduğumuzu düşünürdü," diyerek devam ettim hafif bir gülümsemeyle. Wyatt'a kalsaydı, insanlar çadırlarda yaşar, yağmur suyuyla yıkanırdı.

"Evet, nasıl olsa dışardan yemek siparişi veriyorsun diye de iki ay öncesinden bu yerin elektriğini kestirirdi," diye ekledi.

Bir taraftan başımızı sallıyor, gülümseyişimiz yüzümüzden yavaşça kaybolurken gözlerimiz doluyordu. Tekrar sessizliğe gömülmüştük.

Geride bir şey bırakmadığımızdan emin olmak için birinden çıkıp diğer odaya doğru yönelirken, "Philip ve benimle kalmak istemediğinden emin misin?" diye sordu. Emlakçı yarın evi birilerine göstermeye başlayacaktı.

O yüzden potansiyel müşteriler için her şeyin temiz ve mükemmel olması gerekiyordu.

"Hayır. Eğer Victor'un teklifini kabul etmezsem onu gücendirmiş olurum. Büyük ihtimalle onunla aynı üniversiteye gitmek istemediğimi, sevdiği futbol takımını tutmadığımı ve lisede bir yıl boyunca asla kirli çamaşırlarını yıkamadığımı ve borcunu ödemediğimi dile getirip, başımın etini yemeye başlar. Sanırım bu yüzden onun yanına taşınmam için can atıyor."

Felicia'ın omuzları gülmekten sallanıyordu. "Pekâlâ, ona selamımı ilet ve pazar günü onu seninle yemeğe beklediğimizi söyle, onu ağırlamaktan mutluluk duyarız."

"Kesinlikle iletirim," diye belirtirken yerdeki terliklere gözüm takılınca yüzümdeki gülümseme bir anda kayboldu.

"Onları benim almamı ister misin ya da sen mi saklamak istersin?"

"Ben..." Güçsüz, titrek bir nefes almak için durdum. "Onları sen alır mısın?"

Yeni bir evde onları her gün görmeye tahammül edebileceğimi sanmıyordum. Wyatt'ın bütün tişörtlerini zaten saklıyordum ve terlikleri de ayağıma olacağından değil, benim ayağıma göre beş katı büyüklerdi, fakat bunlar onun en çok sevdikleri olduğu için. *Sevdikleriydi*, onlar en sevdiği terlikleriydi. Wyatt ile ilgili konuşurken geçmiş zamanı kullanmam gerektiği, terapistimle üzerinde çalıştığımız konulardan biriydi. Bazen bunu yaparken çok zorlanıyordum ve kendimi kötü hissediyordum. Fakat bu konuda iyiye gidiyordum. Bir süre, sanki gerçekten Wyatt bir iş seyahatine çıkmış ya da kısa süreliğine bir yerlere gitmiş yanılgısına düştüm. Yalnız başına seyahatlere çıkmayı, farklı kültürlerin resimlerine ilham vermesini severdi. Bir ayın ardından, artık geri gelmeyeceğini kabul etmeye başlamıştım. Üçüncü ayın sonunda ise terapistimin

isteği üzerine, ona ait eşyaları kutulara yerleştirmeye başlamıştım, böylece etrafımda onu sürekli hatırlatacak şeyler olmayacaktı.

Eşyalarını kaldırmak çok yardımcı olmamıştı. Yalnız başına ev bile sürekli onu hatırlatıyordu, birlikte kullandığımız resim atölyesi de paketlenip kaldırılabilecek bir şey değildi. Hayatımda o olmadan yaşamayı öğrenmem gerekiyordu. Altı ay sonra, her defasında kalbim göğsümde sıkışmadan, onun varlığını anımsatan bu yerlere girip çıkabiliyordum. Ve şimdi bir yıl sonra, sanırım hayatıma devam etmeye hazırdım. Eğer Wyatt'ın ani ölümü bana bir şey öğrettiyse, o da hayatın çok kısa olduğu ve onu dolu dolu yaşamamız gerektiğiydi. Bunu şimdi daha iyi anlıyordum fakat hâlâ bazı günler bunu gerçekleştirmek için çabalıyordum.

"Tatlım, geride bıraktığı her şey senin, bunu biliyorsun." diye eklemişti Felicia. Gözyaşlarımın tuzlu tadını dudaklarımda hissedene kadar ağladığımın farkına bile varamamıştım. Felicia'ya teşekkür etmeye çalışmıştım fakat kelimeler boğazımda düğümlenip kalmıştı.

Etrafıma son bir kez bakındıktan sonra sarıldık ve pazar günü onu göreceğime dair söz verdim. Arabaya doğru ilerlerken omzumun üzerinden göz gezdirdim. Arabaya binip uzaklaşmadan önce göğsümün son bir kez sıkışmasına izin verdim. Hatıralar... huzur... geçmiş... Bütün hepsi kardeşimin evine doğru yönelirken, dikiz aynasında belirsiz bir resim oluvermişti. Düşüncelerim çalan telefonun sesiyle bölündüğünde, zihnimde yapmam gerekenler şeylerin listesini düşünüyordum.

"Selam, nasıl geçti?" diye sordu Mia.

"İyiydi, biraz üzücüydü fakat çok kötü değildi."

"Orada olamadığım için üzgünüm. Felicia onun bazı eşyalarını almak için geldi mi? Bu aralar o nasıl?"

"İyi. İyi görünüyor."

"Yarın akşam dışarı çıkıyoruz, değil mi?" diye sordu, sakince ortamı yumuşatmak için.

"Bir tane bara gidip orada kaldığımız sürece evet, geleceğim. Birinden çıkıp diğerine sürüklenecek, senin hoşlandığın şekilde üniversiteli çılgınlar gibi eğlenecek havada değilim." Mezun olduğumuz ve yetişkin yaşantımıza başladığımızdan beri Mia kişiliğinin o vahşi yanını hiç değiştirmemişti. Her ne kadar onunla takılmaktan hoşlansam da bir gece öncesinde karaciğerimi alkole boğup sonrasında ise çok miktarda su ile doldurmak, onun yaptığı gibi her hafta yapabileceğim bir şey değildi.

"Tamam, bir bardan diğerine sürüklenmek yok. Zaten pazar sabahı biriyle randevum var, bruncha gidiyoruz. O yüzden o kadar fazla dağıtmayı göze alamam, biraz hafiften alırız."

Kardeşimin garajının önüne park ederken, "Randevu mu?" diye sordum somurtarak.

"Tanışma randevusu. Adı Todd ve Pelican'da galeri müdürü. Maria birbirimiz için kusurrrrsuz olacağımızı düşünüyor." dedi, abartılı bir şekilde ağzında R harfini yuvarlayarak İtalyan yazar arkadaşını taklit etmeye çalışıyordu.

"Hmm... Sanırım daha önce Todd'u duymadım,"

Mia ve ben birbirimizi çok uzun zamandan beri tanıyorduk. Annelerimiz de çok iyi arkadaştılar ve birlikte büyüyüp birbirinin çok iyi arkadaşı olan iki erkek ile evlenmişlerdi. Annelerimizin onaylamayan, şaşkın bakışları arasında, tarihin kendini tekerrür etmeyeceğini anlamıştık. Mia kötü çocukları tercih ederken, ben sessiz tiplere tutuluyordum.

"Kahretsin, tanıyor olabileceğini düşünmüştüm. Sanat dünyasındaki herkesi tanımıyor musun? Todd Stern?" diye sordu ufacık bir beklentiyle.

Gülüyordum. Gerçeği söylemekten çok uzak da

sayılmazdı. Wyatt ile ben birkaç yıl önce yarısı sanat galerisi yarısı stüdyo olan Paint it Back' i açmıştık. Sanatçı, ressam ve galeri sahibi arkadaşlarımız ile Mia'nın fotoğrafçılık dünyasındaki bağlantıları sayesinde çok fazla kişiyi tanıma şansı yakalamıştık. Şey! Sanırım hepsini değil.

"Hayır. Rob onu tanımıyor mu?"

"Ona sormayacağım! Biliyorsun ağzında bakla ıslanmaz, gidip hemen anneme söyleyecek. Sonrasında henüz görmediğim bir adam ile ilgili oturup birlikte evlilik planları yapacaklar.

Haklı olduğunu bilerek güldüm. "Pekâlâ, daha önce onu hiç duymadım."

"Maria, onun San Francisco'dan buraya yeni taşındığını söyledi, ben de onu tanıyor olabileceğini düşündüm. Şehirde yeni bir adam ve bunun gibi şeyler işte."

"Bu gerçekten lisede olduğu gibi değil, Mia."

"Aslında, tıpkı lisede olduğumuz gibi, bu da beni şöyle düşünmeye itiyor; şu âna kadar onun hakkında bir şeyler duymamışsak, büyük ihtimalle çirkin biridir."

"Sanırım haklısın," gülümseyerek ona katıldım.

"Kahretsin. Stefano çekimler için geldi. Victor'ın oraya gelmeme ihtiyacın olursa beni haberdar et. Seni seviyorum."

Tam vedalaşıyordum ki sözcüklerimi tamamlayamadan telefonu kapatmıştı. Telefonu bir kenara koyup kontağı kapattım. Dikiz aynasından hızlı bir şekilde, maskaramın bozulmamış olduğundan emin olmak için yüzümü kontrol ettim. Parmaklarımı dalgalı kahverengi saçlarımdan geçirip, atkuyruğu yaparak yukarıdan topladım. Birkaç eşyamın bulunduğu çanta elimde eve doğru yürürken duyulan tek ses, topuksuz ayaklarımın altındaki çakılın çıtırtısı ile birkaç adım ötedeki sahilden gelen dalgaların sesiydi. Yere çömelmiş, kapıyı açmak için paspası çevirip altından yedek anahtarı almaya çalışırken, içimi bir

beklenti kaplamıştı. Kapıya doğru yönelip oturma odasını geçtiğimde kardeşimin ismini seslenmiştim. Arabasının garajda park edilmiş olduğunu varsayıyordum. Cevap alamamıştım. Merdivenlerden çıkıp yukarıya diğer odalara yöneldim. Büyük yatak odası alt kattaydı. Yirmi sekiz yaşında bekâr bir erkek için en uygun olanı da buydu. Çünkü mutfak ve kocaman bir televizyonla tamamlanmış oturma odası yatak odasından birkaç adım kadar uzaktaydı. Kalacağım odaya adımımı attığımda, gördüğüm şey karşısında donakalmıştım. Victor, diğer gün satın aldığım ve burada bıraktığım yeni çarşaflarla yatağımı düzeltmekle kalmamış, ayrıca çok sevdiğim grinin hoş bir tonuyla odamı boyamıştı.

Çantayı yatağın üzerine bırakıp balkona doğru yöneldim. Evin en çok sevdiğim özelliklerinden biri de balkonlarıydı. Bunu düşünerek evi satın almış olması ise beni mutluluktan çılgına çevirmişti. Üst kattaki yatak odalarının her birinde bir tane vardı ve ikisi de evin arkasındaki sahile bakıyordu. Dışarıya doğru yönelip balkona adımımı attığımda, Vic'ten gelen mesajla telefonum titreşti. Birkaç dakika içerisinde burada olacağını söylüyordu. Son gelişimde orada olmayan şövalenin arkasından dolanırken bir taraftan da mesaja cevap veriyordum. Şövalenin etrafından dolaşıp Vic'in el yazmasıyla yazılmış büyük harflerini okudum:

"Eve Hoş geldin, Tavuk" ve aşağısında ancak beş yaşında bir çocuğun büyük bir gururla çizmiş olabileceği bir tavuk resmi vardı. Ani bir kahkaha patlatıvermiştim. Resmini hemen çekip anneme ve Mia'ya gönderdim. Çünkü sadece onlar bu espriyi anlayabilirdi. Ben beş yaşındayken tıpkı diğer beş yaşındaki çocuklar gibi, karanlıktan korktuğum için bana öyle seslenmeye başlamıştı, her nedense isim bana yapışıp kalmıştı. Büyük ihtimalle büyürken her defasında bana öyle seslenirken, meydan okumak için yapıyordu ve benim de geri adım atmayacağımı biliyordu.

Dikkatimi okyanusa vermeden önce büyük eskiz defterinin sayfasını çevirip, boş sayfayı açık bir şekilde bıraktım. Gözlerimle güneş ışığında parıldayan mavinin farklı tonlarını inceliyordum: gök mavisi, açık mavi ve gece mavisi. Göz ardı edilemeyecek kadar büyüleyici bir manzaraydı. Bana, büyük bir resimde ne kadar da küçük olduğumu anımsatıyordu. Ne kadar da küçüktük. Manzaraya gözümü dikip ne kadar süre o orada durduğumu hatırlamıyordum. Sadece nefes alıyordum. Kokusuna yalnız benim alışkın olduğum tuzun tadını dilimde hissediyordum. Omzuma yerleşen bir el, beni daldığım derin düşüncelerden çıkarıp sıçramama sebep oldu.

"Kahretsin, Victor!" diye söylendim, iki elimi de kalbimin üstüne koymuştum.

Beni kendine doğru çekip sarılırken hafif bir gülümsemeyle, "Hediyeni beğendin mi?" diye sordu.

"Evet, seni aşağılık herif,"diye söylendim. Göğsüne şakacı bir şekilde vururken gülümsüyordum.

"Aşağılık herif mi?" Alabileceğin en güzel hediyeyi sana veriyorum ve sen beni aşağılık herif diye çağırıyorsun? En kötü çizilmiş tavuk resmiydi, değil mi?"

"O takma isimden nefret ettiğimi biliyorsun." Sızlanıp içeriye girmiştim. Alt kata inerken onu takip ettim. "Yemek nerede? Açlıktan ölüyorum."

"Birazdan gelmesi gerekiyor. İzin ver de üzerimi değiştireyim," dedi Victor. "Tekrar işe geri dönmem gerekiyor."

"Geri mi döneceksin?"

"Üzerinde çalıştığım dava karmakarışık bir hal aldı. Müşterimin karısı, müşterimin sahip olduğu her şeyi bu boşanma sürecinde elinden almaya çalışıyor. Bu atletlerin lanet olası bir evlilik sözleşmesine ihtiyaçları olduğunu ne zaman öğreneceklerini hiç bilmiyorum."

"Ohh." Hafifçe irkilmiştim. Bu, Wyatt ve ben nişanlandığımızda üzerinde uzunca tartıştığımız, her defasında gündeme geldiğinde ise ortak bir karara varamadığımız konulardan biriydi. Bir sanatçının böyle bir konuyu önemseyeceğini asla düşünemezdiniz fakat Wyatt başarılı ve oldukça varlıklı biriydi. Otuz üç yaşına gelinceye kadar, uzun yıllardır çok zengin insanlara satış yapıyordu. Alışveriş yaptığı aynı arkadaş grubu, evlilik sözleşme olmaksızın yapılacak bir evliliğin olası sıkıntılı bir ayrılık sürecine sebep olacağı konusunda onu ikna etmeyi başarmıştı.

Kapının vuruluşuyla topuklarım üzerinde dönüp cevap vermek için kapıya doğru yöneldim. Şaşkınlık içerisinde geç de olsa ne kadar aptalca bir tartışma olduğunu düşünüyordum. Wyatt öldüğü sırada evli bile değildik. Ailesi ona ait olan her şeyi saklamam için ısrar ediyordu. Wyatt'ın ebeveynleri, ben Wyatt'ın öldüğü yaşa geldiğimde benim anne ve babamın olacağı yaştan bile daha yaşlıydılar ve kendi çapında oldukça zengindiler. Ona ait olan parayı kullanmayacaklarını düşünüyorlardı. Ayrıca Wyatt öldüğünde Paint it Back'in diğer yarısının sahibi ben olduğum için de orası bana ait sayılırdı. Ne yazık ki bu artık geçmişte kalmıştı. Bunu daha önce düşündüğümden daha fazla düşünmek de istemiyordum. Bu benim için yeni bir başlangıçtı.

Bu düşüncenin yüzüme yerleştirdiği gülümseyiş kapıyı açıncaya kadar devam etmiş, sonrasında ise beyaz doktor önlüğüyle yeşil ameliyat giysileri içersinde olan adamı karşımda görünce, aniden büyük bir şaşkınlığa dönüşmüştü. Aşağı doğru bakıp spor ayakkabılarındaki çamuru temizlemeye çalışıyordu. Açık kahverengi saçları yüzünün büyük bir bölümünü kaplıyordu. Dolgun dudaklarının bir kısmıyla keskin çenesini görebiliyordum. Fakat onu hemen tanımıştım. Sonunda başını kaldırmış

yeşil gözleriyle attığı bakışları, bütün vücudumda gezinip gözlerime ulaştığında beni içine doğru çekmişti. Yavaş kararsız sırıtışıyla, her defasında soluğumu kesen gülümsemesiyle karşımda duruyordu.

"Fasulye," diye fısıldadım. Dudakları daha da kıvrılmış, gamzeleri ortaya çıkmıştı.

"Selam, Elle," dedi. Kapının kolunu biraz daha sıkıca kavradım. Onu çok uzun zamandan beri görmemiştim. Ses tonunu bile unutmuştum. "İşte yemekler geldi."

Gözlerim elindeki çantaya kaydı. Kapıyı biraz daha açarak bir adım geriye gittim.

"Ah! Evet. Seni beklemiyordum."

"Görüşmeyeli epey oldu," dedi. İçeri girdiğinde önümde durdu. Yüzünü yüzüme yaklaştırıp dudaklarıyla hafif bir şekilde yanağıma dokunduğunda, soluk almayı bırakıp, kapıya yaslanmıştım.

Her defasında aklımı başımdan alan o tanıdık kokusunu içime çekmemek için var olan tüm gücümü kullanıyordum. Geriye doğru çekilirken, "Seni tekrar görmek güzel," diye ekledi Oliver. Söyleyiş tarzı ve gözlerindeki parıltı yüzünden kalbim yerinden çıkacak gibi olmuştu. Hâlâ nasıl böyle hissetmeme sebep oluyordu? Wyatt'tan sonra bile. Bu yüzden ondan nefret ediyordum.

"Seni görmek de güzel," diye fısıldadım. Kapıyı kapatıp arkasından takip ettim.

Onu tekrar görmek hiç iyi olmamıştı. Bunca yıldan sonra Oliver Hart hakkında çok şey öğrenmiştim. Aralarında hatırlamaya en değer olanıysa Oliver'ın sağlığım için hiç de iyi olmamasıydı.

BENİ TRISTAN COLE HAKKINDA UYARMIŞLARDI.

"Ondan uzak dur," demişlerdi.
"O bir pislik."
"O duygusuz."
"O yaralı."

Birisini dış görünüşüne göre yargılamak, Tristan'a bakıp bir canavar görmek kolaydı.

Ama ben bunu yapamazdım. Onun içinde taşıdığı enkazı kabul etmeliydim çünkü benim içimde de bir enkaz vardı.

İkimiz de yapayalnızdık. İkimiz de yanımızda olacak birini arıyorduk. Daha fazlasını arıyorduk. İkimiz de geçmişin kırık parçalarını bir araya getirmek istiyorduk.

Belki o zaman nasıl nefes alındığını hatırlayabilirdik...

"5 yıldız!" —MARYSE'S BOOK BLOG

"Brittainy C. Cherry büyüleyici bir roman yazmış."
—AESTAS BOOK BLOG

"Asla unutamayacağım bir hikâye."
—TOTALLYBOOKED BLOG

Çeviren: Pınar Polat

YABANCI

9 786055 016999

23 TL

www.yabanciyayinlari.com
facebook.com/yabanciyayinlari
twitter.com/yabanciyayinlar
internet satış: ilknokta.com